

ЕДГАР БЪРОУЗ
ТАРЗАН И СЪКРОВИЩАТА НА
ВЪЛШЕБНИЯ ГРАД

Част 6 от „Тарзан“

Превод от английски: Симеон Андреев, 1926

chitanka.info

I

БЕЛГИЕЦЪТ И АРАБИНЪТ

Това, което спаси лейтенант Алберт Вертер от разстрел, бе доброто име на неговите прадеди. Вместо да застане пред трибунала, той беше изпратен в най-отдалечените постове на военните части в Конго.

През първите дни от своето пристигане тук той беше искрено признателен на онези свои близки, които му бяха помогнали. Но шестте месеца на постоянна самота, гнетящо еднообразие и пълно откъсване от външния свят го промениха и постепенно възвърнаха враждебността му към околните. Той тъгуваше за веселия и шумен живот в Брюксел и тази тъга беше най-силното чувство, което беше изпитвал през живота си, по-силно дори от спомена за извършените от него престъпления. Той стана мълчалив и съвсем се затвори в себе си. Дори започна да мисли със злоба за същите тези хора, които му бяха помогнали, изпращайки го тук. И понеже не беше способен да промени нищо в живота си, той реши, че за всичко са виновни властите в Конго и най-вече командирът на неговата част.

Този офицер беше студен и мълчалив човек. Той не се ползваше с особената обич на подчинените си, но все пак черните му войници го уважаваха.

Той и Вертер прекарваха вечерите си заедно, седнали на верандата пред общата им квартира, мълчаливо пушейки цигара след цигара. И никой от двамата нямаше желание да прекъсне това мълчание. Това продължи цели шест месеца. Вертер започна да свиква, но заедно с това ненавистта му към този човек растеше, като постепенно се превръщаше в маниакално чувство. Струваше му се, че капитанът го презира заради миналото му, и мрачната злоба на Вертер растеше и се развиваше, докато дойде съдбоносната вечер.

Те седяха, както винаги, на верандата и допушваха в мълчание цигарите си. Изведнъж Вертер скочи. Свитите му очи се наляха с кръв, клепачите потрепнаха, а пръстите стиснаха дръжката на револвера.

— Вие наново ме оскърбявате! — извика той. — И това ще ви е за последен път. Аз съм благородник и не ще позволя да ми се присмиват!

Капитанът учудено го погледна. Беше му се случвало и по-рано да вижда хора, подивели в джунглата, обезумели от самота и гнетяща скръб. Той стана и протегна ръка, за да я сложи на рамото на лейтенанта. Искаше да го успокои, но Вертер не разбра движението му. Цевта на револвера му беше наравно със сърцето на капитана. Вертер дръпна спусъка и офицерът без никакъв стон се свлече на дъсчения под.

Мъглата пред очите му се разпръсна и той видя какво е направил. Чуха се възбудени гласове откъм войнишката барака. Чу се също, че някой тича в тъмнината. Ето сега ще го заловят, ще го убият, а ако не го убият, ще го предадат на съда, което е едно и също, само че ще бъде направено с по-голяма тържественост.

Вертер не искаше да умира. Никога досега той не беше изпитвал такава жажда за живот досега. Хората приближаваха към него. Какво да прави? Огледа се, сякаш търсеше нещо за свое оправдание, но не видя нищо освен топлия труп на капитана. Тогава се обърна и побягна през двора, стискайки револвера в ръката си. На вратата го пресрещна часовоят. Вертер не се спря, не се опита да използва авторитета си на офицер. В движение той вдигна оръжието си и застреля войника. Взе пушката и патрондаша и потъна в мрака на джунглата.

Цяла нощ се провираше напред. Понякога близкият рев на лъв го караше да се спре, но много скоро той отново продължаваше своя път. Страхуваше се много повече от хората, отколкото от дивите животни.

Небето вече просветляваше, а Вертер все вървеше напред. Не чувстваше нито глад, нито умора. Мислеше си само за ужасите на затвора и на трибунала. Не знаеше колко време е бягал, нито пък мислеше за това. Вървеше все напред и напред, като с мъка повдигаше краката си, докато най-накрая падна съвсем обезсилен. Гладът и умората го бяха изтозили и той загуби съзнание.

Така го намери Ахмед Зек. Още щом го съзряха, неговите черни спътници посегнаха към копията си, но Ахмед ги възпря. Човекът трябва първо да се разпита и после да се убие, а не първо да се убие, а после да се разпита. Арабинът усети, че нещо се е случило, и реши да се възползва от това.

Пренесоха лейтенанта в палатката на Ахмед и там няколко роби се заеха да го свестяват. Скоро Вертер отвори очи. Видя надвесени над себе си черни лица, а в дъното стоеше арабин. Вертер отново затвори очи и чу:

— Аз съм Ахмед Зек! А ти какъв си? — прозвуча заплашителен глас.

— Ахмед Зек! — очите на Вертер се разтвориха широко, а сърцето му се сви от неприятно чувство. Той бе попаднал в ръцете на най-отявления враг на белгийската военна униформа. В продължение на доста години военните служби се мъчеха да заловят този човек и неговите хора, но безуспешно. Вертер бързо съобрази, че и той самият е също така безправен пред закона, както арабинът. Двамата бяха равни и белгиецът реши да се възползува от това.

— Белгийците ме преследват. Те са по дирите ми и искат да ме убият. Дойдох, защото знам, че ти можеш да ме защитиш. Готов съм да постъпя на служба при теб. Аз съм опитен войник и умея да се бия — добави той след кратка пауза.

Ахмед огледа европейца. Първата му мисъл беше, че европейецът лъже. Но ако говореше истината, то си заслужаваше на предложението му да се обърне внимание. Един опитен войник никога не беше излишен, още повече знаещ европейското военно дело. Ахмед смръщи вежди и сърцето на Вертер се сви. Белгиецът не познаваше Ахмед, който бе способен да се намръщи тогава, когато друг би се усмихнал, и би се усмихнал тогава, когато друг би потръпнал.

— Е, какво. Дори и да ме лъжеш, винаги мога да те убия — каза арабинът. — Какво би искал от мен освен това, че ти подарявам живота?

— Само храна, облекло и подслон — отговори Вертер и добави след кратко мълчание: — А после, ако заслужа повече, ще се споразумеем.

И така уговорката стана. Алберт Вертер, лейтенантът от белгийските военни служби, стана член на организацията, предвождана от престъпника Ахмед Зек.

Заедно с тези подивели мъже той извършваше дръзки нападения над кервани и над села и се връщаше в лагера, натоварен със заграбена слонова кост и пленници, които после продаваха скъпо в робство. Той

се мъчеше да не отстъпва по нищо на своите нови другари и се сражаваше със същата ярост и жестокост като тях.

Ахмед Зек с видимо удоволствие следеше успехите му. Постепенно започна да му вярва. Благодарение на това Вертер се ползваше с по-голяма свобода и независимост. Стигна се дотам, че Ахмед реши да сподели една своя отдавнашна мечта.

— Чувал ли си някога за този, когото наричат Тарзан? — попита той веднъж Вертер.

— Чувал съм, но никога не съм го срещал.

— Ако не беше той, ние отдавна да сме богати — продължи арабинът. — От много години той ни преследва. Изгони ни от най-богатите области на страната. Въръжава срещу нас туземците. Много е богат и ако сполучим да ни плати със златото си, не само ще бъдем отмъстени, но ще бъдем възнаградени за загубите, които сме понесли заради него.

Вертер извади една цигара от покритата си със скъпоценни камъни табакера:

— А ти мислил ли си как да стане това?

— Той има жена — отговори арабинът. — Казват, че била много красива. За нея на север бихме могли да получим много пари, ако Тарзан откаже да ни даде откуп.

Вертер се замисли. Нещо в него се възпротиви на мисълта, че трябва да помогне да бъде продадена една бяла жена като робиня в някой мюсюлмански харем. Вертер погледна към арабина и видя как очите му се свиват. А той искаше да живее. И какво го интересуваше тази жена! Разбира се, че тя е от обществото, което го прокуди. Следователно тя беше негов враг. Ако се откажеше да участва в това отвличане, Ахмед щеше да го убие. И все пак животът му беше най-скъпото нещо на този свят!

— Не се решаващ? — попита изпитателно Ахмед.

— Мислех доколко изпълнимо е това, както и за наградата, която да поискам. Като европейец само аз мога да получа лесен достъп до къщата. Ти надали ще намериш друг изпълнител за тази задача. Рискът е голям и трябва добре да се заплати. Нали, Ахмед Зек?

Арабинът се усмихна доволно.

— Добре казано — рече той и потупа белгиеца по рамото. — Заслужаващ добро възнаграждение и ще го получиш.

И те коленичиха върху избелелия килим под коприните на някогашната великолепна шатра на Зек. Благодарение на африканското слънце Вертер беше заприличал на арабина. Те дълго си шепнаха в тъмнината, а когато небето порозовя, Вертер прегледа белгийската си военна униформа. Ахмед му даде малък корков шлем и европейско седло. Екипиран по този начин, Алберт тайнствено напусна лагера.

II НА ПЪТ ЗА ОПАР

Две седмици по-късно Джон Клейтън, лорд Грейсток, връщайки се вкъщи след прегледа на обширните си африкански владения, забеляза една група хора, която яздеше през равнината между неговата къща и гората.

Той спря коня си и проследи малкия отряд. Острият му поглед беше привлечен от блесналия на слънцето бял шлем на конника, който яздеше отпред. Мислейки, че това е странстващ ловец европеец, който се е упътил към дома му с надежда да получи там гостоприемство, лорд Грейсток дръпна поводите и бавно тръгна срещу непознатия. След половин час двамата вече влизаха заедно в къщата, а малко по-късно лордът представи на жена си господин Жюл Фреко.

— Ние се заблудихме! — обясни господин Фреко. — Моят водач никога досега не е бил по тези места и затова се наложи да вземем хора от последното село, но те скоро се разбягаха. Щастлив съм, че ви срещнах. Да си кажа право, не знам какво щяхме да правим, ако не бяхме се озовали случайно във вашите владения.

Реши се Фреко и хората му да останат още няколко дни, за да си отпочинат от дългия път, а след това лорд Грейсток да им даде водач.

Веднъж сложил маската на добре възпитан джентълмен, за Вертер не беше трудно да измами домакините си и да ги благоразположи към себе си. Но колкото повече минаваше времето, толкова по-ясно ставаше, че плановете му са трудно осъществими. Лейди Грейсток никога не излизаше сама от дома, а беззаветната преданост на свирепите вазири, войните на Тарзан, правеше невъзможно похищението ѝ.

Измина една седмица и Вертер си даваше сметка, че с нищо не е напреднал от деня на пристигането си. Около седмия ден се случи нещо, което изпълни Вертер с надежда, и той реши, че ще може да поиска и по-голяма награда за отвличането на лейди Грейсток. Сутринта куриер донесе пощата и лорд Джон се затвори в кабинета си

до обяд, за да я прегледа. По време на обяда той изглеждаше разстроен и се оттегли рано. Лейди Джейн скоро го последва.

Седнал на верандата, Вертер можеше да чува гласовете им, които звучаха много сериозно. Хитрият белгиец съобрази, че става нещо извънредно. Стана спокойно от стола и прикривайки се в сянката на храсталака около къщата, се промъкна до прозореца им.

— Аз винаги съм се съмнявал в кредитните способности на това дружество — говореше лейди. — Но все пак ми се струва невероятно, че са фалирали. Сигурно е имало големи злоупотреби.

— Сигурно е така — отговори Тарзан. — Но каквато и да е била причината за фалита, фактът си е факт. Загубих всичко и не ми остава нищо друго, освен да се върна в Опар за нови богатства.

— О, Джон! — извика лейди и гласът ѝ потрепера. — Нима няма друг изход? Става ми страшно, като си помисля, че ти ще се върнеш пак в този ужасен град. Готова съм да живея цял живот в бедност само да не се излагаш пак на такива опасности.

— Напразно се безпокоиш — отвърна, смеейки се, Тарзан. — Аз съм достатъчно благоразумен, а и вазири ще дойдат с мен.

— Веднъж те избягаха от Опар и те оставиха на произвола на съдбата — предпазливо припомни лейди.

— Те няма да направят това повторно. И тогава се срамувах от това, което направиха.

— Може и да се намери друг изход — настояваше Джейн.

— Не виждам никакъв друг начин да се сдобия отново със състояние. Ще бъда предпазлив, Джейн. Жителите на Опар няма да знаят, че пак съм бил там и че съм ги лишил от още една част от съкровището, за което те дори и не подозират. Пък и да знаят, не биха могли да го оценят! — заключи лорд Грейсток.

Решителността в тона на Тарзан очевидно убеди лейди, че понататъшните спорове са безполезни, и тя смени разговора. Вертер постоя още малко под прозореца и като се увери, че е научил най-важното, се върна на верандата. Там стоя около половин час, пушейки цигара след цигара. После отиде в стаята си.

На другата сутрин, по време на закуската, Вертер заяви, че възнамерява тези дни да отпътува, и помоли за разрешение да ловува на връщане из владенията на Тарзан.

След два дни приготовления белгиецът замина, придружен от отряда си и водач на племето вазири. Не бяха минали и няколко километра, когато Вертер се присви и каза, че не се чувства добре и че ще бъде най-разумно да спрат, докато му мине. И понеже не бяха далеч от имението на Грейсток, Вертер освободи водача, като му каза, че когато реши да продължат, ще го повика. След като отпрати вазира, Вертер извика в палатката си един от най-преданите хора на Ахмед Зек. Нареди му да следи кога Тарзан ще тръгне на път и веднага да му съобщи.

Не се наложи дълго да чака. Още на другия ден разузнавачът се върна с вестта, че Тарзан с още петдесет воители от племето вазири е излязъл на разсъмване от къщи и се е отправил на югоизток.

Вертер написа дълго писмо на Ахмед Зек и го предаде на водача на отряда си:

— Изпрати веднага човек да занесе това писмо на Зек. А ти ще останеш тук и ще чакаш по-нататъшни разпореждания или от мен, или от него. Ако дойде някой от имението на англичанина, кажи, че съм много болен, че лежа в палатката си и че не приемам никого... А сега ми дай шестима от най-силните и храбри бойци, за да мога да тръгна след лорда.

А Тарзан, снел европейския костюм от себе си и покрил бедрата си с парче обработена козя кожа, водеше своя отряд към мъртвия град Опар. Дезертърът белгиец неотстъпно вървеше по дирите му през дългите и горещи дни. Нощем се спираше и спеше близо до неговия лагер.

А в същото време Ахмед Зек с всичките си хора яздеше към имението на Грейсток.

За Тарзан това пътуване беше непрекъснат празник. Цялата му цивилизованост беше само една обвивка, която той беше готов да хвърли на драго сърце при първия сгоден случай заедно с европейския си костюм, който му стягаше. Само любовта към жена му го задържаше в рамките на общоприетото. Европейският живот роди в него презрение към цивилизацията. Той ненавиждаше лицемерието на обществото. В него не откриваше друго освен стремеж към покой, комфорт и запазване на имуществото. Упорито отричаше, че най-прекрасното в живота — музиката и литературата — е могло да се

развие на такава гнила почва. Напротив, настояваше, че е възникнало и се е запазило въпреки цивилизацията и независимо от нея.

— Покажете ми един страхлив и самодоволен дебелак, сътворил нещо прекрасно и идеално — казваше той. — Всичко светло в човешкия ум и сърце се е родило в звъна на оръжието и в борбата за живот, в лапите на нуждата и глада, пред лицето на смъртта и опасността.

И Тарзан винаги с особена радост се връщаше към природата, така както всеки мъж се връща към дълго мечтана среща с любима жена.

Вазирите бяха далеч по-цивилизовани от него. Те варяха месото, преди да го изядат, и се отвърщаваха от много неща, които Тарзан смяташе за превкусни.

Робувайки на лицемерието, прямият и смел Тарзан не се осмеляваше да дава свобода на желанията си, срамувайки се от своите воини. Той ядеше отвратителното пушено месо, а би предпочел сурово и прясно. Убиваше дивеча от засада с копие и стрела, а му се искаше да се хвърли върху него и да забие силните си зъби в шията му. Онова, което изпитваше като смътно желание, прерастваше в силен зов на плътта. Той жадуваше за гореща кръв на току-що убито животно, мускулите му желяеха битка с могъщи противници, битка на живот и смърт.

III

ГЛАСЪТ НА ДЖУНГЛАТА

Беше нощ. Тарзан лежеше в четириъгълната, изплетена от бодливи лиани колиба, която донякъде го запазваше от нападението на дивите зверове. Край горящия огън пред нея стоеше на стража един войн вазир. В тъмнината проблясваха жълти, огнени очи.

Беше минал повече от час, а Тарзан продължаваше да се върти в леглото си от суха трева и не можеше да заспи. Ревът на дивите обитатели на джунглата звучеше в ушите му и вълнуваше сърцето му. Той стана и безшумно отмести стената на колибата. Пред него блеснаха чифт жълти очи. Тарзан скочи на най-близкото дърво. С огромния си излишък от физическа сила той заподскача от едно дърво на друго. Изкачи се на върха на едно от тях. Там луната осветяваше пътя му, а от лекия ветрец листата шумоляха. Той се спря и вдигна ръце към луната. Викът на маймуната самец беше готов да се откъсне от гърдите му, но той го задържа, страхувайки се да не изплаши своите вазири — дивият призив на техния стопанин им беше добре известен.

Тарзан започна да се движи по-бавно, като предпазливо дебнеше по клоните. Той търсеше дирите на плячка. Слезе на земята и се озова в непрогледната тъмнина на джунглата. Светлината на луната не проникваше през листака. Дърветата на това място растяха така гъсто, че Тарзан трябваше да се провира между стъблата. От време на време се навеждаше и подушваше земята с нос. Имаше много дири от разни животни. Между тях той намери прясна следа от елена Бара. Устата му се напълни и глух рев се откъсна от гърдите му. Изкуствената сдържаност изчезна и Тарзан отново стана първобитният човек и ловец.

Той вървеше, съобразявайки се с полъха на вятъра и водейки се от миризми, недоловими за сетивата на обикновения човек. Веднъж попаднал на еленовата следа, я следеше с настървение и дори сладкият и тръпчив мирис на глигана Хорта не го отклони от нея.

Тънкото обоняние на Тарзан го предупреди, че Бара е наблизо. Той пак се покачи на дърветата и продължи пътя си по долните клони, откъдето беше по-лесно да се следи плячката. Настигна Бара на обляна от лунна светлина поляна. Промъкна се безшумно и се озова непосредствено над него. Сърцето му беше препълнено с дива радост. За кратък миг увисна на клона, а после се хвърли върху животното.

Под тежестта на човешкото тяло еленът падна на колене и преди да успее да се вдигне, острият нож се заби в сърцето му. Тарзан скочи върху трупа на жертвата си, за да ознаменува победата си с тържествуващ вик, но в същата минута вятърът донесе нещо, което го накара да се спре. Застанал нащрек, той се вглеждаше натам, откъдето духаше. След минута високата трева се разтвори и лъвът Нума величествено излезе на поляната. Като стигна до средата, Нума се спря и впери поглед в щастливия ловец. Глух рев се откъсна от устата на Тарзан. Нума отвърна със същото, но не мръдна от мястото си. Тихичко поклати опашка, като не сваляше поглед от Тарзан. А човекът маймуна спокойно клекна до трупа на елена и отрязва голям къс месо от задницата му. Нума беше в пълно недоумение. Пред него стоеше същество, по вид и по мирис прилично на човек, но напомнящо му на грамадните космати противници, с които понякога мереше сили. Затова той стоеше на мястото си, без да смее да мръдне, въпреки че гладът и мирисът на месо го дразнеха.

Тарзан през цялото време наблюдаваше Нума и се досещаше за онова, което става в мозъка му. Изкушението беше силно и лъвът се реши. Опашката му внезапно се вирна във въздуха и в същия миг Тарзан се оказа върху клона на най-близкото дърво, захапал голямо парче месо.

Ако човекът беше гладен, той щеше да остане и да посрещне лъва като равен. Но не беше така, още повече че месото, което взе, беше повечко. Тарзан не можеше да гледа равнодушно как Нума разкъсва елена, който той собственоръчно уби. Затова реши да развали удоволствието му. Огледа се и видя наблизо дърво с големи плодове. С присъщата си ловкост той се промъкна към него. Набра достатъчно плодове и започна да замеря огромната котка. Нума изпадна в ярост от неочакваната бомбардировка. Опита се, но не можа да продължи яденето си. Той ожесточено ревеше, ръмжеше и се бранеше от ударите. Най-после беше принуден да се откаже.

С гневно ръмжене той се дръпна от трупа на елена. Но щом стигна до средата на поляната, изведнъж млъкна. Голямата му глава се наведе, тялото залепна за земята, дългата опашка затрепера. Дебнейки, лъвът започна да се примъква към дърветата на отсрещната страна.

Тарзан веднага се обърна на изток. Щом лъвът се скри зад дърветата, той долови мириса на човек. Подпря месото на един сух клон, изтри мазните си ръце в бедрата и последва Нума. Широка, проправена пътека водеше от поляната към гората. Успоредно с нея, гушейки се между стъблата, дебнеше Нума, а над него високо във въздуха като призрак се носеше белият човек. И двамата едновременно видяха плячката на лъва, макар че тънкото им обоняние отдавна им беше съобщило, че това е негър. А освен това Тарзан почувства, че това е стар и непознат мъж. Най-накрая луната го огря. По ушите му се откриха знаците на племенните магъосници. Тарзан никак не ги обичаше. Той зачака с нетърпение да види какво ще предприеме Нума. В мига, в който лъвът скочи към човека, Тарзан си спомни, че само преди няколко минути Нума отне плячката му.

Щом чу пращенето на сухи клони, негърът се обърна и видя на двадесетина крачки от себе си втурналия се лъв. Преди да се опомни, той се намери в лапите му. Но в същия миг Тарзан скочи от клона, тръшна се с цялата си тежест върху гръбнака на лъва и заби нож под лявата му лопатка. Като омота дългата грива около дясната си ръка, той впи зъби в шията му и обви тялото му с мощните си крака.

Нума изрева от болка, изправи се и падна по гръб. Тарзан, който притежаваше нечовешка сила, нито за миг не изпускате лъва от железната си прегръдка, като непрекъснато забиваше ножа си в него. Нума се търкаляше по земята, ревеше и се гърчеше в невероятни усилия да хване това същество, което беше на гърба му. А Тарзан, целият изподраскан, покрит с кръв и кал, не разхлабваше прегръдката си и не изпускате и за миг гъстата, разрошена грива на звяра.

Магъосникът лежеше на земята, където го беше повалил Нума. Целият окървавен, той нямаше сили да стане и с ужас наблюдаваше как двамата господари на джунглата се борят за живота си. Безкрайно беше неговото удивление, че само с един нож може да се убие такъв мощен звяр.

В момент на висше просветление очите му се разшириха. Какво е това необикновено същество? В паметта му изникна отдавна забравена

картина. Преди много години той видя в джунглата пъргав белокож младеж, който се носеше по дърветата начело на цяло стадо огромни маймуни.

Очите на стареца замигаха. В тях се отрази суеверният страх на човека, живеещ сред собствените си представи за духове и магии.

Магьосникът престана да мисли за изхода на битката. Той знаеше, че богът на гората ще победи Амба, и това го караше да се страхува още повече за съдбата си.

Видя как лъвът започна да слабее от загубата на кръв, как могъщото му тяло затрепера и се олюля. После падна на земята. Видя как горският демон се надигна и като сложи крак върху още треперещото тяло, вдигна лице към луната. От гърдите му се изтръгна такъв див рев, че кръвта в жилите на стареца замръзна...

IV

ПРЕДСКАЗАНИЕТО СЕ СБЪДВА

Тарзан се обърна към стареца. Той не уби Нума, за да спаси негъра, а само да си отмъсти. Но когато видя пред себе си безпомощния, умиращ старец, в сърцето му се промъкна нещо като жалост. На младини той би убил негъра, без да се замисли, ала цивилизацията беше оказала своето въздействие върху човека маймуна. Старецът умираше и Тарзан се наведе над него. Прегледа раните му и спря кръвта.

— Кой си ти? — попита с разтреперан глас магьосникът.

— Аз съм Тарзан от племето на маймуните — отвърна с гордост той така, както би казал: „Аз съм Джон Клейтън, лорд Грейсток!“

Магьосникът трепна и затвори очи. Когато пак ги отвори, в тях се четеше готовност да изтърпи всички изтезания, които му готви този страшен дух на джунглата.

— Защо не ме убиваш? — попита той.

— Защо да те убивам? — учуди се Тарзан. — Не си ми направил нищо лошо. А и без това умираш.

— А защо не би ме убил?

— Бих те спасил, ако можех, но това е невъзможно. Защо мислиш, че ще те убия?

Старецът помълча няколко минути и после, събрал сетни сили, се опита да изрече:

— Аз те познавам от по-рано. Още от онова време, когато ти скиташе из джунглите, близо до земите на Мбонга. Аз вече бях магьосник, когато ти уби Кулонга и други воители и ограби нашите колиби и съдовете ни с отрова. Отначало не те познах, но после си спомних за белокожата маймуна, която живееше с косматите и дотягаше на жителите на селото на Мбонга. Ти си богът на горите, Мунанго-Ксевати, за когото ние оставяхме храна зад оградата на нашите жилища. Преди да умра, кажи ми: човек ли си или дявол?

Тарзан се засмя:

— Човек съм, разбира се! — каза той. Старецът въздъхна и поклати глава.

— Ти искаше да ми спасиш живота и аз съм ти благодарен — каза той. — Аз съм велик магьосник! Прочетох в собствената си кръв, която намазах на ръката си... Чуй, белокожи!... Тежки дни те очакват. Върни се назад, Мунанго-Ксевати! Върни се назад, докато не е късно. Опасност те чака напред, опасност те чака назад. Но онази, която е напред, е по-страшна. Аз виждам...

Той затихна, после простена, сви се на кълбо и умря.

Тарзан така и не научи докрай кървавото предсказание.

Беше вече много късно, когато се върна в колибата и легна между воините си. Никой не беше забелязал неговото отсъствие. Преди да заспи, помисли за предупреждението на магьосника. И на сутринта си спомни за него, но не се върна назад. Само ако знаеше какво готвеше съдбата на най-скъпия му човек, той би оставил всичко: и джунглата, и златото на Опар, и би се втурнал назад с всички сили.

В това утро един друг бял човек на няколко километра зад Тарзан размишляваше за онова, което беше чул през нощта. Това беше Вертер, който почти се бе разколебал в намеренията си. В нощната тишина той бе чул далеч напред звук, който го изпълни с безумен страх. Не беше допускарал, че такъв звук може да излезе от гърдите на земно същество. Това беше победният вик на маймуната самец, който Тарзан отпрати към луната Горо. Когато го чу, Вертер се разтрепери и покри лицето си с ръце. Дори и при ярката дневна светлина той продължаваше да се бои. Искаше му се да избяга от незнайните опасности, които му вещаеше ехото, разнесло се през нощта. Задържа го друг, по-голям страх — страхът от Ахмед Зек.

Тарзан си пробиваше път през джунглата, а Вертер неотменно го следваше.

На края на пустинна долина, зад която се виждаха златните куполи на Опар, Тарзан се спря. Понеже беше обещал на Джейн да бъде предпазлив, той се приготви за нощно разузнаване.

С падането на мрака потегли на път, а Вертер, който беше наблизо, го последва.

Пред външните стени на града се издигаше висока гранитна скала. В нея беше прокопан тунел, който водеше към съкровищата на

Опар. Цялото пространство пред скалата беше осеяно с каменни блокове и криейки се зад тях, Вертер можеше да остане незабелязан.

Тарзан с лекота се изкачи горе, но в един момент изчезна, като остави Вертер в недоумение. След малко се появи и отново изчезна. Белгиецът се притаи зад една скала, но като не чуваше стъпките на Тарзан, излезе и внимателно се огледа. Надяваше се да намери входа към скривалището, преди Тарзан да се е върнал. Съвсем скоро откри тясна пукнатина в скалата. Изгладени от времето гранитни стъпала водеха навътре в скалата. Белгиецът успя да се промуши и попадна в тъмен тунел. Радостта му беше голяма, но и страхът да не срещне Тарзан не беше малък.

В това време лорд Грейсток се промъкваше внимателно, опипвайки всяка своя стъпка. Тук, зад масивна дъбова врата, покойни ръце бяха положили несметно богатство, принадлежало на владетелите на Атлантида — великия материк, лежащ под водите на Атлантическия океан.

Тарзан стоеше по средата на подземие. Нищо не нарушаваше мъртвата тишина. Никой не беше идвал тук след него. Доволен, той тръгна назад и за малко не се сблъска с Вертер, който успя в последния момент да се скрие зад издатината на една скала. Тарзан излезе от тунела и се запъти в оная посока, където неговите верни вазири го очакваха. Спря се на края на скалата и огласи долината с тътнещия рев на лъв. Повтори и потрети. После се спря, вслушвайки се внимателно в замиращото ехо. В отговор от далечния край на равнината слабо се дочу също такъв рев — веднъж, два, три. Басули, предводителят на вазирите, чу призива на господаря си и отговори.

След няколко часа черните воители щяха да бъдат при него. Затова той се върна обратно. Искаше да изнесе толкова къса злато, колкото бяха вазирите. В продължение на пет часа Тарзан слезе шест пъти в подземие и изнесе четиридесет и осем къса. Обикновен човек би се повалил под такава тежест, но по неговата исполинска фигура нямаше и следа от умора.

Скоро воините му дойдоха и Тарзан ги изтегли на върха на скалата с въже.

През цялото време, докато лорд Грейсток носеше златото, Вертер се криеше. Шест пъти Тарзан мина покрай него и шестте пъти сърцето на белгиеца се свиваше. Когато мина за седми път, след него вървяха

петдесет воители с цвят на абаносово дърво. Само Тарзан можеше да накара синовете на храброто и високомерно племе да се заловят за труд, недостоен за тях. Те изнесоха още петдесет и два къса.

Когато и последният вазир излезе от съкровищницата, Тарзан се върна, за да погледне за последен път приказното богатство на Атлантида. Двата набега, които беше извършил тук, изобщо не се забелязваха.

Човекът маймуна си спомни как попадна тук случайно по време на бягството си от подземиято, където го беше укрила Ла, върховната жрица на Опар.

Пред очите му изплува споменът за сцената в храма. Той лежеше, вързан на жертвения олтар, а над него с високо вдигната кама стоеше Ла. От двете ѝ страни жреците очакваха първата струйка от неговата кръв, за да напълнят с нея златните си чаши и да я изпият в чест на своя Огнен бог.

Той си спомни как обезумелият жрец Та прекъсна церемонията и се нахвърли с ярост върху другите. Спомни си как всички побягнаха и как остана само върховната жрица. Спомни си как Та се опита да я обезчести и как той, Тарзан, влезе в двубой с него и го уби.

Картините минаваха пред очите му една след друга. Искаше му се да знае дали Ла още властва в храмовете на разрушения град там горе, над главата му. Дали не са заставили тази прекрасна и нежна жена да се обвърже с някой от онези отвратителни кривокраки жреци? Тарзан тръсна глава, освобождавайки се от всички тези мисли. Посегна към мъждукащата свещ и я изгаси.

Вазирите успяха да стигнат срещуположния край на тунела. Те се изкачваха нагоре, дишайки с радост чистия въздух и поздравявайки звездното небе. Тарзан вървеше бавно след тях. Беше затворил след себе си за последен път в живота си тежката врата на съкровищницата.

В тъмнината зад него се изправи Вертер. Мравки полазиха по изтръпналите му крака, но това не го възпря да погали с любов късовете злато. Като взе един, в порив на безумна радост той го притисна до сърцето си. Мислеше си как ще се върне назад, как ще извика Ахмед и как ще изнесат всичкото това богатство.

А през това време Тарзан мечтаеше за щастливото си връщане къщи, за нежните ръце, които щяха да се обвият около врата му, за топлото лице, което щеше да се докосне до неговото. Сред радостните

мисли изникна споменът за предсказанието на стария магьосник. И всичко се помрачи.

След миг надеждите на тези двама души се разбиха. В безумен страх Вертер забрави златото, а Тарзан — целия свой предишен живот.

V

ОЛТАРЪТ НА ОГНЕНИЯ БОГ

Това се случи в минутата, когато Тарзан, затворил вратата, тръгна към изхода. Наоколо цареше тишина и спокойствие. Изведнъж земята се залюля и разтрепера. Грамадни късове гранит се откъртиха от тавана и паднаха, затрупвайки прохода. Могъщите гранитни късове заскърцаха и се напукаха. От тавана започнаха да се късат и да падат огромни парчета. Огромен каменен блок се стовари върху Тарзан и го отхвърли към вратата. Под тежестта на тялото му тя се разтвори и той рухна на пода.

В самата съкровищница земетресението нанесе по-малки повреди. Само няколко къса гранит се откъснаха и стените се напукаха.

След първия трус всичко се успокои. Вертер, който беше паднал на пода, стана на крака и се увери, че е съвсем здрав. Пипнешком се прокрадна към отсрещната страна на стаята, където Тарзан беше оставил парче свещ. В джоба му се намираше кибрит и той успя да я запали. Мъждивата светлина разпръсна малко гъстия мрак. Вертер въздъхна — в полумрака неговото положение изглеждаше не чак толкова безнадеждно.

Очите му свикнаха със светлината и той обърна поглед към вратата. Трябваше да бяга от този страшен гроб. Когато стигна до вратата, ужасен страх скова краката му. Той видя проснатото тяло на Тарзан, който беше с огромна рана на главата. Около него се бе образувала локва. Тарзан не даваше никакви признаци на живот. Това внесе успокоение в душата на Вертер. Той хладнокръвно прескочи гиганта и тръгна по коридора. Нито за миг не му мина през главата, че може да помогне на човека, който може би не беше мъртъв, а само бе загубил съзнание от удара и от изтичащата струя кръв. Възродената за миг надежда, че ще може да се спаси, скоро изчезна пред самата врата — коридорът беше напълно затрупан.

Не му оставаше нищо друго, освен да се върне обратно в съкровищницата. Взел в ръка свещта, той започна да изследва стъпка по стъпка стените. Скоро откри втора врата. Той я блъсна и тя със скърцане се отвори. Откри се втори коридор, също така тесен.

Вертер тръгна напред и скоро се озова при каменна стълба, която водеше нагоре. Оттам започваше друг коридор. Той мислено благодареше на бога за свещта. Изведнъж пред краката му зейна черна яма и като че ли точно тук тунелът свършваше.

Той вдигна високо свещта и видя дълбоко долу заигралото по водната повърхност отражение на светлина. Това беше кладенец. На срещуположната страна коридорът продължаваше. Но как да прескочи тази яма?

Вертер измери мислено разстоянието и се замисли дали да се опита да го прескочи. Размислите му бяха прекъснати от зловещ писък, който премина във вой. Гласът беше човешки, но викът така напрегнат, сякаш излизаше от гърдите на голям грешник, подложен на адски мъки.

Белгиецът погледна с ужас нагоре, откъдето дойде викът. Видя високо над главата си късче небе, обсипано с ярки звезди. Той беше готов да извика за помощ, но интуитивно се спря — там, където се чуваше такъв писък, не можеше да живеят хора. Не посмя да издаде присъствието си на жителите на този град, каквито и да бяха те. Вече се проклрнаше, задето се беше решил на такава работа, и съжаляваше, че веднага не се беше върнал в лагера на Ахмед Зек. Той беше готов дори да се предаде в ръцете на военните власти в Конго.

Застинал в ужас, Вертер се заслушваше, но викът не се повтори. Движен от безумен страх, той се реши на отчаян скок. Като се отдръпна на двадесетина крачки назад, той събра всичките си сили, засили се и полетя над ямата с протегнати напред ръце. Удари с коленете си отсрещната стена и нещо го отблъсна назад. Вертер се вкопчи в каменните късове, но увисна с цялото си тяло над бездната. Няколко минути не посмя да се мръдне, продължавайки да виси в това положение, обливайки се в пот и ставайки все по-слаб и по-слаб с всяка минута. След като се посъвзе, той успя да се изкатери нагоре. Просна се на пода и даде воля на разхлабените си нерви, хлипайки силно. Скоро му попремина и започна, лазейки, да търси по пода свещта, която беше изпуснал още по време на скока. Този малък

остатък сега му беше по-скъп от всички богатства на Опар. И когато я намери, той отново се разхлипа. Белгиецът доста време полежа така, целият разбит и разтреперан. После, като се поокопити, извади от джоба си кибрит и запали скъпоценната свещ. При светлината той полесно овладя нервите си и поднови придвижването напред. Отвратителният вик, който стигна до него при кладенеца, все още преследваше въображението му и той трепваше при звука на собствените си крачки.

Не беше изминал кой знае колко, когато пред него се появи каменна стена. Вертер беше вещь във военното дело и това го правеше изключително съобразителен. Такъв затворен тунел, завършващ с препятствие, нямаше смисъл! Тук непременно трябваше да има отвор или друг начин за проникване по-нататък. За голяма своя радост той видя, че тънките издялани камъни в строежа не бяха слепени помежду си, а просто бяха положени, без пясък и вар. Опитва се да извади един от тях и сполучи. Трескаво започна да ги вади един след друг и скоро успя да направи отвор. Вертер пропълзя напред и се озова в голямо ниско помещение. На една от страните имаше врата. Не беше заключена и Вертер мина без особен труд през нея. Зад нея се откри друг тъмен и тесен коридор. В този миг свещта догоря и опари пръстите му. Вертер изруга и я изтърва на пода.

Вертер пак беше в тъмнина. Той настръхваше при мисълта какви опасности му беше приготвила съдбата. Чувстваше се повече от всякога далеч от свободата. Околният мрак го гнетеше.

Той започна бавно да се промъква напред, държейки се с ръце за стените, опипвайки с крака всяка педя. Той не можеше да си даде сметка колко време е вървял така. Умората започна да се проявява и той реши да си почине, преди да продължи пътя си.

Когато се събуди, в първия момент не можа да си даде точна сметка какво се бе случило, но скоро горчивата истина изплува пред очите му. Вертер дълбоко въздъхна. Въпреки всичко след съня си се чувстваше ободрен.

Белгиецът събра смелостта си и отново тръгна напред. Но този път не вървя дълго. Скоро коридорът свърши с голямо и светло помещение. Светлината проникваше от един отвор в тавана, а към този отвор водеше широка каменна стълба. Слънчевите лъчи високо горе играеха по масивни колони, обвити с дива лоза. Вертер се послуша.

Някъде из гъстия листак шумеше вятърът, отгоре се чуваха хрипкавите гласове на птиците и непрекъснатото дърдорене на маймуните.

Без да се замисли, Вертер се втурна по стълбата нагоре и се озова в кръгъл вътрешен двор. Право пред него се издигаше голям жертвеник, покрит с тъмнокафяви петна. По пода освен отвора към жертвеника имаше и други, покрити с капаци. Дворът беше обиколен с високи няколко етажа галерии, по които безгрижно тичаха маймуни, а пъстри птици прехвърчаха. Вертер въздъхна облекчено и от плещите му сякаш се свали планина.

Той направи крачка напред и се спря, поразен от ужас. Почти едновременно в каменната стена се отвориха няколко врати и върху Вертер се изсипа тълпа странни хора. Това бяха жреците на Огнения бог в град Опар, онези космати изроди, които преди много години бяха довели до жертвеника лорд Клейтън.

Дългите им ръце, късите криви крака, злобните събрани очи и ниските полегати чела им придаваха такъв зловещ вид, че кръвта замръзна в жилите на Вертер. С отчаян вик той се хвърли назад към стълбата, но ужасните хора го изпревариха. Преградиха пътя му и го хванаха. Вертер падна на колене пред тях и пълзейки по земята, молеше за пощада. Без да обръщат внимание на неговите крясъци, те го вързаха и го повлякоха към подножието на жертвеника.

Онова, което последва, беше само едно повторение на това, което се беше случило преди много години с Тарзан. В храма влязоха служителките на Огнения бог, а с тях и Ла, върховната жрица. Те вдигнаха Вертер и го положиха върху жертвеника. Студена пот изби по челото му, когато Ла вдигна над него острия жертвен нож. Като насън до него достигнаха звуците от химна на смъртта. Очите му се устремиха към малките златни чаши в ръцете на жреците. Той си представи как кръвожадните същества ще напълнят обредните чаши с пулсираща топла кръв. Какво не би дал да можеше да не почувства как ще се забие в сърцето му жертвената кама!

Обредната тишина се разкъса внезапно от страшен рев. Ножът в ръцете на върховната жрица трепна, а очите ѝ се разшириха от ужас. Другите жреци, в паника и с диви крясъци, се втурнаха към изходите. Вертер изпъна жили, мъчейки се да обърне глава, за да види причината за тази паника сред служителите на Огнения бог. Когато все пак успя,

видя огромен лъв, който стоеше в средата на храма, а под лапите му се гърчеше обезобразеното тяло на първата му жертва.

Ла трепна и безмълвно се строполи върху Вертер.

VI

АРАБИНЪТ РАЗБОЙНИК

Щом Басули и воините му се окопитиха от ужаса, който изпитаха по време на земетресението, те веднага се върнаха в подземие, за да търсят изчезналия Тарзан.

Входът на тунела беше затрупан със скални късове. В продължение на два дни вазирите работиха без почивка, разчиствайки тайния проход. След невероятни усилия те успяха да прокопаят само няколко метра и откриха обезобразения труп на единия от другарите си.

Като продължиха да разчистват, те високо викаха белия си господар, но в отговор не се чуваше нито един звук. Решили, че Тарзан и другарят им са загинали под гранитните блокове и че не се нуждаят вече от помощта им, вазирите прекратиха търсенето. За последен път те хвърлиха поглед, пълен със сълзи, към мястото, където мислеха, че лежи техният бвана, натовариха на гръб тежките късове злато и тръгнаха обратно през безлюдната мрачна долина на Опар и през девствените гори към далечната къща на Грейсток. Това злато щеше да донесе ако не спокойствие и радост, то поне някои удобства на клетата им любима господарка.

Верните вазир не подозираха какво ставаше по това време в този щастлив, пълен с покой дом. От север идваше Ахмед Зек, извикан с писмо от белгиеца. След него вървеше цялата му банда от араби и чернокожи. Всички те бяха закоравели престъпници, преследвани от закона, събрани от невежи и диви племена.

Мугамби, черният Херкулес, който придружаваше Тарзан във всичките му пътувания, който бе делил рискове и опасности, пръв забеляза приближаването на зловещия керван. Тарзан му бе поверил грижата за дома и за лейди Грейсток. По-смел и по-предан защитник трудно можеше да се намери. Този черен великан беше див и безстрашен воин, а умът и предаността му си съперничеха с неговия ръст. Той неотстъпно следваше господарката си навсякъде — когато тя

отиваше на лов, когато се разхождаше на кон из равнината за да разсее самотата си. Дори когато тя си беше вкъщи, Мугамби се стремеше да бъде винаги близо до нея.

Разбойниците бяха още далеч от къщата, когато острият поглед на черния Херкулес ги беше забелязал. Той се спря, вирайки се в приближаващия керван, после се обърна и побягна към негърските колиби, разположени близо до имението. Мугамби свика воините, които лежаха покрай домовете си, и им заповяда да се готвят за битка. Чернокожите взеха щитовете и оръжията си. Някои от тях изтичаха в полето, за да предупредят работниците за близката опасност, а другите последваха Мугамби в чифлика.

Далече в равнината се вдигаше пушилка от конските копита на хората на Ахмед. Мугамби не беше уверен, че са неприятели. Той бе прекарал живота си в дивата Африка и му се бе случвало да се среща с какви ли не неканени гости. Понякога намеренията им бяха мирни, но често се случваше и обратното. Мугамби знаеше, че винаги трябва да бъде нащрек. Още повече, на него не му харесваше подозрителната бързина, с която непознатите се приближаваха към имението. Домът на Грейсток не беше пригоден за отбрана. Той дори не беше ограден. Тарзан го бе построил в страната на верните си вазири и смяташе, че тук никой не ще го нападне. Все пак на прозорците имаше тежки дървени капаци против неприятелски стрели.

Мугамби вече спускаше кепенците, когато лейди Грейсток се появи на верандата.

— Какво има, Мугамби? — извика тя. — Какво се е случило?

— Това са араби. Идват тук с лоши намерения. Навярно са научили, че великият бвана не е тук.

Джейн Клейтън погледна към тях, после към поляната и видя зад цъфналия храсталак лъскавите тела на своите вазири. Слънцето грееше по металните остриета, играеше в пъстрите пера на накитите по главите им и блестеше по лъскавите черни плещи и изпъкнали мускули. Джейн Клейтън ги гледаше с гордост и обич. Каква опасност можеше да я заплашва, когато около себе си има такива защитници?

Арабите вече бяха на тридесет метра от къщата. Мугамби побърза да отиде при воините си. Той излезе напред и с висок глас попита непознатите:

— Арабино, какво дирите тук?

— Дойдохме с мир! — отвърна Ахмед, който се изправи на седлото и излезе пред отряда си.

— Тогава си идете с мир! — отговори Мугамби. — Не сте ни нужни тук. Между араби и вазир не може да има мир.

Мугамби не беше вазир, но приет в това племе, той беше станал най-яръстен защитник на неговата чест и традиции.

Ахмед Зек се придвижи към едната половина на отряда си, прошепна нещо и в следващия миг арабите дадоха оглушителен залп по воините на Мугамби. Двама чернокожи паднаха на земята, а другите искаха да се хвърлят в атака, но Мугамби ги задържа. Той беше толкова предпазлив, колкото и храбър. Той знаеше колко безполезно е едно нападение срещу въоръжени конници. Една част от воините си той разположи в градината, а друга изпрати в къщата, като им заповяда най-строго да не пускат господарката да излиза навън и да я защитават с цената на живота си.

Следвайки тактиката на синовете на пустинята, Ахмед построи отряда си в дълга, тясна кръгообразна линия и се понесе в галоп към имението. Най-близката до вазирите част откри силен огън по тях. На свой ред и вазирите обсипваха враговете си със стрели. Те бяха прочути с точната си стрелба с лък, но този ден надминаха себе си и наистина доказаха изкуството си. Не един мургав конник се преметна от коня, пронизан от смъртоносна стрела. Но арабите бяха многобройни. В това време Ахмед заобиколи къщата и излезе от незащитената ѝ страна.

И се сбъдна предсказанието на стария магьосник. Арабите нахлуха в къщата и с нечувана жестокост посякоха верните вазир, които жертваха живота си, за да запазят този на лейди. Самата тя, грабнала револвер в ръка, се мъчеше да се отбранява. Но всичко беше напразно. Съдбата ѝ бе предрешена от боговете. Тя се опита да се съпротивлява на двамата разбойници, които искаха да я вържат. Изпитваше към тях физическо отвращение. Ужасът ѝ се засили, когато в пукотевицата и бъркотията влезе един арабин, повдигна с ръка брадичката ѝ и измляска доволно. А навън беше започнала поголовна сеч. Вазирите бяха храбри, но твърде малко и слабо въоръжени. Арабите посичаха всеки мъж, а жените събираха накуп. Скоро те подпалиха негърските колиби. Писъци и пушек се извиха и стигнаха небесата.

Лейди Грейсток, завързана за едно дърво, гледаше мълчаливо тази ужасяваща картина. Само от време на време устните ѝ прошепваха името на Джон Клейтън.

VII

ТАРЗАН СРЕЩА ОТНОВО ЛА

Силна болка мина през тялото му като електрически ток. Тарзан се размърда. Това, което чувстваше, беше силна болка и жажда. Виеше му се свят. Опита се да се изправи, но залитна и се подпря на стената. Беше тъмно и той нищо не виждаше. Нещо му пречеше, за да тръгне напред. Подпирайки се по стената, Тарзан мина няколко метра. Изведнъж стената изчезна и той пропадна в някакъв тунел. Продължи да върви напред и след известно време ярката светлина на обедното слънце попадна в очите му. Той се закова на място и дълго гледа с любопитство светлия отвор в тавана на тунела. После погледът му слезе долу, в краката му. Видя се пред широк отвор на кладенец, който не можеше да се прекрачи дори и от гигант като него. Но замаяността му попречи да прецени това. Той стигна до ръба на кладенеца, прекрачи напред в празното пространство и, разбира се, полетя стремглаво надолу в черната дълбочина. В ръката си стискаше копие. Той падна във водата и потъна. Но кладенецът беше плитък и Тарзан успя да изплува. Копието застана вертикално и с негова помощ лорд Клейтън успя да се задържи на повърхността въпреки раните си. Отърси водата от лицето си и погледна нагоре. Наравно с повърхността на водата се виждаше широк отвор във влажната хлъзгава стена на кладенеца. Като доплува до него, Тарзан излезе от водата и стъпи върху мокрия под на тунела. Изправи се и се огледа. Тунелът беше прав като стрела, с хлъзгав под и мокри стени. Той влезе в него, като вървеше внимателно. Скоро се озова в подножието на една стълба. Тя го отведе в малка, кръгла стая. През широка тръба, която се спускаше от тавана, в стаичката проникваше слаба светлина. Тарзан с интерес погледна нагоре към края на тръбата. Тя завършваше с каменна решетка, през която се виждаше синьото небе.

После погледът му зашари из стаята. Цялата ѝ мебелировка се състоеше от няколко сковани сандъка с медни ключалки. Пръстите му опипаха железни обръчи и скоби. Вдигна капака на единия сандък и

извика от удоволствие и почуда — пред него в полумрака блестеше с всички цветове на дъгата купчина от скъпоценни камъни. За него това бяха само красиви камъни. Горчивата истина беше, че след удара той беше забравил напълно своето минало и се беше върнал към състоянието на дивия човек. Той пхна ръката си в купчината скъпоценни камъни и забавлявайки се, започна да ги пресипва от ръка в ръка. Заотваря и другите сандъци. Всички те бяха пълни с блестящите неща. Тарзан загреба с пълна шепа и ги изсипа в торбичката, която висеше на кръста му. Тези, които не бяха изгладени, не му харесаха и той ги върна обратно.

Без да подозира, Тарзан откри отдавна забравеното съкровище от скъпоценни камъни, принадлежащо на град Опар. Стотици години то беше погребано под храма на Огнения бог в един от най-мрачните подземни ходове, в които суеверните слънцепоклонници се страхуваха да влязат.

От пода към тавана се издигаше стръмна каменна стълба. През отвора ѝ Тарзан видя слънчева площадка с високи, обвити с дива лоза колони. Тези колони сякаш му напомняха нещо. Тарзан смръщи чело в усилие да си спомни нещо, но напразно. През цялото време му се струваше, че той би трябвало да знае много неща.

Размислите му бяха прекъснати от силен рев, последван от отчаян вик и писъци. Той хвана решително копието си и изтича по стълбата нагоре.

Пред очите му се разкри странна картина. Въпреки пълното заличаване на паметта той осъзнаваше, че пред него се намират множество мъже и жени и един лъв. Мъжете и жените тичаха към изходите, а лъвът стоеше по средата с лапи върху трупа на един от тях. Пред Тарзан до голям каменен блок стоеше жена, а напреки лежеше един мъж. Лъвът беше вперил поглед в двамата. Страният му рев огласи отново храма. Жената изписка и падна безжизнена върху мъжа. Лъвът се беше вече прилепил до земята и се беше приготвил да направи скок, но появата на Тарзан отвлече вниманието му.

В това време Вертер лежеше безпомощно върху жертвеника. Той виждаше как лъвът се готви за скок и как нещо го накара да се спре. Страният звяр настръхна. Някаква фигура се плъзна покрай Вертер. Една силна ръка се вдигна във въздуха и тежко копие се заби в звяра. Вертер виждаше как животното се опитва да хване със зъби копието.

Един гол великан се хвърли върху него само с един нож в ръка. Лъвът се изправи на задните си лапи и изрева свирепо. За ужас и на без това изплашения до смърт белгиец от устните на странния човек се откъсна също такъв лъвски рев.

С ловък скок Тарзан успя да избегне тежкия удар на огромната космата лапа. С втория той се метна на гърба на животното. Ръцете му обвиха косматата шия, зъбите му се впиха в плътта. Ревейки и мятайки се, огромната котка се мъчеше да свали своя противник, но Тарзан продължаваше да забива ловджийския си нож в хълбоците му.

През това време Ла се свести. Гледаше, изненадана и очарована, разгорялата се битка. Изглеждаше невероятно в открита схватка човек да победи царя на животните!

Ножът на Тарзан успя да улучи сърцето на лъва. Тялото му се разтресе в страшни конвулсии и се строполи мъртво в краката на победителя. Тарзан скочи, сложи крак върху жертвата си и дигнал лице към небето, нададе такъв ужасен вик, че Ла и Вертер трепнаха, а ехото го повтори много пъти.

Сега Тарзан се обърна и Вертер позна своя домакин, лорд Грейсток, този, когото беше сметнал за мъртъв.

VIII

БЯГСТВОТО ОТ ОПАР

Вертер беше поразен. Нима това същество беше онзи изпълнен с достойнство англичанин, който му оказа такъв прием в разкошната си африканска къща? Нима този див звяр с горящи очи и обляно в кръв лице беше човек? Нима е възможно човешко същество да издаде такъв вик?

Тарзан също гледаше към тях. Той откриваше нова порода живи същества и беше страшно учуден от това.

Ла също се взираше в чертите на този човек маймуна. Очите ѝ се разтвориха в почуда. — Тарзан! — извика тя. — Ти ли си?

Тя заговори с него на езика на големите маймуни.

— Ти се върна при мен. Аз чаках това. Пренебрегнах свещените си задължения, за да чакам своя Тарзан! Не се омъжих, защото в този свят само един мъж може да бъде мой мъж и това си ти! И ти дойде! О, скъпи!

Вертер се вслушваше в тези странни гърлени звуци и гледаше внимателно Тарзан. Чудеше се дали той ще ги разбере. Все пак англичанинът отговори със същите гърлени звуци.

— Тарзан? — попита замислено той. — Тарзан! Сякаш съм чувал това име.

— Това е твоето име. Та ти си Тарзан!

— Аз съм Тарзан? — повдигна той раменете си. — Е, какво, това име ми харесва. Приемам го. Но... аз не те познавам, а и не зная как съм дошъл тук, нито пък защо. Може би ти знаеш?

Ла поклати глава.

— Никога не съм знаела това — промълви тя.

Тарзан се обърна към Вертер и го попита същото, но белгиецът поклати глава и каза на френски:

— Аз не разбирам този език.

Гледайки го невинно като дете, Тарзан повтори въпроса си на френски. И тогава Вертер разбра какви ужасни последствия е имало за

него нараняването му. Беше очевидно, че този гол човек беше загубил паметта си и не си спомня нищо от предишния си живот. Първата мисъл на белгиеца беше да каже на Тарзан кой е и какво прави тук, но се възпря. Така му беше много изгодно. Ако успееше, макар и за кратко време, да скрие от англичанина истината, щеше да може да се възползва от нещастията му.

— Аз не мога да ви кажа откъде идвате — каза той, — но ще ви кажа, че ако не заминем още сега от това проклето място, и двамата ще бъдем убити на този жертвеник. Тази жена беше готова да забие ножа си в сърцето ми, когато лъвът прекъсна варварския им обред. Да вървим! Да излезем по-скоро, докато другите не са се окопитили от страха си и не са се върнали.

Тарзан пак погледна към Ла.

— Защо искаше да убиеш този човек? — попита той. — Гладна ли беше?

Ла възмутено отхвърли предположението му.

— Той ли се опита да те убие? — продължи да пита Тарзан.

Жената поклати отрицателно глава.

— Защо искаше да го убиеш?!

Ла вдигна тънката си ръка и посочи към слънцето.

— Ние искахме да принесем душата му в дар на Огнения бог! — каза тя.

— Вие искате ли да умрете? — попита той Вертер.

Белгиецът със сълзи в очите се мъчеше да го увери, че не желае това.

— Е, какво, щом е така, добре! — продума Тарзан. — Да се махаме отук. Тази самка ще ви убие, а мен ще остави при себе си. Това място не е за Мангани. Аз бих умрял между тези каменни стени.

И той се обърна към Ла.

— Ние заминаваме! — заяви той.

Жената се хвърли към него и го хвана за ръката.

— Не ме оставяй! — викаше тя. — Ако останеш, ще те направя върховен жрец. Ла те обича. Целият Опар ще ти принадлежи. Роби ще изпълняват всяка твоя заповед. Остани, Тарзана, и твоята Ла ще те възнагради с любов!

Човекът маймуна отблъсна от себе си коленичилата жена.

— Тарзан не те иска — отговори протичко той и отиде при Вертер. Преряза въжетата, които го опасваха, и му направи знак да върви след него.

Дишайки тежко, с изкривено от злоба лице Ла скочи на крака.

— Ще останеш! — яростно крещеше тя. — Ти ще бъдеш само мой. Ако Ла не може да те получи жив, тя ще те получи мъртъв!

И като вдигна глава към слънцето, тя нададе онзи страшен лаещ писък, който веднъж смрази Вертер.

В отговор на нейния вик се чу силен шум и гласове.

— Елате, пазители жреци! — викаше Ла. — Неверници оскверниха храма. Защитете Ла и нейния олтар, очистете храма с кръвта им!

Вертер не разбра, но Тарзан — да. Погледна към белгиеца и видя, че не е въоръжен. Тогава скочи към Ла и бързо, въпреки съпротивата ѝ, грабна жертвения нож. Подаде го на Вертер и му каза:

— Това ще ви послужи!

В този миг от всички страни нахлуха малки кривокраки човечета. Те бяха въоръжени с тояги и ножове, а очите им светеха с фанатичен блясък. Вертер онемя от ужас. Тарзан с гордо презрение огледа враговете и бавно се отправи към вратата. Един по-силен жрец се изпречи на пътя му. След него и други. Тарзан вдигна копието си и с един удар размаза черепа му. По този начин той се справи и с останалите човечета и си разчистваше пътя към вратата. Зад него, следвайки всяка негова стъпка, вървеше Вертер. От време на време той хвърляше поглед назад към виещата тълпа. Белгиецът държеше жертвения нож, готов да го забие във всеки, който би се осмелил да го нападне, но това не стана. Той се учудваше, че жреците нападат такъв силен човек като Тарзан, а него не го закачат. Когато стигнаха заветната врата, Вертер изведнъж разбра кое беше това, което възпираше жреците да го нападнат. И това беше жертвеният нож, от който те се страхуваха панически.

Когато излязоха от вътрешния двор, Вертер съобщи на Тарзан откритието си. Англичанинът се усмихна и го пусна пред себе си. Те продължиха пътя си, като белгиецът вървеше отпред и разпъждаше жителите на град Опар с техния свещен нож, от който те изпитваха суеверен страх.

Минаха лесно през коридора и стаите на древния храм. Вертер ахна от учудване, минавайки през стая със златни колони. Той ги гледаше със зле прикривана лакомия. В очите на Тарзан всичко това нямаше никаква стойност.

Излязоха на широка улица. От двете ѝ страни се виеха великолепни полуразрушени сгради, по които се разхождаха големи маймуни. Те ръмжаха нещо подире им, а Тарзан им отвръщаше със същото.

Вертер видя как един огромен космат sameц скочи от полуразрушена колона и настръхнал се заклатушка към голия великан. Жълтите му зъби бяха оголени, сърдит лай и грозно ръмжене се откъсваха от дебелия му увиснали бърни. Белгиецът наблюдаваше спътника си. Какво беше неговото учудване и ужас, когато Тарзан се наведе и запълзя на четири крака около въртящата се на едно място маймуна. От човешкото гърло се откъсваха същия лай и същото ръмжене, каквито и от устата на животното. Ако очите на Вертер бяха затворени, той по звуците с увереност би могъл да каже, че две гигантски маймуни се готвят за двубой. Но такъв не последва. Всичко свърши така, както свършва най-често в джунглата. Един от противниците загубва войнствеността си, неочаквано заинтересуван от някой падащ лист, бръмбар или въшка на косматия си корем. Така стана и сега. Човекоподобната маймуна се отдалечи с достойнство, за да погледне пълзящата покрай нея гъсеница, която погълна не след дълго изследване. Но Тарзан не беше склонен да прекрати спора. Той се наежи свиреп, изпъчи гръд и с рев пропълзя към маймуната.

Доста труд костваше на Вертер, за да го разколебае в намеренията му и да го увери, че трябва час по-скоро да се махнат оттук.

След един час те успяха да намерят тесен проход в стената. Оттам една утъпкана пътека ги изведе отвъд външните укрепления на града, в мъртвата долина на Опар. Вертер много скоро се убеди, че Тарзан няма понятие къде се намира и откъде е дошъл. Той бродеше безцелно из долината, намирайки си храна под малките скали или изкопавайки я под рехавия мъх, който покриваше тук-там земята.

Вертер изпадна в ужас от трапезата на своя спътник. Тарзан с видимо удоволствие унищожаваше бръмбари, гризачи и гъсеници. Да. Той наистина се превърна в маймуна.

След дълги усилия Вертер успя да отведе Тарзан към подалечните хълмове в северозападната част на долината. Оттам те тръгнаха към имението на Грейсток. Мъчно можеше да се отгатне каква цел преследваше Вертер.

През нощта те прехвърлиха хълмовете. Накладоха си малък огън, на който опекоха дива свиня, убита от Тарзан. Англичанинът беше потънал в размисли. Той напразно се мъчеше да улови някакви мисли, които през цялото време му се изплъзваха. И тъй като не измисли нищо, той отвори торбичката, която висеше на пояса му, и извади оттам шепа блестящи камъни. Огънят заигра в тях и се превърна в милиарди лъчи. Ням от вълнение, Вертер ги гледаше и разбираше защо трябва да отведе човека маймуна у дома му.

IX

ВЕРТЕР ОТКРАДВА СКЪПОЦЕННИТЕ КАМЪНИ

Два дни Вертер търси своите спътници, които беше оставил в основата на хълмовете. Едва към края на втория ден той се натъкна на три обезобразени трупа. Веднага му стана ясно какво се е случило. От малкия отряд, който го придружаваше, само трима не бяха роби. Останалите очевидно се бяха възползвали от сгодния случай да си върнат свободата. Студена пот изби по челото на Вертер. Само благодарение на щастливата случайност той не беше споделил частта на тримата нещастници.

За Тарзан нямаше нищо чудно в тази картина. Като дете на джунглите той гледаше на насилствената смърт като на нещо обикновено. След полученото нараняване изтънчената психика на цивилизования човек пак му беше станала чужда и неразбираема. Той беше запазил само най-простичкото чувство на първобитното същество, което се беше запечатил в съзнанието му от детски години. Сега във всички свои мисли и действия той се водеше от уроците на голямата маймуна Кала, от напътствията на Керчак, Тублат и Теркоз. Но в съзнанието му, макар и механично, продължаваха да съществуват френският и английският. Той не съзнаваше, че говори с Вертер на френски, а с Ла на съвсем друг език.

Вечерта пред огъня Тарзан пак се забавляваше с лъскавите стъкълца. Вертер го попита какво е това и откъде го е взел. Тарзан отговори, че това са разноцветни камъчета, от които той иска да си направи гердан, а ги е намерил дълбоко под храма на Огнения бог. Белгиецът с радост отбеляза, че Тарзан няма никаква представа за ценността им. „Така ще мога по-лесно да ги взема!“ — мислеше си той. Може би това странно същество просто ще му ги даде, ако той ги поиска. И Вертер вече протегна ръка към малката лъскава купчинка, която Тарзан държеше пред себе си на гладка дървена дъсчица.

— Дай да ги погледам — каза Вертер.

Но в същата минута огромната бронзова длан на Тарзан легна върху купчинката. Той се озъби и изръмжа. Вертер побърза да отдръпне ръката си, а Тарзан, като че ли нищо не беше се случило, продължи играта си и разговора с Вертер.

От този момент в сърцето на белгиеца взе да се промъква безумен страх от дивия му спътник. Отначало той приписваше промяната, станала с Тарзан, на загубата на паметта. Той не знаеше, че Тарзан някога е бил част от дивата джунгла, и затова не можеше да разбере, че той просто се е върнал към състоянието, в което е прекарал детските и юношеските си години. Странното поведение на англичанина го поразяваше. Той виждаше в него опасен луд, който всеки момент можеше да се нахвърли върху му с оголени зъби. Вертер не се залъгваше с надежда, че ще може да излезе победител в борбата с Тарзан. Той търсеше как по-скоро да се измъкне от Тарзан и да се добере до далечния лагер на Ахмед Зек. Белгиецът съзнаваше, че Тарзан представлява за него една защита, която в никакъв случай не биваше да изоставя. Знаеше също, че не може да тръгне из джунглата сам, въоръжен само с жертвения нож. Възпираше го също и торбичката със скъпоценните камъни. В душата му се бореха две чувства: алчността и страхът, от които първото надделя. Белгиецът се реши на всичко, само и само да завладее съдържанието на малката платнена кесийка.

Ахмед Зек нямаше да научи никога за това богатство. То щеше да принадлежи само на Вертер и при първа възможност той щеше да стигне до морския бряг и да отплува за Америка. Там щеше да заживее под чуждо име друг, охолан живот.

Мислеше само за този свой план и живееше с надеждата за бъдещ разкошен живот.

На третия ден след бягството им от Опар остроуто ухо на Тарзан долови звук от човешки стъпки зад тях. Вертер не чуваше нищо освен бръмченето на насекомите и чуруликането на птиците в гъстия листак. Известно време Тарзан стоя неподвижно, като се вслушваше внимателно. Тънките му ноздри, разширявайки се, се мъчеха да вдият и най-слабата струя на въздушното течение. Той сграбчи Вертер и го повлече след себе си в гъстия храсталак. Те се притаиха там и зачакаха. След малко по пътеката се зададе един черен воин,

който вървеше внимателно и предпазливо. Следваха го около петдесет също такива чернокожи воители. Всеки от тях беше натоварен с големи късове злато, прикрепени на гърба му. Вертер веднага позна отряда, който придружаваше Тарзан в Опар. Той погледна към него. Дивите очи втренчено се взираха в минаващите. Тарзан не позна Басули и своите вазири. Когато отминаха, Тарзан излезе на пътеката, погледна след тях, обърна се към Вертер и каза:

— Ще тръгнем след тях и ще ги убием.

— Защо? — попита белгиецът.

— Те са чернокожи — обясни Тарзан, — те всички са врагове на Мангани.

Човекът, който беше убил Кала, беше чернокож и това подтикваше Тарзан към отмъщение. Но Вертер нямаше никакво желание да се бие с Басули и неговите свирепи воители. Всъщност той бе много доволен, че са ги срещнали, защото бе започнал да се съмнява дали ще успеят да намерят пътя за страната Вазири. Белгиецът имаше и друга причина да не желае да влиза в битка с тях. Той искаше златото да бъде занесено там, откъдето ще бъде лесно на Ахмед Зек да го вземе. Ето защо той започна да уговоря Тарзан да се откаже от тяхното преследване, като му казваше, че негрите сигурно ще ги изведат от гората в богата страна, изобилна на дивеч. След дълги разговори той успя да го склони.

Преходът беше дълъг. Най-накрая настъпи моментът, когато Тарзан и белгиецът, следвайки стъпките на вазирите, се изкачиха на една височина. Пред тях се ширна равнината Вазири с извилата се река и далечните си гори. През високата трева, като голяма гъсеница, се точеха воините на Басули. Стада зебри и антилопи пасяха тук-там. В тръстиките при реката един бивол следеше с любопитство приближаващите, но скоро избяга в гората. Тарзан наблюдаваше с пълно безразличие тази картина. Цялото му внимание бе заето от пасящите стада. Той дори не погледна мястото, където беше домът му. Но Вертер погледна и в погледа му се изписа силна почуда. Заслонил очи с ръка, той дълго се взираше в посоката, където трябваше да има къща, хамбари и постройки. Всичко беше изчезнало. Постепенно Вертер започваше да разбира. Ахмед Зек е бил тук.

Още щом слязоха в равнината, Басули и воините му забелязаха опустошенията. Те бързаха нататък и възбудено разговаряха помежду

си. Опасенията им се потвърдиха, когато стигнаха до утъпканата градина и купчината изгорели греди. Останки от човешки трупове, наполовина оглозгани от хиени, се търкаляха по земята. По остатъците от дрехи и украшения Басули си представи подробности от голямото нещастие.

— Арабите са! — промълви той.

Вазирите се оглеждаха с няма ярост. На всяка крачка те се натъкваха на нови свидетелства за жестокостта на врага, който се беше възползвал от отсъствието на великия бвана, за да опустоши имението му.

— Какво е станало с лейди? — попита един от смолистите воини.

— Отвлекли са я заедно с нашите жени. Огромен негър, вдигнал копие над главата си, нададе див вик на ярост и болка. Другите го последваха. Басули им заповяда с жест да мълчат.

— Сега не е време да шумим — каза той. — Великият бвана ни е учил да работим, а не да говорим. Трябва да пазим силите си, за да стигнем арабите и да им отмъстим. Трябва да бързаме, защото лейди и нашите жени са може би още живи.

От речните тръстики Вертер и Тарзан наблюдаваха чернокожите. Видяха как те с пръсти и ножове изровиха в земята дупка, положиха в нея тежкия златен товар и го засипаха с пясък. Тарзан малко се интересуваше от това. Вертер му обясни, че заровеното не става за ядене. Но за разлика от Тарзан съкровището силно изостряше интереса на белгиеца. Той би дал всичко, за да го задигне с хората си. Коварният му мозък не се съмняваше, че вазирите скоро ще напуснат това злокобно място.

Като заровиха златото, негрите отминаха зловонните трупове и се настаниха на лагер. Трябваше им почивка, преди да се впуснат в гонитба на враговете си.

Започна да се здрачава. Вертер и Тарзан дояждаха в тръстиките остатъците от месо, които носеха със себе си. Белгиецът бе зает с мислите си. Той бе уверен, че вазирите ще последват Ахмед Зек. Прекалено добре му бяха известни военните обичаи на туземците. Той прекрасно познаваше и характера на арабите, като не се съмняваше, че те непременно ще продадат в робство заловените жени. Само това

беше достатъчно, за да изригне като вулкан отмъщението на такова войнствено племе като вазирите.

Вертер трябваше да намери възможност да стигне до лагера на Ахмед. Искаше да го предупреди за идването на Басули и да му каже за заровеното злато край къщата на Грейсток. Жълтият метал беше с неизмеримо по-голяма стойност от какъвто и да е откуп. Вертер щеше да бъде много доволен, ако успееше да получи дори малка част от това съкровище.

От всички мисли, които се въртяха в главата му, най-важна беше тази за огромното богатство, намерило приют в малката торбичка на Тарзан. Очите на Вертер измериха гигантската фигура и се спряха на кръглите бицепси. Всеки опит да се отнемат скъпоценностите от този дивак би имал съдбоносен изход за белгиеца. От отчаяние Вертер се тръшна на земята. Лежа известно време, като се мъчеше да измисли други начини да вземе скъпоценностите. Всичко, което му дойде наум, му се струваше безплодно и смешно пред здравата мускулатура на Тарзан. Той почувствува тежкия поглед на англичанина върху себе си и гузно извъртя глава на другата страна, като се престори на заспал. Дишаше дълбоко и равномерно.

А Тарзан мислеше. Той видя как вазирите заравят златото и това му се видя великолепен начин да се запазят ценните неща. От вечерта, когато Вертер изрази желание да погледне лъскавите камъчета, Тарзан запази една подозрителност към него. Истинската им ценност бе неизвестна за него, но все пак ги пазеше с такава грижовност, сякаш загубата им за него ще означава смърт. Дълго време Тарзан наблюдава белгиеца. Когато се увери, че той наистина спи, измъкна ножа си и започна да копае дупка. После положи в нея торбичката със скъпоценностите. Когато Вертер видя какво прави Тарзан, той за малко не извика от радост, съвсем забравил, че трябва да диша като заспал. Тарзан рязко се спря. Острият му слух отчете прекъсването на равномерното дишане. Втренчи присвитите си очи във Вертер. Вертер усети, че се проваля. Той въздъхна, протегна ръце напред и се обърна по гръб, сякаш бе разтревожен от лош сън. След минута пак дишаше спокойно и равномерно. Тежкия поглед на Тарзан го изучаваше. После Вертер чу слаб звук от изсипване на пясък и потупване на земята с ръка. Скъпоценностите бяха заровени.

В продължение на един час белгиецът лежа, без да посмее да се обърне. После набра смелост и се завъртя с лице към Тарзан. Човекът маймуна спеше. Само с протегнатата ръка Вертер можеше да стигне мястото, където беше заровено съкровището, но дълго време лежа, вслушвайки се в Тарзан, но той не се пробуждаше. Тогава Вертер измъкна жертвения нож и го сложи на земята. Тарзан пак не се помръдна. Белгиецът предпазливо разрови пръста. Стигна до торбичката, натисна с ножа отдолу и тя се подаде над малката купчина пръст. Вертер бързо я хвана и я скри в дрехата си. После засипа дупката и я изравни, както си беше. Алчността го беше заслепила. Той не си даваше сметка какво щеше да стане, ако Тарзан се беше събудил.

Далече в другия край на равнината изрева леопард. В гъстите тръстики зад гърба на Вертер дебнеше огромен звяр с меки лапи. Белгиецът се страхуваше много повече от човека звяр до него, отколкото от дивите животни. Той направи няколко крачки в посока към равнината, но се спря и хвана дръжката на дългия нож. Обърна се и погледна към спящия Тарзан. „Защо не?“ — помисли той.

Вертер се върна и се надвеси над англичанина. В ръцете си стискаше жертвения нож на върховната жрица на Огнения бог.

Х

АХМЕД ЗЕК И СЪКРОВИЩЕТО НА ВЕРТЕР

Свирепа омраза и дива жажда за мъст тласкаха напред Мугамби по следите на арабите. Раните му заздравяха по пътя, силите постепенно се възвърнаха и могъщото му тяло придоби предишната си сила. Въпреки че арабите бяха на коне, Мугамби не изоставаше от тях.

Скоро те стигнаха до укрепения лагер на Ахмед Зек и зачакаха Вертер. През цялото пътуване Джейн Клейтън не забеляза неудобствата и умората на пътя. Тя мислеше непрекъснато за съдбата си. Ахмед Зек не намери за нужно да ѝ съобщи каквото и да било. Ако нещата опираха до вземането на обикновен откуп, тя нямаше от какво да се страхува, но тя дори и не смееше да си го помисли. Беше чувала различни разкази за отвлечени и продадени в робство красиви бели жени. Те твърде често красяха турските хареми.

Джейн Клейтън беше смела и решителна жена. Тя не падаше лесно духом и не се объркваше в трудни минути от живота си. Доколкото можеше, тя се надяваше на добър изход и мисълта за самоубийство ѝ минаваше само като последно средство, за да избегне срама и позора. Ако Тарзан беше жив, тя имаше всички основания да се надява на спасение. Нито едно живо същество нямаше силата и ума на нейния съпруг. Нейната любов го издигаше на пиедестала на най-великодушния и всемогъщ сред дивите зверове и хората.

Тя беше уверена, че той ще дойде и ще я освободи, затова броеше дните до неговото завръщане от Опар. Беше горда вътре в себе си, че нейният Тарзан можеше да открие всяка една дيريا и да прочете в нея така, както се чете в книга.

Докато тя хранеше душата си с надеждата за близка свобода, Вертер се промъкваше към лагера на Ахмед Зек. Ужасът от шума дори на собствените му стъпки го сковаваше на всяка крачка. На няколко пъти като по чудо той успя да се спаси от ноктите на кръвожадни зверове. От време на време се окуражаваше сам, като си напомняше героичния според него факт, че се промъква през най-дивата джунгла

на света, сам и въоръжен единствено с жертвения нож на Ла. Нощем се качваше по дърветата, а денем предпазливо се промъкваше напред. В душата му настана покой, когато най-накрая зърна лагера на Ахмед.

Малко преди него пристигна и Мугамби. Той се беше качил на едно дърво и следеше оттам живота в лагера. Когато зърна приближаващия се, в него той разпозна скорошния гост на своя господар. Искаше му се да го извика, но нещо го задържа. Порази го това, че този човек приближи и влезе в лагера съвсем свойски, като човек, който влиза в дома си. Вертер се провикна, вратата се отвори и Мугамби стана свидетел на радушна среща между него и омразния Ахмед. Мугамби стоеше поразен. Значи това е човекът, на когото се дължат всичките нещастия на великия бвана и на семействата на вазирите. Значи това е той... Мугамби усети вкуса на парливата омраза и жаждата за мъст. Само здравият му разум го възпря да скочи от дървото и да се метне на врата на Вертер.

А нищо неподозиращият Вертер разказваше за събитията в Опар, като внимателно пропусна малката подробност, свързана е придобиването на кожената торбичка, висяща здраво прикрепена към кръста му под дрехите. Въпреки умората от пътуването от погледа му не остана незабелязана алчността в погледа на Ахмед, когато спомена за заровеното злато край имението Грейсток.

— Първо ще изчакаме бързите вазирите тук — каза със зловеща ирония Ахмед, — а после ще отидем за златото. Ще обявя голяма награда за всеки убит.

— А жената? — попита Вертер.

— Ще бъде най-добре да я продадем на север. За нея ще получим добри пари.

Една мисъл мина мълниеносно през главата на Вертер. Ако Ахмед го изпрати начело на отряда, за да продаде лейди Джейн на север, той щеше да се възползва от случая и щеше да избяга. През време на службата си при арабина Вертер беше опознал привичките му. Нито един от неговите бандити не беше освобождаван. Повечето от бегълците попадаха отново в ръцете на Ахмед. Вертер беше чувал нощно време зловещите им предсмъртни викове. Тези нещастници умираха в жестока агония, измъчвани до последния им дъх. Белгиецът нямаше никакво желание да сподели съдбата им. Той попита съвсем безразлично:

— Кой ще отиде с жената?

За минута Ахмед се замисли. Златото, заровено край къщата на Грейсток, представляваше далеч по-голяма ценност, отколкото сумата, която щеше да получи за лейди Джейн. Беше му необходимо да се отърве от нея колкото се може по-скоро, а златото да вземе без отлагане. От приближените му Вертер беше най-подходящият за продажбата на жената. Един арабин познава много добре пътищата на страната, в която е роден, и лесно може да избяга на север е парите от продажбата. Но Вертер надали щеше да може да се укрие в една страна, която е враждебна към всеки европеец.

— Аз не виждам друг по-подходящ от теб. Не виждам и необходимост двамата да ходим за златото. Ти ще заминеш на север с писмо до мой приятел, който познава пазара на тази стока. След като си свършим работата, ще се срещнем.

Вертер с мъка скри радостта си, като чу думите на Ахмед. Но той знаеше, че човек не може да бъде сигурен в това, дали е успял да скрие нещо от арабина. И така всичко беше решено. Двамата обсъдиха подробности от пътуването, след това се сбогуваха и Вертер отиде в палатката си. Той отдавна мечтаеше за топла баня и чисти дрехи. Като свърши с къпането, той закрепил малко огледалце към задната страна на палатката. Премести един стол до неодяланата маса и като се въоръжи с бръснач, започна да сваля от лицето си гъстата растителност.

В списъка на удоволствията, които са привилегия на силния пол, са удоволствието и чувството на облекчение, които изпитва мъжът, след като се е обръснал. Доволен, Вертер се просна върху масата и запуши. Шарейки с ръка по кръста си, той напипа торбичката. Трепна от радост, като си помисли за съкровището, което е вътре в нея. Какво би казал Ахмед, ако знаеше за него? Вертер се усмихна злорадо. Как биха проблеснали очите на арабския мошеник, ако можеше да го погледне? Досега Вертер нямаше възможност да се полюбува на камъчетата. Той дори не беше ги преброил, а само приблизително се досещаше колко струват. Разпаса пояса си и извади заветната торбичка. Всички в лагера отдавна спяха. Никой няма да влезе в палатката му! През кожата на торбичката той напипа малките камъчета. С едната си ръка претегли колко тежи. Сладост се разля в гърдите му. При светлината на мъждукащата свещ той изсипа скъпоценностите върху нерендосаните дъски на масата.

Ярката светлина на камъните заигра в очите на замечтания белгиец. Той си представяше как пред него, притежателя на приказно съкровище, се разтварят вратите на света. Той мислеше за властта и разкоша, които винаги са били недостъпни за него. Погледът му се зарея напред в някаква далечна прекрасна точка и попадна случайно в огледалцето, което все още висеше на стената. Нечие отражение шавна в него и го върна към реалността. Вертер погледна още веднъж в него и видя отражението на мрачното лице на Ахмед, надничащ иззад завесата на входа.

Белгиецът с мъка сподави вика си на ужас. Със завидно самообладание той пренесе погледа си върху масата. Без да бърза, сложи скъпоценностите обратно в торбичката и я скри в дрехите. После извади табакера и запуши. Привидно съвсем спокойно стана от масата, протегна се, прозя се и бавно се обърна към входа на палатката. Ахмед вече не беше там.

Да се каже, че Вертер беше изплашен, е малко. Той знаеше, че се е лишил не само от съкровището си, но и от живота си. Ахмед не би позволил никой да го измами. Той не би позволил и никое богатство, което е видял, да бъде на друг. Той не би простил и измамата на Вертер. Белгиецът бавно се приготвяше за сън. Той не знаеше следят ли го или не, затова се стремеше да скрие своето силно вълнение и безпокойство.

След около два часа диплите на завесата се повдигнаха и един тъмен силует безшумно се гмурна в тъмнината на палатката. В ръцете си държеше остър, извит нож. Пълзешком се приближи до постелята на заспалия Вертер. Грамадната ръка се вдигна във въздуха и дългият нож с все сила се заби в неподвижното тяло. Няколко пъти се повтори това действие, докато убиецът усети, че нещо не е наред. Той трескаво отмахна купчината одеяла и се срещна не с мекото, кървящо тяло на белгиеца, а с камарата от негови дрехи. Арабинът се изправи с проклятие на уста. Ахмед се влуди от тази жестока измама. Честта му беше засегната.

Той изтича навън и с грозен вик събра своите бандити. Още сънени, те наскачаха от палатките си. Напразно претърсваха наред цялото селище — от Вертер нямаше и следа. Обзет от бясна ярост, Ахмед заповяда да оседлаят конете и макар че беше нощ, излязоха из джунглата да търсят беглеца.

Мугамби, който се беше крил досега сред на дърветата, използва бъркотията и влезе в лагера незабелязано от часовоя. Дори помогна на чернокожите бандити на Ахмед да затворят вратата на лагера. Направи го така, сякаш цял живот е бил с тях и цял живот е правил това. После изчезна в мрака между палатките.

Цял час той се провира между постройките, мъчейки се да определи в коя от тях може да е господарката му. Накрая се спря пред една самотна хижа. Забеляза, че там стои часовоя. Той се скри зад ъгъла и зачака. Скоро дойде друг, за да смени другаря си.

— Тя вътре ли е? — попита новодошлият.

— Да, тук е — отговори първият часовоя. — Откакто съм тук, никой не е влизал.

Новият часовоя клекна пред входа, а старият си тръгна.

Мугамби се промъкна по-близо. В ръцете си държеше дебела, възлеста тояга. Въпреки радостта си, че е открил лейди, той хладнокръвно тръгна напред. Часовоят седеше гърбом и не виждаше огромната сянка, която се приближаваше към него. Възлестата тояга описа кръг във въздуха и се стовари с глух шум върху главата на часовоя. Чу се хрущенето на разбити кости и часовоят се повали безмълвно на земята.

След миг Мугамби беше в колибата и тихо подвикваше: „Лейди!“ Хижата остана безмълвна и той с яростна бързина я обходи. Лейди не беше в нея!

XI

ТАРЗАН ОТНОВО СТАВА ЗВЯР

Страхът спря ръката на Вертер. Ами ако не попадне право в сърцето на Тарзан? Той трепна при мисълта какво би станало в такъв случай. Дори смъртно ранен, Тарзан за секунди би разкъсал своя убиец. И Вертер не се съмняваше, че човекът маймуна няма да поиска това. Шумът от стъпки в тръстиките затвърди решението му. Той тръгна назад, възви се и дебнешком се запровира между тревите. Искаше да стигне час по-скоро гората. Там щеше да намери спасение.

Тарзан продължаваше да спи. Къде беше останала онази необикновена сетивност, която е притежание само на обитателите на джунглата? Нима проницателният и жизнерадостен Тарзан не съществуваше?

Наблизо в тръстиките дебнеше хищник. Жълтите му очи святкаха с настървение. Огромната му глава се подаде между стъблата. Беше лъв. Като видя спящия човек, той подви задни лапи и удари с опашка тръстиките. Тарзан скочи и като истински обитател на джунглата овладя на секундата мускулите си. Пред грозящата го опасност той се преобрази в Тарзан от племето на маймуните, пъргав и хитър.

Лъвът внезапно се отказа от своите намерения. Той се обърна и потъна отново в тръстиката. Нещо стана в животинския му мозък, нещо, което човек не може да проумее.

Тарзан вдигна рамене в учудване и се огледа, търсейки другаря си. Като не го видя, той помисли, че лъвът го е откъмнал в тръстиките, но като разгледа следите, разбра, че не е така. Тарзан видя, че Вертер е тръгнал към равнината. Той се подвоуми, но после реши, че белгиецът се е уплашил от приближаващия лъв и е побягнал от страх. Презрителна усмивка се появи на устните му, когато си помисли как другарят му не се е потрудил поне да го предупреди за опасността, която го заплашва. Е, какво — такъв си е човекът! Тарзан не искаше да

знае нищо повече за него. Заминал си е — на добър му час. Тарзан няма да го търси.

На сто метра от гъстата тръстика се издигаше високо дърво. Тарзан се качи на него, намери си удобен клон и се приготви за сън.

Когато се пробуди, слънцето беше високо. Погледът му се плъзна по опустошените полета и ниви на Лорд Джон Грейсток. Никакви спомени не се мяркаха в съзнанието му, върнато към примитивното си състояние. Това, което го вълнуваше, бяха гладът и опасността за живота. Със свършено чужд поглед той наблюдаваше Басули и воините му, които си приготвиха закуската. Някъде дълбоко в него се мяркаше мисълта, че всичко това има отношение към него. Всичко беше засенчено от един образ, изплувал като из мъгла — една огромна, космата, свирепа фигура. Чувство на нежност го обзе. Той се връщаше към детството си: това беше тя, фигурата на огромната маймуна самка Кала, неговата втора майка. Редом с нея в паметта му се появиха други: Теркоз, Тублат, Керчак и Нита, мъничката приятелка на Тарзан от детските игри. Вгълбил се в себе си и в спомените си, Тарзан лека-полека ги разпознаваше, намираше им мястото във времето и в събитията. Картините от детството му, прекарано сред маймуните, една след друга се низеха пред очите му. В него се събуди страстното желание да се върне отново при тях.

Чернокожите приключиха със закуската си и тръгнаха на път. Когато Тарзан ги изгуби от поглед, той слезе от дървото, за да си намери храна.

Из широката равнина пасяха цели стада диви животни. Тарзан си набеляза една тлъста, лъскава зебра. Заобиколи отдалече стадото, мъчейки се да бъде винаги срещу вятъра. Движеше се ту на четири крака, ту пълзеше. Приблужи към набелязаната самка и се скри зад гъст храст. Животните не го усетиха. Той приготви копие и подвиг крака. После с едно движение се изправи, метна тежкото копие към хълбока на зебрата и сам го последва с ловджийски нож в ръка. За миг животните застанаха неподвижно, вцепенени от изненада. После самката изрева от болка и побягна. Тарзан я настигна с няколко скока и се озова на гърба ѝ. Тя се обърна, мъчейки се да ритне и да захапне врага си. Но Тарзан се държеше здраво с едната си ръка за гривата ѝ, ас другата забиваше ножа си в ребрата ѝ. Другите зебри се спряха за миг, гледайки съжалително към нея, но скоро се обърнаха и се затичаха

из равнината. Младата зебра се бореше храбро, но не издържа дълго и грохна на земята. Тарзан сложи крак върху нея и огласи равнината с победния вик на Мангани.

Този вик долетя до ушите на Басули и го накара да се спре.

— Големите маймуни са — каза той. — Отдавна не бяха идвали в страната на вазирите.

Тарзан пренесе зебрата под хроста. Седнал върху трупа, той отрязва голямо парче от бута и засити глада си с топлото кърваво месо. Зад хросталака се появиха две хиени, привлечени от острия вик на зебрата. Тарзан им се озъби и изръмжа. При този поздрав хиените предпочетоха да се отдръпнат малко назад. Не проявиха желание да го нападнат, но останаха на мястото си, без да свалят очи от него. Като се нахрани, Тарзан отрязва още няколко къса месо и се запъти към реката. Пътят му минаваше през тях и той не счете за нужно да ги заобиколи. Със спокойното величие на лъва Нума той се запъти към ръмжащите животни. Когато ги наближи, те се отдръпнаха от пътя му, а след минута вече разкъсваха зебрата.

Приближаването на Тарзан до реката смути едно стадо биволи. Един от тях, огромно животно с кървав поглед, грозно замуча и започна да бие с копито в земята. Тарзан мина през цялото стадо, сякаш не забеляза присъствието му. Мученето премина в тихо пръхтене и стадото се зае с предишното си занимание, продължавайки да наблюдава Тарзан с учудване в големите глупави очи.

Тарзан се изкъпа и насити жаждата си. После се скри от горещината в сянката на клонесто дърво. Наблизо започваше дълбоката прохладна гора. Постепенно в Тарзан надделя желанието да потъне в нейната тайнственост. Реши това да стане на другия ден. Той не бързаше за никъде. Съжаление за миналото и страхове за бъдещето не помрачаваха съзнанието на лорд Клейтън. Той можеше да лежи по цял ден, проснат на люлеещ се клон, протягайки се и наслаждавайки се на благословения покой и абсолютното безгрижие. Никакви грижи, никакви съмнения не нарушаваха покоя на ума му. Човекът маймуна беше съвършено щастлив. Лорд Грейсток беше престанал да съществува.

Няколко часа Тарзан тихо се люля в постелята си от листа. Гладът и жаждата го подканиха да слезе от дървото. Протягайки се лениво, той потегли към реката. Утъпканата пътека, по която вървеше,

с времето се беше превърнала в тесен ров. От двете ѝ страни се образуваха зелени стени от непроходим храсталак и дървета, обвити от горе до долу с лиани. Когато Тарзан наближи реката, пред него излезе цяло семейство лъвове. Те се връщаха от водопой. Преброи ги — бяха седем: възрастен лъв, две лъвици и четири млади лъва, които по размери не отстъпваха на своите родители. Тарзан се спря и изръмжа. Лъвското семейство също се спря. Най-старият оголи зъби и нададе глух, предупредителен рев. Човекът маймуна стискаше в ръка копието си, но не се надяваше, че ще може да победи седем лъва с това нищожно оръжие. Той стоеше на мястото си, ръмжеше и ревеше. Лъвовете отговаряха със същото. Всяка страна се мъчеше да подплаши другата. Никоя не искаше да отстъпи път, но не искаше и да започне първа боя. Лъвовете бяха доста сити, за да се прелъстят от такава плячка, а Тарзан никога не ядеше месо на хищници. Това беше само въпрос на чест. Мъчно е да се каже колко може да продължи едно такова безмълвно сражение.

Тарзан и лъвовете така шумяха, че никой от тях не чуваше нищо друго освен концерта, който сами си бяха уредили. Човекът маймуна не почувства как към него се носи стремглаво огромна маса. Той се опомни чак когато спасението изглеждаше невъзможно. Обърна се рязко и видя носорога Буто, готов да го нападне. Мигновено отскочи и заби копие в гърдите му. Борбата беше почти равна. От едната страна — тежко копие с железен връх и могъщи човешки мускули, от друга — колосалната сила на Буто и бързината на нападението му. Като хвърли оръжието си, Тарзан направи един голям скок и прескачайки големия корав рог, се намери на гърба му. Мъничките свински очи на носорога засвяткаха яростно. Той забеляза лъвовете и бясно се хвърли към тях. А Тарзан с лек скок се хвана за омотана мрежа от пълзящите растения и се озова на едно дърво. Единият от лъвовете беше подхванат от могъщия рог на обезумялото животно и за минута бе разкъсан. Другите шест се нахвърлиха върху носорога, захапвайки го. Отвисоко Тарзан наблюдаваше горещата схватка с огромно удоволствие. За него това забавление имаше стойността на театрално представление или на конно състезание. Отначало на Тарзан му се струваше, че победител ще бъде Буто. Той беше приключил с четирима от враговете си, а другите трима беше ранил, когато подви крака и се срина на земята. Колосалната маса се затресе и замря завинаги. Тарзан с удоволствие

отбеляза, че и той има дял в тази пирова победа. Слезе долу. Като го видяха, ранените лъво̀ве, рѝмжейки, се отдалечиха от мястото на битката. Тарзан измъкна копиѐто си от тя̀лото на Бу̀то, отряз̀а си един кѝс месо и потѝна в мра̀ка на джунглата. За него всичко беше свѝршило и той нѝмаше да се вѝрне повече кѝм тази случка просто защото това беше част от неговото ежеднѐвие.

XII

ЛА ИСКА ДА ОТМЪЩАВА

Като описа един кръг в джунглата, Тарзан излезе отново на реката, само че на друго място. Пи вода и пак се покачи на едно дърво. Той ходеше на лов, свършено забравил миналото и без мисъл за бъдещето. А по това време през тъмните джунгли, през откритите поляни и широки ливади се точеше една мрачна процесия, чиято цел беше да го залови. Петдесет страшни, космати мъже, с криви, къси крака, въоръжени с ножове и големи тояги, вървяха след прекрасна полугола жена. Това бяха Ла, върховната жрица на Огнения бог, и нейните петдесет жреца, тръгнали на далечен път, за да търсят дръзкия грабител на жертвения нож.

Никога по-рано Ла не беше прекривала каменната стена на град Опар, не бе имало такава причина. Изчезна жертвеният нож! Предаван от ръка на ръка, от поколение на поколение, произлизащ от загиналите атланти, той беше символът на нейната власт и авторитет. Изчезването на скъпоценната корона или държавния герб на Англия не би довело британския крал до толкова голямо отчаяние, в каквото изпадна Ла след кражбата. Тя беше господарка на жалки остатъци от велик народ, на изродените деца на най-старата цивилизация. Когато Атлантида преди много хиляди години с всичките си могъщи градове, цъфтящи полета, велика култура, развита търговия потънала във водите на Атлантическия океан, тя погребала целия свой народ с изключение на една група колониалисти, които работели в златните рудници на Централна Африка. От тях, от техните роби и последвалите чифтосвания с големите човекоподобни маймуни произлезли мъжете на Опар. Но дали вследствие на естествен подбор или по прищявка на съдбата и природата истинският вид на атлантите се е запазил в жените, произлезли от принцеса с царска кръв, която живеела в Опар по време на великата катастрофа. Една от нейните потомки беше Ла.

Негодование, злоба и омраза кипяха в душата на върховната жрица. Религиозният ѝ фанатизъм се засилваше от гнева на

оскърбената жена. Два пъти тя полага сърцето си в краката на богоподобния човек и два пъти той я отблъсква.

Ла знаеше, че е прекрасна. Тя наистина беше съвременно красива. Нещо повече — тя беше идеал за женска красота. До първото отиване на Тарзан в Опар Ла не беше виждала човешки sameц освен изродените кривокраки мъже от нейния народ. Рано или късно тя трябваше да се обвърже с един от тях, за да не се прекъсне правата линия на върховните жрици. Това е неизбежно, ако съдбата не реши да заведе в Опар други мъже. До първото появяване на Тарзан Ла не подозираше, че съществуват такива мъже. Тя познаваше само отворотелните малки жреци и самците на големите човекоподобни маймуни, които живееха в Опар от незапомнени времена и жителите му гледаха на тях като на равни.

В легендите на Опар се споменаваха за богоподобни бели мъже, както и за черни. Тези легенди поддържаха надеждата на народа на Опар, че един ден от вълните на Атлантическия океан ще се появи родният материк и неговите нещастни потомци изгнаници ще бъдат спасени.

Идването на Тарзан пробуди в сърцето на Ла мисълта, че изпълнението на древното предсказание ще се сбъдне скоро. Този прекрасен, силен човек запали в нея пламъка на любовта, всепоглъщащото чувство, което без него би останало непознато за Ла. Такова прекрасно същество като нея не би могло да се влюби никога в отблъскващите жреци на Опар. Единствено дългът и религиозното старание можеха да я накарат да встъпи в брак с някой от тях.

До срещата си с Тарзан тя беше студена, безсърдечна жена, дъщеря на хиляди други прекрасни жени, които никога не са знаели да обичат. Обичта я преобрази и пробуди едно чувство, което беше дремало от хилядолетия. Но когато нейният порив срещна стена, той се претопи от собствения си пламък в омраза и жажда за мъст.

Обхваната от тези страсти, Ла водеше шумното си войнство, за да си върне свещения символ и да накаже дръзкия злодей, причинил й толкова мъки. Тя нито за миг не се сецаше за Вертер и за това, че по време на тяхното бягство от Опар жертвеният нож беше в неговите ръце. Разбира се, че и той ще бъде убит, когато го заловят, но неговата смърт няма да й достави толкова радост. Затова пък тя с удоволствие ще гледа предсмъртните мъки на Тарзан. Какви изтезания ще измисли

тя за него! Ще го накара да умира дълго и мъчително. Той трябва да изтърпи наказание, равно на жестокостта на престъплението си. Измъкна жертвения нож от ръцете на Ла, оскверни жертвеника и храма, презря любовта на тази богоравна жена.

Ла и нейните жреци не познаваха живота в джунглата. Рядко някой от тях се беше осмелявал да прекрачи каменния зид на Опар. Но това, че са много, бе само по себе си достатъчна защита. Бяха изминали доста път без особени произшествия. Със себе си водеха три големи човекоподобни маймуни, които трябваше да проследят жертвата. Ла вървеше начело. Макар и съвсем неопитна, благодарение на природно богатия си ум тя се справяше отлично и определяше реда на похода.

Ла беше жестока и взискателна господарка. Тя гледаше с презрение и ненавист тези изроди, в чиито среди я беше захвърлила съдбата, и струпваше на тях цялото си разочарование и гняв. Всяка вечер те ѝ правеха палатка, за да се запази от дивите зверове, и поддържаха огън пред нея, докато се стъмни. Когато се уморяваше, те бързо приготвяха носилка. И никой от тях не оспорваше думите ѝ. Всеки се надяваше, че ще бъде избран от нея за съпруг, затова раболепничеха и безропотно понасяха високомерието и презрението.

Пътуването продължаваше дни наред. Маймуните лесно намираха следите. Те вървяха малко напред, за да предупредят в случай на опасност.

Един ден по време на почивка една от маймуните стана и почна да души. След малко тя изчезна. Жреците безмълвно оградиха Ла и зачакаха. След няколко минути тя се върна и отиде право при Ла, като ѝ каза на езика, който говореха жителите на Опар:

— Големият Тармангани лежи там и спи. Отиваме да го убием.

— Да не сте посмели! — студено рече Ла. — Отмъщението принадлежи на мен. Доведете големия Тармангани тук! — завърши тя.

Целият зловец отряд се промъкна предпазливо през джунглата, предвождан от маймуната. Тя спря жреците близо до голямо дърво. Върху дебел, нисък клон лежеше Тарзан, изтегнат в целия си ръст. Дори насън едната му ръка стискаше здраво клона, а силният му мускулест крак се беше увил около него. Присънваха му се лъвът Нума, глиганът Хорта. Спеше дълбок следобеден сън и не усети мириса на кривокраките жреци, нито на големите маймуни.

Пробуди се чак когато три животни се тръшнаха върху него и го свалиха долу на земята. Той беше оглушал от падането и още не успял да се опомни, върху му се изсипаха петдесет ужасни космати мъже. В миг Тарзан стана център на хапеща, виеща и блъскаща се тълпа. Успяха да го притиснат въпреки неговите тежки юмруци и остри зъби.

XIII

ОСЪДЕН НА СМЪРТ

Ла тръгна след жреците и отдалече видя как те се нахвърлиха върху Тарзан, как го свалиха и прочете в движенията им решимост да го убият. Извика им отдалеч да не го закачат. Ла не чака дълго. След няколко минути той беше вързан и безпомощно лежеше в краката ѝ.

— Занесете го на мястото, където сме спрели — разпореди се тя.

Жреците отнесоха Тарзан на откритата поляна и го хвърлиха под едно дърво.

— Направете ми палатка! — заповяда Ла. — Ще пренощуваме тук, а утре Ла ще принесе в жертва сърцето на храмовия осквернител. Къде е свещеният нож? Кой го е взел от Тарзан?

Никой не беше виждал ножа и всички до един я уверяваха, че когато са хванали Тарзан, в него не е имало нож.

Човекът маймуна погледна тези изроди, които му се заканваха, и презрително заръмжа. После премести погледа си върху Ла и се усмихна. Смъртта не го плашеше.

— Къде е ножът? — попита го остро Ла.

— Не зная — отговори Тарзан. — Този мъж, който беше с мен, го отнесе със себе си, когато си отиде. Ако ви е нужен, аз бих могъл да го намеря и да го взема от него. Разбира се, сега, когато трябва да умра, с нищо не мога да ви помогна. Защо ви е точно този нож? Можете да си направите същия. Ако искате, можете да ме пуснете, за да ви го донеса.

Ла се засмя горчиво. Тя напълно съзнаваше, че иска да го накаже не толкова за ножа, колкото заради отхвърлената ѝ любов. Сега, когато го гледаше вързан и безпомощен, очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше ѝ страшно трудно да ги възпре да не рукнат. Въпреки това решението ѝ да убие Тарзан остана непроменено.

Когато палатката беше готова, тя заповяда да пренесат в нея Тарзан.

— Цяла нощ ще го измъчвам — прошепна тя на жреците си. — С първите лъчи на зората вие пригответе горящия олтар. Наберете смолисти съчки и ги наредете във форма на жертвеник по средата на поляната. Искам нашият Огнен бог да се наслади на жертвоприношението.

До залеза на слънцето жреците бяха заети с приготвянето на жертвеника. Те работеха и пееха тъжни химни на древния език на материка Атлантида. Не знаеха смисъла на думите, които изговаряха, а само повтаряха молитвите, които минаваха от учител на ученик още от незапомнени времена.

Под сянката на палатката Ла ходеше нервно около Тарзан. Той продължаваше да лежи на земята с вързани крака и ръце. В душата си беше готов за смъртта. Могъщите му мускули не бяха в състояние да скъсат множеството въжета. Не можеше да се надява и на помощ отвън. Отвсякъде бе заобиколен с врагове. И все пак се усмихваше на Ля.

А Ла? Тя стискаше в ръката си нож и поглеждаше към пленника. Гледаше го и си мърмореше нещо.

„Тази нощ — мислеше си тя, — тази нощ, когато съвсем се стъмни, ще го мъча до насита.“

Гледаше неговото божествено красиво тяло, усмихващото се лице и чувстваше как по жилите ѝ се разлива сладка томителност. Тогава се насилваше да си спомни как той отхвърли любовта ѝ. Законите на Огнения бог повеляват да се накаже човекът, осквернил храма му, открадвайки от зацапания с кръв жертвеник на Опар обреченото нему същество. И не веднъж, а три пъти! При тази мисъл Ла се спря и коленичи пред Тарзан. Тя опря острието на ножа в хълбока му и натисна дръжката. Той само се усмихна и повдигна рамене.

Колко красив беше той! Ла се наведе още по-ниско и го погледна в очите. Колко прекрасно беше тялото му! Тя го сравняваше с кривите изродени човечета, които бродеха навън. Ла трепна от мисълта, че трябва да избере съпруг между тях.

Скоро се здрачи и нощта падна. Голяма клада гореше до палатката. Пламъкът осветяваше жертвеника и пред очите на върховната жрица изплува картината на утрешното жертвоприношение. Тя виждаше как това прекрасно тяло се извива в

пламъка на кладата, как обгарят и се овъгляват тези усмихващи се устни. Тя ясно си представяше как огнените езици облизват гъстата черна коса и красивата глава. Наистина ли чувството, което изпитваше към този човек, беше ненавист?

Тарзан продължаваше да лежи спокойно, въпреки че страдаше от болката, причинявана му от силно стегнатите въжета. Той беше дете на джунглата с издръжливостта на звяра и с ума на човека. Той знаеше, че съдбата му е решена и че никакви молби не ще му помогнат. Чакаше търпеливо, с увереността, че скоро мъките му ще свършат.

До него стоеше Ла, готова да започне изтезанията. Тогава някой добави още съчки в огъня и той лумна, осветявайки вътрешността на палатката. До своите устни Ла видя прекрасното лице на горския бог и любовта се възпламени в сърцето ѝ с нова сила. Мечтата за него ѝ причиняваше болка.

Не! Той трябва да умре веднага. Няма нужда от измъчване. Смърт! Незабавна смърт на дръзкия осквернител на храма! Един удар с ножа и край! Ла вдигна ръка, замахна и се свлече безмълвно върху тялото на любимия човек.

Ръцете ѝ в няма ласка се плъзгаха по него. Тя покри челото, очите, устните му с горещи целувки. Покри го с тялото си, сякаш го защитаваше от горчивата съдба, която сама му беше приготвила. С разтреперан глас го молеше за любов. Бурна, безумна страст завладя върховната жрица. В продължение на няколко часа тя не можеше да се овладее. Накрая сънят я надви. Тарзан, без да се тревожи за бъдещето си, спеше спокойно в прегръдките на Ла.

При първите проблясъци на зората той се събуди от песните на жреците. Отначало те пееха тихо, но постепенно тихите меки тонове прераснаха в диви кръвожадни резове.

Ла също се разбуди. Прекрасната ѝ ръка притискаше към себе си Тарзан. Усмивка се появи на лицето ѝ и тя отвори очи. Когато погребалните песнопения достигнаха до съзнанието ѝ, усмивката се смени с ужас. Очите ѝ се разшириха и тя трескаво зашепна:

— Люби ме, Тарзане! Люби ме и ще бъдеш спасен!

Въжетата, с които бе вързан Тарзан, бяха спрели кръвообращението и му причиняваха болка. Със сърдито ръмжене той се възви и обърна гръб на Ла. Това беше отговорът му. Върховната

жрица скочи на крака. Горещата червенина се смени със смъртна бледност. Изтича до входа на палатката.

— Жреци на Огнения бог! — извика тя. — Пригответе се за жертвоприношението!

Кривокраките изроди бързо влязоха в палатката. Те вдигнаха Тарзан, изнесоха го навън, като продължаваха своите отвратителни песнопения.

Зад тях вървеше Ла и се полюшваше в такт. Лицето ѝ беше бледо от мъките на несподелената любов и от ужаса на предстоящия обред. Но Ла беше твърда в решението си. Онзи, който е презрял любовта ѝ, ще получи възмездие върху разпалената клада заради оскърблението. Видя как положиха прекрасното тяло върху коравите клони. Видя как кривият, сгърбен върховен жрец се приближи към жертвеника с разпален факел и в очакване на разпоредбите ѝ. Отвратителното му лице се разшири в зловеща усмивка, оголвайки дълги жълти зъби. Ръцете му бяха разположени като обредна чаша в очакване на топлата кръв на жертвата.

Ла се приближи с вдигнат нож. Лицето ѝ беше обърнато към изгряващото слънце. Устните ѝ шепнеха молитви към огненото божество на нейния народ. Върховният жрец я погледна въпросително. Факелът догаряше и огънят вече пареше пръстите му. Тарзан затвори очи и зачака. Той знаеше, че ще го боли. Смъртно помнеше болката от предишни опарвания. Знаеше, че ще страда и че ще умре, но не се страхуваше. Смъртта не е събитие за този, който е израснал в джунглите. Тя дебне на всяка крачка, следва стъпките през деня, а нощем ляга до него. Човекът маймуна надали се замисляше какво го очаква след смъртта. Точно сега неговите мисли бяха заети с образа на красивите камъчета. Почувства, че Ла се надвеси над него, и отвори очи. Видя бледото ѝ, измъчено лице и сълзите, които замрежваха погледа ѝ.

— Тарзане — простена тя, — кажи ми, че ме обичаш, кажи ми, че ще дойдеш с мен в Опар, и аз ще те спася въпреки гнева на моя народ. Отговори ми!

Жената беше възтържествувала над жрицата. На олтара лежеше едничкото същество, което беше пробудило любов в девствената ѝ гръд, а край нея стоеше див фанатик със зверско лице, готов при първата ѝ заповед да запали кладата. Този изрод трябваше да стане

неин съпруг, ако тя не намереше друг, по-малко отблъскващ. Ла трепна. Тя обичаше Тарзан безумно и страстно, но ако той и този път отхвърли любовта ѝ, тя беше готова да даде заповед да се запали кладата. Дишайки тежко, тя се наведе още по-ниско.

— Да или не? — прошепна тя.

В далечината се чу слаб звук, който изпълни Тарзан с надежда за спасение. И той нададе остър, пронизителен вик, който накара върховната жрица да отстъпи няколко крачки назад. Нетърпеливият жрец мърмореше недоволно и местеше факлата от ръка в ръка.

— Отговаряй! — настояваше Ла. — Ще отговориш ли ти на любовта на Ла от Опар?!

Шумът, който привлече вниманието на Тарзан, приближи. Сега и другите го чуваха. А това беше острият рев на слон. Когато Ла се надвеси над него, за да прочете присъдата си в очите му, с изненада видя загриженост. Едва сега тя съобрази какво означаваше неговият неочакван вик. Тарзан викаше на помощ слона Тантор. Диво огънче пламна в очите на Ла.

— Ти отказваш на Ла? — извика тя. — Умри тогава! Палете! — късо заповяда тя.

— Тантор идва насам — изрева Тарзан. — Мислех, че идва да ме спаси, но сега разбирам по гласа му, че ще убие мене, тебе и всеки, който попадне на пътя му. И с хитростта на пантера ще открие всички, които са се скрили от него. Тантор е обзет от любовно безумство.

Ла прекрасно знаеше как свирепее слонът мъжкар, когато е влюбен. Тарзан не преувеличаваше. Хитрото жестоко животно преследваше из джунглата всички, които са избегнали първото му нападение. Можеше да претърсва едно място, докато не унищожи всичко живо. Трудно може да се предвиди какво може да направи това обезумяло животно.

— Аз не мога да те обичам, Ла! — говореше тихо Тарзан. — И аз не знам защо. Ти си така красива. Не бих могъл да живея в Опар, когато пред мен ще се ширят примамливите джунгли. Не мога да те обичам, но не мога да допусна да умреш, пронизана от острите зъби на Тантор. Прережи въжетата! Той е вече тук. Прережи ги! Аз ще успея да те спася.

Тъничка струйка дим се изви над кладата. Сухите клони запращяха, обхванати от пламъка. Ла стоеше неподвижно, няма като

статуя. Огнените езици приближаваха нейния любим. Тантор също се приближаваше. Из джунглата се носеше пукотът на счупени клони и изтръгнати дървета. Жреците се заоглеждаха обезпокоено. Хвърляха уплашени погледи назад и поглеждаха въпросително към върховната си жрица.

— Бягайте! — заповяда тя и като се наведе над пленника, разреза въжетата, които стягаха китките и глезените му. Тарзан скочи на крака. Възмутени, жреците завикаха от гняв. Този, който държеше факела, подскочи към Ла.

— Изменнице! — извика той. — Сега и ти ще умреш!

И тръгна към нея с вдигната тояга, но Тарзан с един скок му я отне. Разяреният фанатик се нахвърли върху него, като го хапеше и дращеше. Тарзан хвана малкото тяло, вдигна го над главата си и го запокити към тълпата жреци. Ла с нож в ръката спокойно наблюдаваше сцената. По лицето ѝ нямаше и следа от уплаха — само гордо презрение към жреците и възхищение от човека, когото тя безнадеждно обичаше.

В това време огромен разярен слон изскочи на поляната. За секунда Тарзан се обърна към Ла, хвана я за ръцете и се понесе към най-близкото дърво. Със свиреп рев Тантор ги последва. Белите ръце на Ла здраво се бяха обвили около шията на Тарзан. Тя почувства как той подскочи във въздуха и как почна да се катери по дървото, стремейки се да избегне жилестия хобот на слона. Силата и ловкостта му я поразиха.

Тантор се отказа да ги преследва и се обърна към разпилените навсякъде жреци. Той вдигна най-близкия от тях със зъби и го запокити високо на едно дърво. След това обви друг с хобота си и започна да го блъска в стъблата, докато стана на кървава каша. Едва тогава го хвърли на земята и се втурна към останалите. Още двама бяха стъпкани от гигантските му ходила. Другите успяха да избягат в джунглата. Тогава разяреният слон пак се върна към Тарзан и Ла.

Приятелството, което съществуваше между Тарзан и стадото на Тантор, беше известно е джунглата. Нито един слон не би причинил зло на Тармангани, бялата маймуна. Но ето че сега обзетият от любовно безумство Тантор искаше да убие стария си приятел. Тантор се обърна към дървото, на което се бяха качили Тарзан и Ла. Опря предните си крака в ствола и се опита да ги достигне с хобота си. И

понеже не успя, той се вбеси още повече. Земята трепереше от неговия рев. После опря глава в ствола и с все сили започна да го клати, дървото се наведе силно, но не се откърти.

Тарзан също се държеше странно. Ако беше друг обитател на джунглата, досега той щеше да го обсипе с каквото му падне подръка, щеше да се прехвърля от дърво на дърво, щеше да му се присмива. Но той седеше тихо на недосегаемия клон, а върху красивото му лице се четеше угриженост и печал.

Тарзан изпитваше особена привързаност към Тантор. Дори и да имаше възможност да убие слона, не би го сторил. Мислеше само как да се укрие от него. Ще мине време и дивата страст на Тантор ще утихне. Ще стане пак предишният добър приятел. Тарзан пак ще може да се изтяга в целия си ръст върху широкия гръб на животното и да нашепва приказки в големите провиснали уши. Слонът освирепя още повече. Погледна към върха, където се криеха двете същества, и мъничките му кървави очи засвяткаха от безумна ненавист. Той обви с хобота си ствола, разтвори широко краката си и започна да дърпа дървото, мъчейки се да го отскубне от корените му. Той беше силен мъжкар в разцвета на жизнените сили. Скоро дървото поддаде и леко се наклони. Тарзан прехвърли Ла на гърба си и прескочи на съседното. Ла затвори очи в страх, но скокът мина успешно. Тармангани продължи да прескача по върховете на дърветата. Зад тях остана шумът от Танторовата страст. Слонът скоро забеляза, че жертвите му са изчезнали. Яростно изрева и се втурна да ги търси.

XIV

ЖЕНАТА ПОБЕЖДАВА ЖРИЦАТА

Ла беше стиснала очи от ужас. Тарзан буквално летеше по върховете на дърветата, правейки огромни скокове. Неговата увереност ѝ възвърна чувството за безопасност. Тя вдигна очи към пламтящото слънце и промълви благодарствена молитва на своето божество за това, че не ѝ е позволило да убие богоподобния човек. Клепачите ѝ бяха влажни от сълзи.

Върховната жрица беше цялата изтъкана от противоречия. На моменти жестока и кръвожадна, на моменти нежна и състрадателна. Въплъщение на ревност и отмъстителност и на безкрайно великодушие. Тя беше едновременно девствено чиста и девствено порочна, т.е. винаги жена.

Ла притисна буза в рамото на Тарзан. Бавно обърна глава и устните ѝ докоснаха тялото му. Обичаше го и би отишла на смърт заради него, макар че преди час беше готова да го убие.

За нещастие един жрец скиташе из гората, търсейки убежище. Той се изпречи на пътя на побеснелия слон. Слонът се хвърли върху него, вдигна го със зъби и отхвърли встрани. После се обърна на юг и потъна в гъсталака. Скоро ревът му се загуби в далечината.

Тарзан слезе на земята.

— Извикай народа си! — каза той на Ла.

— Ще ме убият — промълви тя.

— Никой няма да те убие, докато Тарзан от племето на маймуните е с теб. Повикай ги да поговорят с тях.

Ла издаде звук, подобен на звук от флейта, който се разнесе надалеч в гората. Отвсякъде се чува отговори. Ла повтори призива си. Скоро поединично или на малки групи започнаха да се появяват нейните отвратителни жреци. Със смръщени вежди и заплашителни погледи те чакаха Ла да заговори.

Когато всички се събраха, Тарзан се обърна към тях:

— Вашата Ла е запазена! Ако ме беше убила, сега тя също щеше да бъде мъртва. Тя ме пощади, за да я спася. Върнете се обратно в Опар! Да бъде мир между Тарзан и Ла. Чакам отговора ви.

Жреците забърбориха помежду си и заклатиха глави. Ла и Тарзан виждаха, че те не са склонни да приемат предложението му. Не желаеха Ла. Това, което искаха, бе да умилоствият своя Огнен бог, принасяйки му в жертва Тарзан.

Досада се изписа по лицето на Тармангани.

— Вие ще изпълните повелята на върховната си жрица и ще се върнете с нея в Опар. Ако ли не, Тарзан от племето на маймуните ще свика всички обитатели на джунглата и ще ви избие. Решавайте! — извика той заплашително и гласът му отекна.

Жреците се събраха накуп и дълго се препираха. Тарзан забеляза, че един от тях им пречеше да вземат желаното от него решение. И това беше Кадж, върховният жрец. Гневът и ревността изпълваха сърцето на този пигмей. Ла беше признала открито любовта си към този чужденец и бе пренебрегнала обичая на тяхната религия, според който тя би трябвало да принадлежи само на него, на Кадж.

Проблемът изглеждаше неразрешим. Един от групата се отдели и като вдигна ръка, заговори:

— Кадж желае да принесем двама ви в жертва на Огнения бог, но всички ние искаме да се върнем в Опар заедно с нашата скъпа Ла.

— Тогава какво чакате? Върнете се в Опар с Ла. Ако Кадж се противи, убийте го!

Разнесоха се гръмки викове на одобрение. Тази мисъл им се стори великолепа и не чакаха и минута повече. Трупаната с години ненавист към Кадж се изля като лава отгоре му. Под заплахата от линчуване той се съгласи да изпълни желанието им. Тарзан слезе при него.

— Кадж! — каза той твърдо. — Ла се връща в храма си под закрилата на боговете и своите жреци. Аз, Тарзан от племето на маймуните, ви обещавам, че ще намеря и ще убия всеки един, който ѝ причини и най-малкото зло. Ще дойда пак в Опар преди настъпването на дъждовете и горко на Кадж, върховния жрец, ако нещо се случи с Ла.

Кадж намръщено кимна с глава в знак на разбиране. Тарзан се обърна към останалите:

— Пазете Ла. Желая, когато дойда в Опар, тя да ме приветства.

— Ла ще бъде там и ще те приветства — каза върховната жрица.
— Ла ще те чака, ще мечтае и ще тъгува. Кажи ми още един път, че ще дойдеш!

— Кой знае! — продума Тарзан и като скочи бързо на близкото дърво, се запъти на изток.

Ла стоеше вцепенена, гледайки след него. Тежка въздишка се откъсна от гърдите ѝ. Наведе глава и тръгна след своите жреци назад, към Опар.

Тарзан тичаше напред, без да почива, докато нощта падна над джунглата. Тогава легна в гъстия листак и заспа здрав сън. Мисълта за утрешния ден не тревожеше съзнанието му и дори образът на Ла му се струваше спомен от далечното минало.

* * *

На няколко прехода от мястото, където лежеше Тарзан, лейди Грейсток в скръб и надежда чакаше часа, в който съпругът ѝ ще научи за нейното отвличане. По времето, когато тя с въображение рисуваше картината на своето избавление, в която Джон Клейтън играеше главна роля, възлюбленият ѝ мъж седеше гол край едно повалено дърво и с мръсни пръсти се мъчеше да извади изпод един камък вкусен бръмбар.

Бяха минали два дни от бягството на Вертер. Тарзан си спомни за красивите камъчета и му се прииска да си поиграе отново с тях. И понеже нямаше никаква неотложна работа, реши веднага да тръгне към равнината и да ги откопае.

И макар че на мястото, където бяха заровени, нямаше никакъв знак, Тарзан безпогрешно и с твърда увереност се запъти право към него. С ловджийския си нож разкопа пръста дори по-дълбоко от първия път. Торбичката не беше там! Тарзан разбра, че са го ограбили. Не му трябваше да размишлява дълго, за да разбере кой е виновникът. И той, без да се замисли, тръгна по дирите на крадеца.

Следите, оставени преди два дни, на места бяха почти заличени, но Тарзан от племето на маймуните от ранно детство беше развил в себе си необикновени способности, чужди на обикновения човек. Нашите сетива са атрофирани в сравнение с тези на дивите животни.

Мирисът на оставена следа е толкова понятен и ясен за тях, както за нас страница от книга.

Тарзан се ръководеше не само от обонянието си. Неговите зрение и слух бяха великолепни. Той вървеше на север през джунглата. Напредваше съвсем бавно, защото следите бяха доста остарели. Но това никак не го безпокоеше. Той знаеше, че ще дойде ден, когато ще настигне крадеца и ще се разправи с него. Спираше понякога, за да половува, а нощем, за да поспи.

На пътя му попадаха отряди диви воители, но Тарзан се стремеше да ги избягва, защото преследваше друга цел.

Всъщност това бяха отрядите на Басули и съюзниците му, свикани отвсякъде. Те се бяха запътили към общия сборен пункт, за да могат да обединят силите си и да нападнат Ахмед Зек.

Настъпи нощ, когато Тарзан стигна до лагера на арабите. Качи се на високо дърво и оттам започна да наблюдава живота вътре. Следите на Вертер го доведоха дотук. Неговите камъчета трябваше да се намират вътре. Макар че Тарзан беше уверен в себе си, той никога не се надценяваше. Прекрасно знаеше, че не може да спечели в открит бой с такъв многоброен неприятел. Реши да използва хитростта и предпазливостта на дивите животни.

Седеше на дървото и оглозгваше костта от бедрото на глигана Хррта. Чакаше сгоден случай, за да се промъкне в селището. Дробейки със силните си челюсти костта и смучейки възхитителния костен мозък, той не откъсваше очи от хижите. Виждаше араби, облечени в бели дрехи, полуголи негри, но никой от тях не му заприлича на човека, който беше откраднал скъпоценностите. Тарзан изчака търпеливо да се възцари нощната тишина. Селището опустя и останаха само часовите. Тогава той скочи на земята, заобиколи и се приближи до оградата му от отсрещната страна. На пояса му висеше дълго въже, направено от сурова кожа. То беше много по-здраво и надеждно от въжетата от трева, които си правеше през детството. Тарзан го размота и с едно движение го прехвърли през оградата. Завърза се за него и ловко се изкачи горе. Всичко трая секунда. Хвърли бърз поглед наоколо и като се увери, че няма никой, скочи на земята.

Пред него се простираха дълги редици от палатки и хижи. Това криеше опасност, но Тарзан беше свикнал да живее с нея и не се притесни. Той обичаше риска. Не му беше необходимо да влиза

поотделно във всяка колиба. Можеше да определи по мириса къде се намира плячката му. Появи се голяма трудност — не можеше да попадне на следите на Вертер. След около половин час търсене той попадна на миризмата на крадеца. Тарзан се ослуша, сложил ухо на палатката. Вътре не се чуваше никакъв звук. Отрязва въжето и повдигна единия край на платнището. Да, наистина вътре нямаше никой. Тарзан претърси внимателно цялата палатка, но не откри скъпоценните камъни. Откри постелята на белгиеца. Помириса я и разбра, че той съвсем скоро я е напуснал. Откри и мястото, откъдето беше излязъл.

Без много да мисли, Тарзан тръгна по дирите му. А те през цялото време водеха в сянката на хижите и палатките, от което на Тарзан му стана ясно, че белгиецът е бил сам и криейки се от хората, тайно се е промъквал по тази пътека. Следите стигаха до малка колиба в задната стена, на която беше изрязан малък отвор. Тарзан се промъкна вътре. Застана по средата. Вътре отново не намери никого. И тогава почувства мирис, който го вцепени. В съзнанието му се пробудиха далечни спомени. Това беше слаб, нежен мирис на жена. Странно безпокойство завладя Тарзан, цялото му същество. Едно непреодолимо влечение, онзи могъщ инстинкт, който тласка самец към избраницата му. Мирисът на белгиеца се смесваше с този на самката. Това достигна до ноздрите му и гняв закипя в душата му, макар че в спомените не изплуваше образът на тази, която възбуди желанията му.

Тази хижа също се оказа празна. Той не намери и тук торбичката. Затова излезе навън, прескочи оградата и се скри в джунглата.

XV

БЯГСТВОТО НА ВЕРТЕР

Като пригответи измамната си постеля, Вертер пролази изпод задната стена на палатката си и се запъти направо към хижата на Джейн Клейтън.

Пред вратата беше клекнал черен часовей. Вертер смело отиде при него, прошепна нещо на ухото му, пъхна в ръката му стиска тютюн и влезе в хижата. Негърът се усмихна и намигна съучастнически. Вертер като един от приближените на Ахмед можеше свободно да влиза и да излиза от което и да е помещение в лагера, без да дава обяснение. Затова и часовейт не го попита нищо.

Като влезе в палатката, Вертер шепнешком заговори на френски:
— Лейди Грейсток, това съм аз, мосю Фреко. Къде сте?

Отговор не последва. В тъмнината Вертер трескаво заопипва хижата. В нея нямаше никого. Учудването му беше безкрайно. Той вече се готвеше да излезе от хижата и да разпита часовей, когато очите му, свикнали с мрака, различиха в дъното на задната стена отвор. Той беше достатъчно голям, за да се промуши оттам човек. Вертер се убеди, че лейди Грейсток е побягнала именно оттам, и без да губи време в безплодно дирене, последва примера ѝ.

Животът му висеше на косъм. Той трябваше да се скрие и да замине колкото се може по-далеко от Ахмед Зек, преди бягството му да бъде открито.

По две твърде съществени причини той искаше да уреди бягството и на лейди Джейн. Първо, за да заслужи благодарността на англичанина и по този начин да получи известен имунитет пред белгийските власти. Това би било извънредно важно, ако се изясни личността му и му се предяви обвинение за убийството на офицера. И, второ, защото можеше да се спасява само в една посока. Не можеше да върви на запад, защото там бяха белгийските владения. На юг беше ограбеният от него Тарзан. На север бяха приятелите и съюзниците на Ахмед Зек. Можеше да мине безпрепятствено само на изток, през

британска Източна Африка. Придружаван от знатна англичанка, която е спасил от ужасна съдба, и представян от нея под името Фреко, той спокойно можеше да се надява на активната поддръжка на англичаните.

Сега, когато лейди Грейсток беше изчезнала, шансовете му за успех намаляха. Зародилата се надежда в душата му се разруши. Откакто Вертер видя за първи път Джейн Клейтън, той усети силната си страст към красивата американка. След като Ахмед Зек откри съществуването на скъпоценностите, бягството на Вертер стана неизбежно. Белгиецът мечтаеше за бъдещето. Представяше си как ще убеди лейди, че мъжът ѝ е загинал, как ще се помъчи да заслужи благодарността ѝ, а с това и да завоюва сърцето ѝ.

Излизайки от хижата на лейди, Вертер забеляза няколко високи пръта, опрени на оградата. Вероятно по този начин Джейн беше успяла да се прехвърли. Без да губи време, той също се изкатери по тях. Скочи долу на земята и веднага тръгна в източна посока.

На няколко километра южно Джейн Клейтън, дишайки тежко, лежеше в клоните на голямо дърво, спасявайки се от огромна лъвица. Бягството от селото се оказа много по-лесно, отколкото си го представяше. Излязла веднъж от лагера, тя тича цял час по отъпкана от зверовете пътека. До изострения и слух долетя шум от меки стъпки. Тя бързо се качи на най-близкото дърво.

На Вертер му провървя. Той вървя цяла нощ, без нещо да му попречи. Едва на сутринта забеляза арабин на кон, който беше тръгнал по дирите му. Това беше един от любимците на Ахмед Зек. Доста такива юначаги сега претърсваха гората заради него. Бягството на Джейн Клейтън не беше забелязано още. Часовоят, който стоеше пред хижата ѝ, не каза, че е видял Вертер да влиза вътре. Той пръв видя трупа на убития от Мугамби чернокож и като реши, че това е дело на белгиеца, реши да мълчи. Използва общата бъркотия по изчезването му и го пренесе в близката палатка.

Щом видя арабина след себе си, Вертер залегна на земята, под листака. От отсрещната страна прошумяха храстите. Не беше вятърът. Вертер погледна втренчено нататък. С ужас видя очертанията на огромно сивкаво чудовище със свирепи жълтозелени очи, които го гледаха. От изненада и от страх Вертер почти не извика. По пътеката се задаваше предвестникът на друга смърт, не по-малко ужасна.

Белгиецът мълчеше, прикован от ужас. Арабинът приближаваше. Отсреща лъвът се беше приготвил за скок. За щастие вниманието на хищника беше привлечено от конника. Арабинът продължаваше да язди, без да усети опасността. Конят му вървеше с изопната шия, предъвквайки трева. Вертер пренесе погледа си върху лъва. Цялото внимание на звяра беше насочено към конника. Те вече се изравняваха, а животното не мърдаше. Може би звярът просто ги изчакваше да минат. Но в този миг лъвът изскочи иззад храстите и се хвърли върху конника. Свлече го и го потътри встрани. Конят уплашено подскочи, но Вертер успя да го хване за юздите. Метна се на празното седло и се понесе напред по пътеката, без да погледне какво става назад.

След половин час гол великан, промъквайки се по долните клони на дърветата, стигна до мястото и като се спря, вдъхна с разширени ноздри утринния въздух. Миризмата на кръв беше много силна. Великанът наведе глава и се заслуша. Отпред на пътеката се чуваше жадното дъвчене на лъв, придружено от хрускането на кости, гълтане на огромни късове месо и доволно ръмжене. Тарзан се запъти натам, без да слиза от клоните. Изобщо не прикри идването си и лъвът го забеляза. Гръмък рев огласи храстите край поляната. Тарзан се спря на един клон точно над главата му. Под него се разкри потресаваща картина. Можеше ли тази кървава маса да е била някога човек? И то точно този, който търсеше Тарзан. Човекът маймуна не беше уверен. Той слезе няколко пъти на пътеката, за да провери следата. Наистина белгиецът беше вървял по тази пътека на изток. Тарзан заобиколи лъва и отново слезе на пътеката пак в посока изток. Тук вече следите на Вертер се губеха. Тарзан се върна на дървото. Внимателно оглеждаше земята около обезобразения труп, мъчейки се да открие торбичката с красиви камъчета. Напразно! Той ругаеше лъва и се мъчеше да го отпъди, но в отговор получаваше само глухо, сърдито ръмжене. Започна да чупи клонки и да ги хвърля отгоре му, но Нума не остави плячката си. Тогава Тарзан сложи стрела в тетивата. Тя се заби дълбоко в хълбока на животното. Нума скочи и зарева от болка и ярост. Правеше отчаяни скокове, за да улови човека маймуна, но напразно. Тарзан пусна още една стрела. Този път той се прицели по-грижливо и тя се заби в гръбначния стълб на Нума. Грамадният звяр замря и се строполи парализиран. Тогава Тарзан слезе от дървото и с мощен удар

заби копието си в свирепото му сърце. После измъкна стрелите си от тялото му и се върна в храсталака, за да разгледа човешките останки.

Лице вече нямаше. Арабското облекло потвърди предположението на Тарзан, че белгиецът е бил в арабския стан. Цялото внимание на човека маймуна беше насочено към търсене на торбичката. Но нито по трупа, нито около него имаше следи от нея или от съдържанието ѝ. Тарзан беше разочарован не толкова от загубата на скъпоценностите, колкото от това, че лъвът го беше лишил от възможността да си отмъсти.

Като не разбра къде може да е пропаднало съкровището му, Тарзан бавно се озърна за последен път и тръгна назад по пътеката. В главата му зрееше друг план. Реши с настъпването на нощта да влезе отново в арабското селище и да го претърси.

Покачи се на едно дърво и по клоните се упъти право на юг да търси плячка. Беше гладен и му се щеше да закуси преди обяд, после да легне на някое дърво близо до лагера и да поспи до вечерта.

Секунди след като човекът маймуна се дръпна от пътеката, по нея се появи висок черен воин. С твърди крачки той вървеше право на изток. Беше Мугамби. Трупът на лъва го спря и недоумение се изписа по лицето му. Той можеше точно да определи причината за смъртта на Нума. Чернокожият се огледа крадешком. Трупът беше още съвсем топъл, а това означаваше, че убиецът е съвсем наблизо. Като не откри нищо съмнително, Мугамби продължи пътя си с удвоена бързина.

Той вървя цял ден, като от време на време се спираше и се провикваше към гъсталака „Лейди!“ с надежда, че тя ще му се обади. Към края на деня безграничната му преданост го доведе до нещастие.

Вече няколко месеца Абдул Мурак с взвод абисински войници беше навлязъл в джунглите от североизток и усърдно търсеше разбойника Ахмед Зек. Този дързък арабин беше нанесъл тежко оскърбление на царя му Менелик, като нахлу на територията на царство Абисиния и отвлече със себе си тълпа роби.

Случи се така, че същия ден, в който Вертер и Мугамби вървяха по една и съща пътека и в една и съща посока, Абдул Мурак беше с отряда си там.

Войниците току-що бяха слезли от конете си когато Вертер, без да го забележи, пристигна с измъчения си кон и се спря до бивака им.

Мигом той беше ограден. Войниците то свалиха от седлото и го заведоха при Абдул.

Подчертавайки европейския си произход, Вертер се мъчеше да ги увери, че е французин. Разказваше на мрачния абисинец, че когато бил на лов в джунглите, разбойници го нападнали, избили всичките му спътници и само той като по чудо се спасил. От случайна фраза на абисинеца Вертер разбра каква е целта на експедицията и че това са врагове на Ахмед Зек. Затова той побърза да хвърли цялата вина за своето нещастие върху арабина. Страхувайки се да не попадне пак в ръцете на Ахмед, той се помъчи да отклони Абдул Мурак от по-нататъшно преследване. Той уверяваше абисинеца, че Ахмед има голяма и силна армия и че се е запътил с нея на юг.

Като разсъди, че за преследването на арабина ще е потребно много време и че изходът от битката с него е съмнителен, Мурак без особено съжаление се отказа от плановете си и заповяда да се вдигне целият лагер и да се готви за връщане в Абисиния.

Привечер вниманието на войниците бе привлечено от долетели от запад викове. Някакъв силен глас повтаряше: „Лейди! Лейди!“ Абдул даде разпореждане да се провери какво е това. След половин час войниците се върнаха, мъкнейки със себе си Мугамби. Първият човек, когото негърът видя, беше мнимият мосю Фреко, доскорошният гостенин на неговия господар. Мугамби разбра, че белгиецът не го позна, и това го зарадва. Казвайки, че е безобиден ловец от южните племена, Мугамби молеше да го пуснат на свобода. Но Абдул Мурак, възхитен от неговото прекрасно телосложение, реши да го вземе със себе си и да го поднесе в дар на Менелик.

След няколко минути Мугамби и Вертер бяха отведени под стража и чак тогава Вертер разбра, че на него гледат по-скоро като на пленник, отколкото като на гост. Той се опита да протестира, но един здравеняк го перна по лицето и му каза, че ще го застреля, ако не се успокои.

Мугамби изобщо не се отчая. Той знаеше, че по време на пътуването неведнъж ще му се удаде възможност да избяга. Затова той се впускаше в разговори с абисинците, стараяйки се да ги благоразположи към себе си. Разпитваше ги за техния император, за страната им и накрая изявяваше огромното си желание да стигнат по-скоро, за да се наслади на всички земни блага, които според

абисинците изобилствали в родината им. Той успяваше да приспи тяхната бдителност и те от ден на ден му позволяваха все по-голяма свобода.

Мугамби се възползва от това, че е заедно с омразния мосю Фреко. Той се опита със заобиколни въпроси да разбере нещо за съдбата на господарите си, но понеже Вертер усърдно криеше ролята си в тази тъжна история, Мугамби нищо не научи. И все пак дойде часът, в който негърът узна нещо странно.

Беше зноен обяд. Отрядът на Абдул Мурак стигна бреговете на широка, чиста и прозрачна река. Виждаше се пясъчното ѝ дъно. Абисинците се увериха че няма крокодили, и решиха да се гмурнат в прохладните води.

На пленниците също беше разрешено да се изкъпят. Мугамби забеляза, че когато се събличаше, Вертер с особена грижливост се отнасяше към нещо, което беше увито около кръста му. Той свали тайнствения предмет и го уви в ризата си с невероятна предпазливост.

Всичко това се стори подозрително на чернокожия и възбуди любопитството му. В това време Вертер така нервничеше, че изпусна връвта, която мотаеше в ръцете си. В тревата пред учудените очи на Мугамби блеснаха скъпоценните камъни на Опар.

Мугамби беше живял с господаря си в Лондон и съвсем не беше такъв дивак, за какъвто го вземаха. Освен че беше получил култура от лорд Грейсток, той по природа беше умен и проникателен. Това, което го заинтригува, не бяха толкова скъпоценните камъни, а торбичката, от която се изсипаха.

Хиляди пъти беше виждал той тази малка кожена торбичка на пояса на своя господар, винаги когато лорд Грейсток решише да се развлече, като се върне към първобитния начин на ловуване, той я вземаше със себе си като най-скъпа реликва от детството му.

Вертер забеляза погледа на Мугамби и трескаво заприбира камъчетата. Мугамби го погледна, както се гледа човек, занимаващ се с глупости и предпочете да навлезе в реката.

На другата сутрин съобщиха на Абдул Мурак, че чернокожият пленник е избягал през нощта. Вертер изпадна в паника при тази новина, но когато напипа под ризата си твърдите очертания на камъчетата, се успокои.

XVI

ТАРЗАН ОТНОВО СТАВА ПРЕДВОДИТЕЛ НА МАНГАНИ

Ахмед Зек с двама свои доверени хора се спусна далеко на юг, за да препречи пътя на белгиеца. Останалите се пръснаха в гората, като образуваха обръч около лагера. Всичко беше безполезно.

Към обяд Ахмед и спътниците му се спряха да си отпочинат. Те клекнаха в сянката на големи дървета в края на голяма поляна. Предводителят на разбойниците беше в лошо настроение: не стига, че беше измамен от един неверник (а това само по себе си е позорно), но и се беше лишил от скъпоценности. А това вече беше твърде много. Гневът му беше огромен.

Добре че все пак имаше тази жена. За нея на север ще получи добра цена. Освен това имаше и заровеното край развалините на имението Грейсток злато.

Слаб шум от срещуположната страна на поляната накара Ахмед да застане нащрек. Той пригответи пушката си за стрелба и се притаи. Тримата залегнаха в храстите и впериха поглед. Храстите се разтвориха и оттам се подаде женска глава. Страхливо се озърна и като реши, че никаква опасност не я заплашва, излезе на поляната точно пред Ахмед.

Арабинът спря дъха си. От устата му се откъсна проклятие. Той не вярваше на очите си — това беше неговата пленница. А той си мислеше, че тя се намира под надеждна охрана в лагера му!

Изглежда, беше сама, но Ахмед реши все пак да се увери в това. Джейн Клейтън се промъкваше спокойно през поляната. Откакто напусна лагера на арабите, тя на два пъти едва не попадна в лапите на хищници и един път за малко не се срещна с човек на Ахмед Зек. Тя почти се беше обезверила, че ще успее да стигне безопасно място, но твърдо беше решила да продължи, докато свърши или със смърт, или със спасение.

Докато арабите я следяха, а Ахмед Зек се усмихваше ехидно, виждайки как тя се насочва право в ръцете му, изпод листака на високо дърво друг чифт очи наблюдаваха сцената долу. Това бяха учудени, сияещи в див блясък очи. Този, на когото принадлежаха тези очи, мъчително напрягаше паметта си, за да разбере защо лицето и фигурата на тази жена са му така познати.

Неочакван трясък се разнесе из джунглата оттам, откъдето се появи Джейн. Тя се обърна и видя нова опасност, която я застрашаваше отзад. Грамадна човекоподобна маймуна се показва от храстите, след нея се клатушкаше втора и трета, и четвърта. Лейди Грейсток с глух вик се втурна към срещуположния край на поляната, където Ахмед и хората му скочиха на крака и я хванаха. В същия миг гол, красив гигант слезе от клоните на дървото вдясно. Той се обърна към маймуните и издаде няколко гърлени звука. Обърна се и се хвърли към арабите.

Ахмед, тичайки към коня си, мъкнеше Джейн след себе си. Жената, мъчейки се да се откопчи от арабина, се извърна и видя човека маймуна. Див вик на радост се изтръгна от гърдите ѝ:

— Джон! Слава богу! Джон!

След Тарзан вървяха маймуните, учудени, но послушни на заповедта му. Арабите разбраха, че няма да успеят да се качат на конете си и че зверовете ще ги настигнат. Още повече че Ахмед позна в този човек отдавнашния си противник и реши завинаги да си разчисти сметките с него.

Като извика на арабите да последват примера му, той вдигна пушката си и се премери в тичащия великан. Почти едновременно се чуха три изстрела. Тарзан и двама от неговите човекоподобни космати воители се строполиха на земята. Гърмежът спря другите маймуни. Ахмед и воините му се възползваха от паниката и бъркотията, която настъпи. Метнаха се на седлата, отвеждайки със себе си сломената Джейн.

Стигнаха селището на арабите и лейди Клейтън се оказа отново пленница. Този път освен часовой за по-голяма сигурност ѝ вързаха краката и ръцете.

Другите араби също започнаха да се прибират в лагера. Всички те вдигаха рамене. Вертер беше изчезнал, а заедно с него бленуваното

съкровище. Ахмед беше бесен. Той яростно кръстосваше копринената си палатка, без да знае какво да предприеме по-нататък.

Едва когато арабите изчезнаха от погледа им, маймуните отидоха при падналите си другари. Голямата бяла маймуна още дишаше, една от другите също беше жива. С глъч и брътвежи косматите чудовища наобиколиха двамината.

Пръв се свести Тарзан. Той седна и се огледа наоколо. От раната на рамото му течеше кръв. Той не обърна внимание на това. Обърна се към мястото, където видя за последен път самката, която пробуди в дивата му гръд такова вълнение.

— Къде е тя? — попита той.

— Тармангани я отнесоха със себе си — отговори една от маймуните. — Ти говориш езика Майтапи? Кой си ти?

— Аз съм Тарзан — отговори човекът маймуна, — могъщ ловец и храбър боец. Когато рева, джунглите мълчат и треперят в ужас. Аз съм Тарзан от племето на маймуните. Дълго време не бях тук и сега се връщам при народа си.

— Да — каза една стара маймуна, — наистина е Тарзан. Познавам го! Добре е, че се върна. Сега ще имаме добър лов.

Другите маймуни се приближиха и започнаха да душат човека маймуна. Тарзан стоеше спокойно, с полуотворени зъби и напрегнати мускули, готови да се задействат, ако някой му оспори правото да бъде между тях. За общо удовлетворение прегледът свърши и маймуните най-накрая обърнаха внимание на другата жертва. Куршумът беше закачил само черепа, от което тя беше оглушала.

Маймуните разказаха на Тарзан, че отивали на изток, когато мирисът на самка ги привлякъл и те почнали да я следят. След дълги препирни се реши да отидат за няколко дни на лов, а после да се върнат и да намерят арабите със самката. Тъй като времето нямаше особена стойност в очите на маймуните, Тарзан се съгласи. Самият той по това време малко превъзхождаше по ум тези гиганти.

Другата причина, поради която той се съгласи да отложат преследването, беше болката от раната му. По-разумно беше да се изчака тя да заздравее, преди отново да влезе в борба със стрелящите Тармангани.

По времето, когато Джейн Клейтън лежеше в тъмницата със завързани крака и ръце, нейният естествен защитник скиташе из

джунглата с цяло стадо космати чудовища. Той търкаше рамото си в техните така естествено, както само преди няколко месеца се ръкуваше със свои познати от най-елитните клубове в Лондон.

През цялото време в неговия пострадал мозък се промъкваше неясната мисъл, че няма какво да прави тук, че трябва да бъде по някакви непонятни причини на друго място с други същества. При това постоянно го влечеше назад, към арабите, за да освободи жената, която привличаше дивите му чувства, макар че като обмисляше плана си, в неговия ум се въртеше думата „пленяване“, а не „освобождение“. За него тя беше самка като всички самки в джунглата и той реши да я превземе и да я направи своя другарка. Когато се приближи към нея на поляната, нежният мирис, който възбуди желанието му още тогава в тръстиковата хижа, пак долетя за миг до ноздрите му и той разбра, че е намерил онази, към която се е стремил.

Историята с торбичката също занимаваше съзнанието му. Така че той имаше две причини да отиде в лагера на арабите. Искеше да овладее красивите камъчета и самката. След това ще се върне при големите маймуни с новата си другарка и с лъскавите играчки. Ще отведе косматата компания в далечен гъсталак, незнаен за човешкия крак, и там ще прекара живота си в лов и боеве с обитателите на джунглата.

Той обясни плана на новите си другари, но освен Таглат и Чолк никой не се съгласи да дойде с него. Чолк беше млад, силен и надарен с по-голям ум, съответно и с по-голямо въображение. Тази експедиция му обещаваха много приключения и с това го мамеше. Таглат имаше съвсем друга причина и ако Тарзан я узнаеше, би се нахвърлил върху тази маймуна и би я задушил в дива ревност.

Таглат не беше вече млад, но беше грамаден, с колосални мускули, жесток, но съобразителен и хитър. Той се отличаваше е грамаден ръст и огромното тяло често му даваше възможност да победи по-ловкия си млад противник. Характерът му беше мрачен и навъсен. Това го открояваше от останалите му другари, сред които такъв характер бе по-скоро изключение, отколкото правило. Макар Тарзан да не забелязваше това, Таглат свирепо го ненавиждаше. Той успяваше да скрива ненавистта си само защото трепереше пред разума и волята на по-висшето същество.

Когато тримата потеглиха на път, групата ги удостои само с прощален поглед и побърза да се върне към по-важното си занимание — приключване на обяда.

Едно е да се предприеме някакво пътуване с определена цел и съвсем друго е да се помни тази цел и да се мисли постоянно за нея. По пътя се срещат толкова интересни неща, които отвличат вниманието!

Отначало Чолк настояваше да вървят колкото може по-бързо, като че ли селището на арабите се намираше не на няколко дни път, а само на един час. Изминаха само няколко минути и едно паднало дърво привлече вниманието му. Една маймуна може да намери под него толкова вкусни неща! И когато Тарзан забеляза неговото отсъствие и се върна да го търси, със завист видя как той изравяше изпод изгнилото дърво червеи и бръмбари — един деликатес в маймунското меню.

И тъй като човекът маймуна не искаше да влиза в разпра, седна на земята и търпеливо зачака привършването на лакомствата. След това двамата поеха по пътеката напред. Но тук се появи друга беда. Таглат също бе изчезнал! След дълго търсене Тарзан успя да намери този достоен джентълмен. Той стоеше и съсредоточено съзерцаваше страшните мъки на един гризач, смачкан от него. В момента, в който отместваше поглед от него, животното решаваше, че ще може все пак да се спаси, скривайки се между листата. Но Таглат протягаше огромната си лапа и цапваше беглеца. Той повтори няколко пъти тази процедура, докато му омръзна. И тогава мъките на неговата играчка свършиха. Таглат просто я погълна и примлясна.

Такива бяха обезкуражителните причини, които отсрочваха отиването на Тарзан в лагера на Ахмед. Но човекът маймуна беше търпелив, защото за изпълнението на неговия план Чолк и Таглат му бяха необходими.

Не беше лесна работа да се поддържа постоянно в колебливото съзнание на човекоподобните интересът към начинанието му. Чолк започна да се изморява от дългия път. Преходите им ставаха все по-къси. Той с удоволствие би прекратил търсенето на приключения, ако Тарзан не го примамваше със съблазнителни картини на огромни запаси от ядене в лагера на Тармангани.

Таглат лелееше тайната си надежда с по-голямо постоянство, отколкото може да се очаква от една маймуна. И все пак имаше моменти, в които той беше готов да се откаже.

През един задушен ден обонянието на тримата им подсказа, че са близо до целта си. Приблжиха се към лагера, криейки се в гъстата зеленина на дърветата.

Начело на процесията вървеше Тарзан. Гладката му бронзова кожа беше покрита с капчици пот. След него пълзяха Чолк и Таглат, странни, дрипави карикатури на богоподобния си вожд. Стигнаха близо до входа на лагера и се покатериха на високо дърво, така че да могат да наблюдават живота вътре в него. Беше много любопитно и интересно.

В един момент от лагера излезе конник с бяло наметало. Тарзан каза на двамата си другари да не мърдат от мястото си и сам пролази по клоните. С леснина той скачаше от дърво на дърво, следейки арабина. След малко засили темпото, за да може да го изпревари. Избра си един клон, надвиснал над самата пътека, и зачака, а нищо неподозиращият арабин яздеше, като си тананикаше безгрижно. Той не забеляза жестокия поглед на човека маймуна, готов да го разкъса. Никой не би познал в това същество, свряло се в листака, вперило кръвясал поглед в жертвата си английски благородник, заемал доскоро достойно мястото си в Камарата на лордовете. Арабинът беше вече под дървото. Конят му внезапно изцвили, но в това време едно човекоподобно същество се хвърли отгоре. Две мощни ръце обвиха врата на конника и го свалиха на пътеката.

След десетина минути Тарзан се завърна при Чолк и Таглат носейки под мишница арабски дрехи. Той им ги показа гордо. Двамата попипаха материята, подушиха я, после я доблжиха до ушите си, сякаш можеше да им заговори.

Тарзан ги изчака спокойно да свършат. После, без много да им обяснява, ги поведе натам, откъдето дойде. Тримата достигнаха пътеката и се скриха в храсталаците край нея. Скоро се зададоха двама чернокожи слуги на Ахмед с бели наметяла. Отгоре им се нахвърлиха три гигантски фигури и буквално ги размазаха. После Тарзан свали горните им дрехи и примъкна телата в храстите.

След около час тримата седяха тържествено, облечени в арабски дрехи, върху клоните на дървото. До настъпването на тъмнината не

мръднаха от мястото си. Тарзан можеше да вижда всичко, което става в лагера на Ахмед. Видя хижата, в която за пръв път долови мириса на самката. Забеляза и палатката на Ахмед. Нещо му говореше, че торбичката със скъпоценностите е там.

Отначало Чолк и Таглат бяха силно заинтригувани от новите си одежди. Те се опипваха, душеха и оглеждаха един друг с видимо удоволствие. Шегаджията Чолк протегна дългата си космата ръка, хвана качулката на Таглат и я захлупи така, че да не може да вижда. Но старият салец не признаваше такива номера. Той допускаше да го пипат в два случая: при търсене на бълхи и при нападение. Този предмет с мирис на Тармангани, който покри изведнъж очите му, не можеше да служи за първата операция, значи е за втората! Нападнали са го! И именно Чолк го е нападнал! Със сърдито хриптене той се нахвърли върху младока, без дори да вдигне наметалото, което му пречеше да вижда.

Тарзан се спусна да ги раздели. Гледката беше неопишуема. Три огромни звяра се биеха и хапеха върху огъващите се под тяхната тежина клони. Като по чудо никой не падна на земята. Накрая Тарзан успя да ги успокои. И тъй като извинението е нещо непознато за дивите нрави, а обяснението е мъчна и най-често безполезна задача, той се помъчи да им отвлече вниманието, като започна да им обяснява плановете си за близкото бъдеще. Маймуните, привикнали към чести разпавии, в които се губят повече косми, отколкото кръв, бързо забравят такива незначителни схватки и след минути Чолк и Таглат пак стояха един до друг в очакване Тарзан да ги поведе към лагера на Тармангани.

Ноцта се беше спуснала, когато Тарзан им даде знак и те се спуснаха на земята. Заобиколиха селището и излязоха от отсрещната му страна. Като събра диплите на наметалото си, Тарзан се изкатери на върха на оградата. От страх да не би маймуните да почнат да му подражават и само безполезно да скъсат дрехите си, той им заповяда да си стоят там долу. Спусна копието си и Чолк, като се хвана за него, бързо се изкатери горе. Таглат го последва. След минута и тримата бяха вътре в селището.

Най-напред Тарзан ги поведе към хижата, в която беше заключена Джейн Клейтън. През грубо запушения отвор той се мъчеше да улови мириса на самката, за която беше дошъл.

Чолк и Таглат, долепили бузи към лицето на потомствения, англичанин аристократ, обдушваха заедно с него местността. Всички се увериха, че самката е вътре, но всеки реагира по своему.

Чолк се отнесе съвсем равнодушно към това. Все едно, самката не беше за него, а за Тарзан. Единственото, което искаше, беше час по-скоро да започне унищожението на хранителните запаси на Тармангани. Той беше дошъл, за да се наяде до насита, без да полага усилие да се сдобие с храна. Тарзан беше му казал, че това ще бъде наградата му, и той беше напълно удовлетворен.

Злите кръвясали очи на Таглат се свиха, когато видя, че минутата на неговия грижливо обмислен план е наближила. Той облиза увисналите си устни и притаи дъх.

Като се убеди, че самката е вътре, Тарзан поведе своя отряд към палатката на Ахмед Зек. Един арабин ги забеляза, но нощта беше безлунна, а и белите наметала скриваха косматите тела на маймуните.

Приблжиха палатката на Ахмед. Застанаха откъм задната ѝ страна така, че Тарзан да може да чува какво се говори вътре.

XVII

ДЖЕЙН КЛЕЙТЪН В СМЪРТНА ОПАСНОСТ

Лейтенант Алберт Вертер мислеше с ужас за съдбата, която го очакваше в Адис Абеба. След бягството на Мугамби абисинците удвоиха бдителността си, страхувайки се, че белгиецът ще последва примера му.

Вертер сериозно започна да се замисля дали да не подкупи Абдул Мурак. Мислеше да му предложи половината от съдържанието на торбичката, но скоро се отказа, страхувайки се, че той ще му вземе и другата част. Изостави тази идея и трескаво се втурна да търси друга. Не след дълго време в главата му се оформи план как да запази съкровището си, а в същото време да удовлетвори алчността на абисинеца.

Един ден след бягството на Мугамби Вертер помоли да се срещне с Абдул. Мрачният поглед на абисинеца не му обещаваше нищо добро. Но белгиецът си припомни общата слабост на човечеството към златото и реши да доведе делото си докрай.

— Какво искаш от мен? — смръщено попита той.

— Свобода! — отговори Вертер. Усмивката на абисинеца беше презрителна.

— И ти ме безпокоиш, за да ми кажеш нещо, което и глупакът го знае?

— Аз мога да заплатя за това — каза Вертер.

Абдул Мурак се изсмя гръмко.

— Да заплатиш за това — повтори той. — Може би с тези дрипи, дето висят по теб? А-а... Може би под тях си скрил тонове слонова кост? Изчезвай от очите ми и ако още един път се опиташ да ме безпокоиш, ще заповядам да те набият!

Вертер продължаваше да настоява. Неговата свобода, а може би и живот зависеха от това.

— Изслушай ме! — молеше той. — Мога да ти дам толкова злато, колкото могат да носят десет здрави мъже! В замяна ти ще ме заведеш до първия английски пост.

— Толкова злато, колкото могат да носят десет здрави мъже? — повтори Абдул. — Ти си полудял! Къде може да има толкова злато?

— То не е мое. Аз само знам къде е заровено — отговори белгиецът. — Обещай ми свободата и аз ще те заведа при него.

Абдул престана да се смее. Той вече гледаше втрещено белгиеца. Изглеждаше му съвсем нормален, но толкова злато... Беше просто невероятно!

Абисинецът се замисли.

— Добре! Да предположим, че обещавам — каза той. — Колко е далеч това злато оттук?

— Една седмица път на юг!

— Нали разбираш какво наказание те очаква, ако не намерим там злато?

— Отговарям с главата си — заяви Вертер. — Видях със собствените си очи как го заровиха. И дори нещо повече — там има не за десет, а за петдесет души. То ще ти принадлежи изцяло, ако ме предадеш жив и здрав на английските власти.

— Значи ти гарантираш с живота си за това злато? — попита отново Абдул.

Вертер кимна утвърдително с глава.

— Отлично! — каза абисинецът. — Обещавам ти свободата дори ако там намерим много по-малко. Но ти ще бъдеш мой пленник, докато златото не влезе в моите ръце.

— Съгласен съм — въодушеви се Вертер. — Утре ли потегляме?

— Да, утре — потвърди Абдул.

На сутринта абисинските войници се учудиха, че ще трябва да се върнат на юг.

Случи се така, че същата нощ, когато Тарзан и двете маймуни се промъкнаха в селището на арабите, абисинският отряд се беше разположил на стан няколко километра източно от мястото.

Цяла нощ Вертер мечта за свободата си и тайно се любуваше на скъпоценностите си. Абдул Мурак също не можа да заспи от възбуждането, което го беше обзело.

А в това време Ахмед Зек даваше заповеди на помощниците си да организират отряд воини и носачи. Беше крайно време да се отиде до развалините на имението Грейсток и да се донесе приказното богатство, заровено там.

Тарзан търпеливо чакаше момента, в който ще може да влезе в палатката на Ахмед и ще вземе торбичката с любимите си камъчета. Най-последно арабите излязоха навън. Палатката опустя.

В задната ѝ стена се заби остър нож, чу се шум от разрязан плат. През отвора ѝ влезе Тарзан, следван от Чолк. Таглат не дойде.

Той се обърна назад и се запромъква натам, където лежеше вързана самката, привлякла животинското му внимание. Пред входа стояха двама часовои и си шепнеха. Вътре младата жена мислеше за това, че няма никаква надежда. Беше решила да понесе всички мъки, които ѝ предстояха, докато и се удаде възможност да се самоубие.

Бяла безмълвна фигура дебнеше в мрака часовете. Приблужи до хижата и се озърна. Часовете бяха само на няколко крачки от нея, но тя не искаше да се излага на опасност. Плашеха я пламтящите тояги, които държах в ръцете си. Таглат съжали, че няма наблизено дърво, за да се покачи на него и оттам да скочи върху двамата Тармангани.

Тогава му хрумна друга идея. Отдръпна се няколко крачки назад, събра сили, засили се и скокна нависоко. Краката му попаднаха на покрива на хижата над самата стена. Той издържа няколко мига тежестта на това зверско тяло. Когато Таглат прекрачи напред, покривът се срина и маймуната полетя надолу във вътрешността на хижата. Часовете, щом чуха трясъка, се втурнаха вътре.

Джейн Клейтън напразно се опита да се дръпне встрани. Грамадното тяло грохна до нея, така че застъпи края на дрехата ѝ. Щом почувства движението ѝ, маймуната се наведе към нея и мощно я вдигна с едната си ръка. Наметалото покриваше косматото и тяло и Джейн Клейтън помисли, че я е обгърнала човешка ръка. Радостта и надеждата изпълниха клетото ѝ сърце. Тя беше уверена, че това е ръка на спасител.

Часовете застанаха до вратата нерешително. Очите им не бяха свикнали с тъмнината и не можеха да различат ни фигура, ни звук, а маймуната не мърдаше, очаквайки нападението им. Като видя, че Тармангани не предприемат нищо, Таглат се засили и с мощен тласък

на раменете си свали двамата на земята. Докато те успеят да се изправят на крака, маймуната беше вече далече със скъпоценния си товар.

Силата и бързината на спасителя ѝ учудиха Джейн Клейтън. Нима Тарзан се беше спасил? Кой друг в джунглата освен него може с такава леснина да вдигне една зряла жена? Тя изрече името му. Отговор не последва.

С един огромен скок той се озова на оградата, увисна за миг и скочи от другата ѝ страна. Сега Джейн беше почти уверена, че се намира в прегръдките на мъжа си, а когато маймуната скочи на дървото така, както хиляди пъти беше виждала Тарзан да го прави, тя престана да се съмнява.

На около километър от лагера спасителят ѝ се спря и я хвърли на земята. Грубостта му учуди Джейн. Тя пак изрече името му. Но в този миг маймуната, притеснена от човешката дреха, с които не беше свикнала, смъкна наметалото от себе си и пред очите на поразената жена застана страшното лице на огромно човекоподобно същество. Вик на ужас се изтръгна от гърдите на Джейн Клейтън и тя изгуби съзнание. От близките храсти ги наблюдаваше лъвът Нума с гладни очи.

Тарзан претърси цялата палатка на Ахмед. Разпиля на пода съдържанието на всички чувалчета и сандъчета, които намери. Нито един предмет не се изплъзна от зоркия му поглед. Преобърна абсолютно всичко, но не намери торбата с камъчетата.

След като се увери, че съкровищата му не са тук, той реши да се върне при самката, да я завладее, преди да продължи по-нататъшното си дирене. Каза на Чолк да върви след него и излезе от палатката. Направи му впечатление, че Таглат не е на мястото си, но запознат с капризите на маймуните и с тяхното непостоянство, не обърна внимание на това. След като не му пречеше, Тарзан не се интересуваше къде е сега.

Когато приближиха хижата, забелязаха тълпа хора, които ръкомахаха и говореха оживено. Страхувайки се да не разпознаят Чолк, той му заповяда да отиде на другия край на селището. Маймуната се заклатушка към оградата, мъчейки се да върви в сянка, а Тарзан смело тръгна към развълнуваната тълпа. Бързайки да узнае

какво се е случило, той се смеси с хората и съвсем не съобрази, че носи копие и лък със стрели и че по това можеше да бъде заподозрян.

Той се провря през тълпата и вече беше стигнал входа, когато един арабин сложи ръка на рамото му.

— Ами този кой е? — попита той и отметна качулката от главата на Тарзан.

Тарзан от племето на маймуните никога в дивия си живот не беше имал навик да влиза в разговори с врага. Вроденият му инстинкт за самосъхранение признаваше разни начини и хитрини, но разправата с думи не влизаше в списъка.

Вместо да влиза в обяснение, той пипна арабина за гърлото и като го размахваше около себе си, разгони тълпата и след секунди влезе в хижата. Един бърз поглед го убеди, че тя е празна. До носа му стигна миризмата на Таглат. Глухо и зловещо ръмжене се отскубна от устните на Тарзан. Хората отвън се огледаха уплашени и недоумяващи. В хижата влезе човек, а сега чуваха ръмженето на див звяр.

Тарзан видя на тавана отвора, през който пропадна Таглат. Разбра, че маймуната или е влязла, или е излязла оттам. Тарзан подскочи, хвана се с едната ръка за горния край на стената, излезе на покрива и скочи на земята при задната стена.

Най-после арабите събраха кураж и влязоха в колибата, като предварително стреляха няколко пъти през стените. Хижата беше празна. В това време Тарзан търсеше в края на лагера Чолк. Той също беше изчезнал.

Лишен от самката си, напуснат от единия си другар и измамен от другия, човекът маймуна пролази през оградата. Беше сърдит и печален. Не беше намерил и най-малкото указание къде може да бъде скъпоценната му торбичка.

Единственото, което можеше да направи сега, бе да открие дирите на Таглат. Върна се малко назад и започна да търси.

Чолк стоя дълго време на поста си. Виковете и изстрелите го уплашиха много силно. Обхвана го безумен страх. Той пролази през оградата, като си раздра дрехата. Побягна към гъсталака на гората, мърморейки и ругаейки през цялото време.

А Тарзан се движеше бързо навътре из джунглата, търсейки следите на Таглат.

На малка, огряна от луната просека голямата маймуна се беше надвесила над безчувственото тяло на жената. Звярът разкъсваше въжетата, които опасваха ръцете и краката ѝ, дърпаше ги и ги гризеше нетърпеливо.

Тарзан вървеше от дясната страна на просеката. Вятърът донасяше до носа му мириса на Таглат и самката. Още миг и Джейн Клейтън щеше да бъде спасена, още повече че лъвът Нума се канеше да ги нападне. Но съдбата беше неумолима. Вятърът за няколко минути измени посоката си и мирисът, който трябваше да заведе Тарзан при жена му, бе отнесен в друга посока.

Така Джейн остана в ръцете на свирепия Таглат.

XVIII

БОРБА ЗА ЗЛАТО

Беше утро. Тарзан трябваше да признае, че в диренето на Таглат не му провървя. Но Тарзан не се отчайваше. Разбира се, че ще намери измамника, само че това няма да бъде скоро. Първо ще похапне, ще поспи, а после ще потегли на път. Джунглите са големи също колкото са големи ловкостта и хитростта на Тарзан. Таглат може и да е отишъл много далече, но Тарзан пак ще го намери.

Разсъждавайки така, Тарзан вървя в продължение на половин час по дирите на елена Бара. Изведнъж за негово учудване еленът се озърна и побягна обратно, право назад. Тарзан с един скок се скри в гъстия храсталак, така че нещастната жертва не забеляза ловеца. Докато животното се приближаваше, той бързо се изкачи на един близък клон и зачака плячката.

Той не знаеше какво е изплашило Бара, а и не го интересуваеше. Който и да беше, човекът маймуна беше готов да защитава плячката си. Еленът съвсем приближи. Тарзан подви колене и наостри слух.

След секунда еленът беше под дървото и Тарзан скочи на гърба му. Тежината на тялото му притисна животното към земята. То полагаше напразни усилия да се изправи. Две могъщи ръце дръпнаха главата му назад, извиха я и... Бара беше мъртъв.

Тарзан бързаше, защото не знаеше кой преследва елена. Извивайки шията на животното, той праметна трупа през рамо, скочи на дървото и пак седна на долните клони точно над пътеката, зорките му сиви очи се заковаха на мястото, откъдето дойде Бара. Не чака дълго.

Скоро до слуха му долетя тропот на копита. Човекът маймуна разбра, че това е голяма група хора с коне. За по-удобно той се качи към средата на дървото, откъдето се виждаше цялата пътека. Седна, зачака и за да не си губи времето, той си отрязва сочен къс от бута на елена и нетърпеливо заби силните си зъби в топлото месо. Дъвчейки, Тарзан се наслаждаваше на своята ловкост и смелост.

От завоя на пътеката се показва първият кон.

Тарзан се спотаи. Конниците минаваха под него и той имаше възможност да огледа добре всяко едно лице. При вида на един от тях едва не извика. Долу минаваше Алберт Вертер. Човекът маймуна дотолкова владееше чувствата си, че с нищо не издаде вътрешното си вълнение.

Абисинците отиваха на юг. Тарзан метна на гърба си кървавия труп и тръгна след тях. Запасът от храна му беше необходим, защото, докато преследва белгиеца, той нямаше да има възможност да ловува.

И така абисинците яздеха на юг, а след тях неотстъпно вървеше Тарзан. След два дни стигнаха една равнина. Зад нея в далечината се издигаха планини. Тарзан помнеше тази равнина. Тя събуди в него някакви смътни спомени и непонятна скръб.

Конниците се спряха около купчина обгорели дървета. Тарзан се скри наблизо и видя как те разкопават земята. Навярно си бяха скрили месо и сега идваха да си го вземат. В този момент той си спомни за своите камъчета и реши, че тези хора всъщност са дошли да откраднат нещо на чернокожите.

После видя как те извлякоха някакъв кален, жълт предмет и много му се радваха. А след това извадиха много такива кално-жълти предмети. Един от тях стоеше край дълбоката яма и гледаше с ненаситна алчност.

Нещо се размърда в съзнанието на човека маймуна. Къде беше виждал той такива жълти неща? Защо Тармангани така се лакомят за тях? Чия ли собственост са те?

Той си спомни за черните хора, които ги заровиха. Навярно тези неща са техни. И Вертер иска да ги открадне, така както открадна неговите красиви камъчета. Тарзан искаше да намери тези черни хора и да ги предупреди, но не знаеше къде е тяхното селище.

Докато в главата му се въртяха тези мисли, от гората излезе цял отряд въоръжени хора.

Абдул Мурак пръв ги забеляза, но беше късно. Те бяха навлезли вече в равнината. Той заповяда на войниците си да възседнат конете и да бъдат готови. В Африка никога не се знае кой е приятел и кой не.

Вертер също се качи на седлото и се загледа в идващите хора. Изведнъж, пребледнял, той се обърна към Абдул:

— Това е Ахмед Зек и хората му! Дошли са за златото.

Ахмед отдалече забеляза купчината златни слитъци и се увери, че някой го беше изпреварил.

Ахмед побесня. Напоследък всичко беше против него. Загуби скъпоценните камъни, загуби белгиеца, повторно се лиши от англичанката, а сега някой е дошъл и се опитва да заграби съкровището му. Беше имал глупостта да мисли, че златото му е в безопасност.

Не се интересуваше кои са крадците. Важното беше да си върне златото, а това нямаше да стане без бой. Като нададе боен вик, той пришпори коня си, последван от другите. Понесе се като вятър, а след него пъстрата му орда надаваше диви крясъци, ругатни и проклетия, размахвайки пушки и саби.

Хората на Абдул ги посрещнаха с пушечен залп и повалиха някои от главорезите.

Щом Ахмед наближи абисинците, той позна Вертер и се хвърли свирепо към него. Белгиецът, представяйки си ясно участта, която го очаква, ако попадне в ръцете му, обърна коня и се понесе в бесен галоп далече от бойното поле.

Ахмед набързо повери командването на един от подчинените си, като го заплаши със смърт в случай, че не успее да прогони абисинците и не върне златото в лагера. После пришпори коня си и се втурна след Вертер. Той рискуваше да загуби златото, но не можеше да се откаже от отмъщението.

Битката беше в разгара си. Двете биеци се страни бяха жестоки, свирепи и безмилостни както към себе си, така и към враговете си.

Изад храстите Тарзан наблюдаваше кървавата баня. Беше ограден отвсякъде с бойци и затова не можа да тръгне след Вертер.

Арабите налитаха върху абисинците с диви викове, после отстъпваха, после пак се връзваха, като размахваха кривите си саби. Хората на Ахмед бяха повече от тези на Абдул и със сигурност щяха да ги унищожат.

Изходът от битката беше безразличен на Тарзан. Той следеше борбата, за да може да намери удобен момент и да се измъкне.

Когато видя Вертер на пътеката, той помисли, че зрението го мами, дотолкова беше уверен, че крадецът на неговите лъскави камъчета бе убит и изяден от Нума. Следвайки отряда на абисинците и взирайки се няколко дни наред, той се убеди, че това е човекът, когото

търсеше. И вече не си правеше труд да мисли на кого е принадлежал трупът, който намери тогава.

Той седеше в разклонения гъстак, когато двама воители, арабин и абисинец, дойдоха съвсем наблизко, размахвайки саби. Крачка по крачка арабинът притискаше противника си назад и конят на абисинеца едва не настъпи Тарзан. В този момент кривата сабя разреже черепа му и трупът се строполи почти върху човека маймуна.

Тарзан видя, че е дошъл удобният за него момент. Метна се на освобождения кон и го пришпори. Арабинът беше безкрайно удивен, когато видя новия си враг, но в следващия миг се хвърли напред да го унищожи. Ударът на сабята не стигна Тарзан, защото той навреме го отклони. В следващия миг арабинът почувства как една силна ръка го прихваща през кръста и го смъква от седлото. После го повдига и слага пред белия гигант като щит.

Щом като премина през бойното поле, Тарзан захвърли арабина на земята.

Ожесточеното кръвопролитие продължи цял час. Приключи едва когато и последният абисинец падна посечен. И все пак шепа хора успяха да се спасят. Сред тях беше Абдул Мурак.

Победителите зачакаха завръщането на предводителя си. Радостта им се помрачаваше от случката със странния гигант, който се мерна за секунди пред очите им. Техният другар, който беше попаднал в ръцете му, разказваше с ужас за нечовешката сила на това същество.

В този бял великан те познаха заклетия враг на горските разбойници Тарзан от племето на маймуните. Появяването му вся в техните сърца панически страх, още повече че се носеха легенди за смъртта му.

По природа суеверни, те решиха, че са видели духа на умрелия, и с ужас, озъртайки се, очакваха неговото повторно появяване. Тихичко се питаха какво ли отмъщение им е приготвил заради ограбеното му имение.

Те говореха помежду си и ужасът им растеше с всяка минута, а зад тръстиките при реката група чернокожи воители следяха всяко тяхно движение. От отсрещния бряг те бяха чули шума от сражението. Преминаха реката и се скриха в растителността, откъдето можеха да наблюдават цялото бойно поле.

Разбойниците дълго чакаха Ахмед Зек, а страхът от привидението нарастваше и подкопаваше чувството им за преданост към техния водач.

Накрая един не издържа и заяви, че иска да отиде в гората да потърси Ахмед Зек. За миг всички бяха на конете.

— Нека златото остане тук — каза един от тях. — Избихме абисинците и няма кой да го вземе. Да вървим да търсим Зек!

И без да се замислят повече, те пришпориха конете и в облак от прах препуснаха в бесен галоп. Чернокожите воители това и чакаха. Те излязоха от тръстиките и тръгнаха към златните слитъци.

Когато Вертер стигна гората, той имаше голяма преднина пред Ахмед, но арабинът пък имаше добър кон.

Понесен от безразсъдната смелост на отчаянието, белгиецът през цялото време пришпорваше коня си, който и без това буквално летеше по тясната извита пътека, отъпкана от зверовете. Зад себе си той чуваше гласа на Ахмед Зек, който му заповядваше да спре. Но Вертер само забиваше шпори в окървавените хълбоци на преуморения си кон. На двеста метра по-нагоре лежеше пречупен дебел клон. Той би бил незначителна пречка и всеки кои лесно би го прескочил, но за Вертеровия беше непосилно. Той едва се държеше на краката си и когато стигна до препятствието, се спъна и падна.

Вертер се преметна през главата му и се претърколи няколко метра. Бързо скокна и се върна при животното. Хвана поводите му, задърпа го, мъчейки се да го вдигне, но безрезултатно. Докато Вертер го ругаеше, по пътеката се зададе Ахмед.

Белгиецът веднага изостави опитите да вдигне умиращото животно. Взе пушката, легна на земята зад него и стреля по приближаващия Ахмед. Куршумът му прелетя ниско над тревата и попадна в гърдите на коня му. Животното се повали на стотина метра от Вертер. Белгиецът повтори изстрела, но арабинът, без да губи време, залегна на земята и също се скри.

Противниците лежаха и с гръмки проклетия стреляха един в друг.

Тарзан чу техните изстрели и като скокна от запененото полуживо абисинско пони, се упъти напред по най-късия и удобен за него път — долните клони на дърветата. Скоро стигна до място, относително безопасно за наблюдение.

Общо взето, гледката беше еднообразна и се състоеше от повторение на едно и също действие от двамата противници — зареждане на пушката, изскачане от прикритието, стрелба и отново залягане долу ниско.

Бойните запаси на Вертер бяха доста оскъдни. Абдул Мурак го беше въоръжил набързо в последния момент. Виждайки, че патроните му са на свършване, белгиецът трескаво заобмисля план за своето спасение. Положението изглеждаше безнадеждно. Единствената възможност беше с цената на скъпоценните камъни да откупи свободата си. Вертер преглътна горчиво и се реши. Погледна последния си патрон и извика:

— Ахмед Зек! Един Аллах знае кой от нас ще остави тук костите си, ако продължаваме глупавата си стрелба. Ти искаш да получиш скъпоценните камъни, а аз да запазя живота си. Нека всеки да получи това, което желае, и с мир да продължи пътя си. Ще сложа торбичката върху моя кон, а ти твоята пушка върху твоя. Обещай ми, че тогава ще ме оставиш да си отида!

Арабинът беше изненадан от това предложение. Той подозираше Вертер в поредната измама и затова доста помълча, докато се реши да му отговори. Това, което го накара да се съгласи, беше фактът, че току-що бе изстрелял последния си патрон.

— Добре! Върви си по пътя. Ето, слагам пушката върху коня, а ти сложи торбичката.

Вертер сне торбичката от кръста си. Опипа нежно и с печал твърдите очертания на камъчетата. Да можеше да вземе поне една шепя. Но Ахмед стоеше прав, в целия си ръст и наблюдаваше всяко негово движение.

Вертер въздъхна и под пронизващия поглед на арабина постави торбичката непокътната. После взе пушката си и заднешком, без да откъсва поглед от Ахмед, тръгна по пътеката. Скоро се скри зад завоя, но дори тогава арабинът не мръдна от мястото си. Страхуваше се от някоя хитрина на Вертер. Той имаше право, защото, скривайки се зад завоя, белгиецът залегна и се прицели в мястото, откъдето Ахмед трябваше да вземе торбичката.

Арабинът имаше верен нюх. Той не можеше да се осланя на опетнената чест на един убиец, измамник и крадец. Като взе дългата си пушка, тръгна успоредно на пътеката, провирайки се в храсталака.

Движеше се напред изключително предпазливо, като нито един път не попадна под прицела на Вертер. Най-накрая стигна до мястото, срещу което лежеше мъртвият кон на противника му. Торбичката беше на видно място, а съвсем близо Вертер дебнеше в нервно напрежение и с учудване, че арабинът не идва за наградата си.

Изведнъж на няколко сантиметра над торбичката се появи цев на пушка, определено насочена към главата на арабина.

Тишината беше мъчително напрегната.

Погледът на Ахмед се вдигна от торбичката и видя опасността. Изненадата му не беше голяма, защото той очакваше подлостта на Вертер да се прояви по някакъв начин. Ядоса се на себе си, че не можа да открие навреме хода му.

— Вертер, ако стреляш в мен и ме убиеш, моите хора ще те намерят вдън земя! — заплаши той.

XIX

ОТНОВО ТОРБИЧКАТА СЪС СКЪПОЦЕННОСТИТЕ

Вертер с учудване разбра, че е разкрит. Удиви го прозорливостта на Ахмед. И точно се чудеше какво да му отговори, когато видя до самото си лице нечий крака. Сърцето му щеше да се пръсне, вдигна бавно очи и с облекчение видя, че бяха няколко абисинци.

Въпреки пукотевицата на битката Абдул забеляза как Вертер изчезна в джунглата и как Ахмед Зек го последва с ярост. Виждайки злополучния за него изход от сражението, абисинецът, придружен от няколко свои воители, се измъкна незабелязано.

Той поведе малкия си отряд по следите на Вертер и Ахмед по две причини. Първата беше, че веднъж разбрал двойната игра на мосю Фреко, искаше да го накаже. Втората беше самият Ахмед Зек. Арабинът беше рискувал, оставайки без охрана. За Абдул това беше сгоден случай да го залови и да го хвърли в краката на своя повелител, цар Менелик. Абисинецът затаи надежда, че Ахмед ще поиска да откупи живота си със заграбеното злато.

Усмивката замръзна на Вертеровите устни. Абисинците стояха с насочено към него оръжие. Той се опита да стане, но един от тях се спусна и сръчно завърза, ръцете му.

В това време се чу изстрел от мястото, където беше Ахмед. В заблудението си, че насреща му е Вертер, той се беше опитал да се хвърли срещу нападателя си. Но стрелбата го застави да легне на земята. В следващия миг усети на гърба си нечия тежест. Някой го хвана за ръцете и краката, натисна главата му надолу и го завърза.

От храстите излезе Абдул. Той доволно гледаше онемелия мосю Фреко и яростния Ахмед.

После мълчаливо отиде до торбичката. Вертер усети как се разтреперва. Абдул я отвори и надникна вътре. Възкликанието му смрази белгиеца. Аби-синецът беше гърбом и не можеше да се види

изражението на лицето му. Той остана така няколко минути. После бавно се обърна. Лицето му беше каменно.

— Ахмед Зек — каза той. — Тази торбичка ти принадлежи. Ще ти я върна, но в замяна искам живота на този неверник — посочи той Вертер. — Ще ти подаря и твоя живот, ако ми дадеш златото. Решавай! Торбичката и смъртта или неверникът и златото.

Вертер пребледня. Ахмед трескаво обмисляше безизходното положение, в което попадна. Явно трябваше да се откаже поне временно от златото. За Вертер дори не се замисли.

— Вземи златото и тоя — изрече той пренебрежително.

Високо от дървото Тарзан наблюдаваше развоя на събитията. Той видя как неговата торбичка премина от ръцете на абисинеца в ръцете на арабина, същия, който му откъсна самката. Дива ярост се надигна в гърдите му.

След малко групата тръгна назад. Тарзан ги последва, прехвърляйки се от дърво на дърво. Той пръв забеляза, че по пътеката срещу абисинците и техните пленници препускаше отрядът на Ахмед.

Абдул също го чу. Даде знак на хората си и те се пръснаха из храсталака. Арабите минаха покрай тях, без да ги усетят.

Скоро стигнаха до убитите коне. Слязоха на земята и се заоглеждаха. Нямаше и следа от техния предводител. Отново ги обхвана суеверен страх, припомняйки си видението по време на битката. Сега всички бяха убедени, че духът на Тарзан си е отмъстил на Ахмед. В панически ужас те побързаха да напуснат това злокобно място.

Скрити в храстите, абисинците изчакаха уплашените араби да се върнат обратно и отново поеха по пътеката към равнината.

Арабите продължиха своя бесен галоп. Вече се свечеряваше и те се ужасяваха от мисълта, че видението може да ги посети. Минавайки покрай развалините на дома на Грейсток, те откриха, че златото липсва. И не само това. Липсваше и дълбоката яма, от която беше откопан жълтият метал, това ги доведе до безумие. Бяха убедени, че духът на Тарзан си е прибрал златото и сега дебне тях. Окуражавайки се взаимно, те препуснаха към лагера си.

Свечеряваше се, когато Абдул и хората му приближиха края на гората. Съгледвачите, които беше изпратил, се върнаха и му казаха, че

арабите са се повъртели малко край развалините на дома на Грейсток и без да вземат нищо са продължили пътя си.

Това успокои Абдул и той даде заповед за нощуване. Вече нямаше за къде да бързат.

През нощта Ахмед внезапно се събуди. Той погледна към Вертер и с гняв установи, че неверникът пак беше успял да се измъкне. Арабинът рязко посегна към торбичката, която висеше на кръста му. Тя беше там. Ахмед се успокои и се огледа още един път внимателно. Часовоят беше задрямал, а огънят поизгаснал. Арабинът се промъкна към близкото дърво. Опря вързаните си ръце на него и започна да търка въжетото. Шумът не беше силен и часовоят не го чу. Щастието беше на негова страна. Успя да развърже ръцете си, после краката.

Внимателно се изправи и използвайки сянката, се примъкна към часовоя. Хвърли се върху него, запуши му устата и взе да го души.

Единствено луната и Тарзан виждаха какво става в лагера на Абдул.

На сутринта абисинецът разбра, че е загубил двамата си пленници, а малко по-късно установи, че не може да занесе злато на своя повелител Менелик.

* * *

След бягството си от отряда на Абдул Мурак Мугамби реши да си построи хижа, за да има покрив над главата си и да може да посъбере малко сили. Събитията от последните седмици бяха изтощили могъщото му тяло. Трябваше да ходи на лов — само месото можеше да върне предишната сила на могъщите му мускули.

Придвижвайки се през джунглата, той привлече вниманието на едно огромно същество със зли очи и косматото свирепо лице. То наблюдаваше Мугамби, когато той убиваше един гризач, а после го проследи до хижата му.

Това беше Чолк. Той гледаше човека повече с любопитство, отколкото враждебно. Откакто Тарзан го накара да облече бялото арабско наметало, в душата на Чолк се пробуди желание да подражава на Тармангани дори в облеклото им. Той отдавна беше свалил от себе си наметалото, понеже то ограничаваше движенията му.

Когато видя Хомангани, установи, че е облечен с много вкус. Целият му тоалет се състоеше от кожен надбедреник, няколко медни украшения и накит за главата от пера. Това наистина беше много повече по вкуса на Чолк, отколкото развятата дреха на Тармангани, която се закачваше на всеки храст.

Чолк със заострено внимание наблюдаваше торбичката, която висеше през рамото на Мугамби. Наистина беше много красива със своите пера и ресни.

Чолк започна да се върти постоянно около хижата на Мугамби. Той дебнеше случай тайно или със сила да завладее някои части от тоалета на чернокожия.

Случаят скоро се появи. В своята трънлива ограда Мугамби се чувстваше в пълна безопасност. През дневните горещини той се изтягаше на земята в сянката на колибата и спеше, докато слънцето залезе.

Наблюдавайки Мугамби от върховете на дърветата, един прекрасен ден Чолк забеляза, че Хомангани е заспал дълбоко. Маймуната допълзя до клоните, надвесени над оградата, и скочи на земята. Стъпвайки меко и безшумно, почти като балерина, без да смачка по пътя си нито листче, нито тревичка, той се приближи до спящия.

Застана до него и се отдаде на съзерцание. Беше невъзможно да се снеем късчето кожа от бедрата на Хомангани, без да бъде събуден. Единствените лесно отделими неща бяха възлестата му тояга и торбичката.

Чолк ги грабна (и това беше добре, макар че можеше още), бързо отскочи и се покатери на дървото. И преследван от непреодолимия страх, дошъл от непосредствената му близост с човека, той побягна навътре в джунглата.

Когато Мугамби се пробуди и видя, че торбичката липсва, страшно се развълнува. Беше уверен, че когато легна да спи, тя беше на хълбока му. Помнеше много добре как я премести, за да не му убива.

Като всеки човек на джунглата и Мугамби беше суеверен. Започна да мисли дали тайнственото изчезване на торбичката не се дължи на духовете на починали другари и други свръхестествени сили.

Но при едно по-внимателно оглеждане досетливият и съобразителен Мугамби намери по-материално обяснение на случая.

По земята край себе си той забеляза слаб отпечатък на огромни, приличащи на човешки крака. Мугамби веднага се досети кой е крадецът, бързо изскочи извън оградата и започна да търси във всички посоки. Катереше се по дърветата, мъчейки се да определи накъде е побягнал крадецът. Дирите, които беше оставила след себе си предпазливата маймуна, бяха слаби и Мугамби не можа да я проследи. Този случай би бил единствено по възможностите на Гарзан.

Мугамби се чувстваше вече отлично. Той реши, че може да продължи пътуването си. Пригответи си нова тояга за път и потегли към страната Вазири.

Докато Таглат се занимаваше с въжетата, омотали пленницата му, към него се промъкваше огромен лъв. Маймуната седеше гърбом към него и не виждаше широката рошава глава, която надзърташе през гъстия храсталак. Таглат не подозираше, че силните задни лапи вече са се подвили под кафяво-жълтия корем и се готвят за внезапен скок.

Той разбра опасността чак когато чу зад себе си тържествуващия рев на нападащия лъв. Без дори да се обърне, Таглат отскочи встрани от припадналата жена. Но беше късно. С втория си скок Нума се оказа върху гърба на маймуната.

Инстинктът за самосъхранение събуди в Таглат цялата му ловкост, сила и свирепост. Той се вкопчи, див и отчаян в лъва и го накара да изпита ужас. Като го хвана за гривата, той впи жълтите си зъби в шията му и без да затваря пълната си с кръв уста, глухо и диво изръмжа.

Лъвът също изрева от ярост и болка. Този вик обиколи джунглата и изпълни нейните обитатели със страх. Всичко живо се разбяга накъдето му видят очите. Противниците се търкаляха по тревата в безумни резове. Огромната котка успя да подвие задните лапи под корема си и като заби нокти дълбоко в гърдите на Таглат, дръпна надолу. Разпраното животно въздъхна и замря неподвижно под тежкото тяло на победителя.

Нума скокна и се огледа наоколо. Погледът му падна върху безжизненото тяло на жената. Със сърдито ръмжене Нума положи предната лапа върху жертвата си и тържествуващ рев огласи джунглата.

Очите му блуждаеха по просеката и отново се спряха на младата жена. Изръмжа глухо. Долната му челюст се повдигаше и снемаше, слюнка течеше от паста му и капеше по мъртвото лице на Таглат.

Големите немигащи очи се впиха в неподвижното тяло на Джейн Клейтън. Гордо изправената, величествена фигура на лъва неочаквано настръхна и се сниши бавно и предпазливо, сякаш стъпваше по нещо много крехко. Той внимателно запълзя към жената.

Съдбата бе милостива към Джейн, като ѝ бе отнела възможността да опознае опасността, която я заплашваше. Лейди Грейсток не знаеше, че Нума се е примъкнал към нея и че се е спрял. Тя не чу сумтенето му, когато я душеше. Не почувства и зловонието на горещата му паст, нито усети слюнките му, потекли по тялото ѝ.

Нума вдигна предната си лапа, преобърна тялото на жената и се спря, питайки се дали е жива или не. В този миг от джунглата долетя шум, който отвлече вниманието му. Погледът му вече не се обърна към Джейн Клейтън. Той я изостави и отиде при тялото на Таглат. Застана гърбом към лейди и започна да засища глада си.

Когато Джейн отвори очи, тя го видя зает с това дело. Свикнала с всякакви опасности, тя запази самообладание. Не извика, не се мръдна, докато не огледа всички подробности около себе си.

Разбра, че лъвът е убил маймуната и сега яде плячката си на двадесет крачки от нея. Какво да прави? Помисли си не без ирония, че трябва да почака Нума да изяде маймуната, да я смели и когато огладнее, да посегне на нейна милост, ако дотогава не я нападнат хиените.

Мислите се нижеха през главата ѝ една от друга по-мрачни. Внезапно тя забеляза, че въжетата на краката и ръцете са разхлабени. Размърда леко ръце и се освободи. Беше станало някакво чудо. Предпазливо и безшумно размърда краката си. Тя беше свободна! Джейн Клейтън не можеше да знае как се е случило това. Тя не можеше да знае, че Таглат бе успял да прегризе въжетата секунда преди Нума да го нападне.

Сърцето ѝ се изпълни за миг с благодарност към съдбата. Но само за миг. За какво може да ѝ послужи свободата, когато лъвът беше само на няколко крачки от нея?

Най-близкото дърво беше на четиридесет метра, а Нума на около двадесет. Да изтича към дървото, бе равнозначно на смърт.

Единствената ѝ надежда за спасение беше в мисълта, че когато се нахрани до пресищане, Нума ще погледне с безразличие на нейното бягство. Джейн следеше внимателно движенията на лъва. За да я вижда, той трябваше да възвие глава настрани. Тя реши да се опита да го надхитри.

Преобърна се безшумно настрани, в посока към близкото дърво. После полежа няколко минути неподвижно, притаила дъх и вперила поглед в лъва. Но той не усети нищо. Тогава тя се преобърна още веднъж и отново замря в очакване, без да сваля поглед от гърба на Нума.

На Джейн Клейтън ѝ се струваше, че се е движила часове, а лъвът продължаваше невъзмутимо яденето си, без да подозира, че втората му жертва вече се изплъзва. Тя беше вече на няколко крачки от дървото. И всичко щеше да е наред, ако не беше изоставила предпазливостта. Направи един дързък скок и ето че лъвът изви глава и закова поглед в нея.

Студена пот изби по тялото на Джейн Клейтън. Нума я гледаше с очите на смъртта.

Дълго време лъвът и жената не мръдваха. Звярът лежеше неподвижно, извил глава към нея. Младата жена гледаше право в очите животното и не смееше да мръдне. Нервите ѝ бяха така напрегнати, че тя едва сдържаше желанието си да извика. Нума реши да се върне към предишното си занимание. Само наострените назад уши говореха, че лъвът не е съвсем спокоен за плячката си.

Като полежа неподвижно, Джейн Клейтън взе дръзко решение. Като набра сили, тя скокна на крака, но почти едновременно с нея скокна и Нума. Той се изви напред и с раззината паст и с ужасяващ рев се хвърли след нея.

Джейн вече се катереше по дървото, когато лъвът се блъсна в него. Седна на един клон, където той не можеше да я стигне, и видя, че е избегнала страшния удар на косматата лапа.

Известно време Нума се въртя, ръмжейки под дървото. На Джейн Клейтън ѝ се струваше, че никога вече няма да може да слезе на земята. Обзе я непобедим ужас при мисълта за новите опасности, които я очакваха по пътя за страната Вазири.

Беше вече почти тъмно, когато лъвът си тръгна. Мястото му край трупа на Таглат се зае от глутница хиени. Но дори и да нямаше

никакво животно, Джейн Клейтън пак не би слязла долу. Тя направи усилие да се успокои и да изчака деня, за да напусне това ужасно място. Ужасът и умората надделяха и Джейн заспа дълбок сън, свита на кълбо между два хоризонтални клона.

Когато се събуди, слънцето беше вече високо. Наоколо цареше тишина и спокойствие. Само оглозганите кости на маймуната свидетелстваха за ужасната драма, станала преди няколко часа.

Тя беше гладна и жадна и разбираше много добре, че трябва да слезе и да продължи пътя си. Събра всичките си сили и се смъкна от дървото.

Тръгна на юг, където според пресмятанията ѝ трябваше да се намира страната Вазири. Знаеше че на мястото на къщата си ще намери само купчина обгорели дървета, но се надяваше да стигне до някое от многобройните селища на преданите червенокожи.

Денят клонеше към залез, когато Джейн чу изстрел. Стреляше се някъде пред нея. Последваха нови и нови. Какво ли можеше да е това? След няколко минути тя се увери, че в двубоя участват две-три пушки. Но все пак тя реши да не рискува и се покачи на високо дърво.

Стрелбата оредя и тя дочу човешки гласове. После стрелбата престана. От тази посока долетяха мъжки гласове, които говореха нещо неразбираемо. Последва дълго мълчание, прекъснато от дебнещи крачки по пътеката. Джейн видя мъж, който се промъкваше гърбом към нея. Държеше приготвена за стрелба пушка и очите му бяха вперели в посоката, от която идваше.

Джейн Клейтън позна в него доскорошния си гост мосю Фреко. Тя се приготви да му се обади, зарадвана от тази среща, но той отмина встрани и се скри в гъстия храсталак. Изглежда, че го преследваше враг, и Джейн се отказа да го вика от страх да не отвлече вниманието му или да не го издаде.

Едва успял да се скрие, и по пътеката се зададе арабин с бяло наметало. Той пристъпваше внимателно, оглеждайки се. Джейн позна в него предводителя на бандата, която разграби имението ѝ и я отвлече. И когато мосю Фреко вдигна оръжието си и се прицели в него, сърцето ѝ замря.

Ахмед Зек се спря напред пътеката. Зорките му очи претърсваха всяко храстче и дърво. Чу се изстрел, арабинът се залюля и падна на пътеката по очи.

А когато Вертер изскочи от засадата, бе поразен от един радостен вик, който се разнесе над главата му. Погледна нагоре и с удивление видя Джейн Клейтън. Лейди скочи с удивителна лекота на земята и се втурна към него с протегнати ръце.

XX

ДЖЕЙН КЛЕЙТЪН ОТНОВО ПЛЕННИЦА

Дрехата на Джейн Клейтън беше изпокъсана, косата разрошена, но от нея струеше невероятната ѝ красота. Алберт Вертер неволно ѝ се любуваше. Нейният радушен приятелски поздрав разсея съмненията му, че тя знае за участието му в трагичните събития.

Джейн беше така щастлива, че е срещнала приятел в момент, когато надеждата я беше напуснала. Тя бързо му разказа за нещастията, които бяха споходили нейния дом. И когато разказваше за смъртта на съпруга си, не издържа и се разплака.

— Аз съм потресен — каза Вертер. — Този злодей (и той посочи към Ахмед Зек) тероризираше цялата област. Неговите хора избиха вазирите и завзеха цялата равнина. Единственото, което можем да направим, е да отидем в неговия лагер преди известието за смъртта му да е стигнало дотам. Ще се опитаме с хитрост да вземем водачи и да заминем на север. Това е единственият ни шанс, още повече че аз бях известно време гост на този изверг и там все още ме смятат за негов приятел... А, моля, изчакайте ме за момент. Искам да взема една торбичка от Ахмед Зек. Тя беше моя, но той ми я отне.

Вертер отиде при трупа, но за негово учудване торбичката не беше у Ахмед. Недоумяващ, разочарован и сърдит, той обиколи наоколо и се върна при младата жена.

— Торбичката не е у него — обясни той късо. — Трябва да бързаме към лагера — допълни той с огорчение.

Природната съобразителност на лейди Джейн този път ѝ изневери. Тя не видя нищо странно в плана на Вертер и повярва на обяснението му за предишната му дружба с арабите.

На другия ден привечер те стигнаха до целта си. Спряха в края на поляната пред вратата на арабския лагер. Вертер счете за нужно да предупреди отново младата жена да не се учудва от това, което ще чуе в разговорите му с арабите.

— Аз ще им кажа — каза той, — че съм ви намерил и отвел при Ахмед, но тъй като той е бил зает с битка, ми е поръчал да ви доведа тук, а след това да ви заведа на север и да ви продам в робство.

Искреността на тона му и сега подкупи Джейн Клейтън. Тя разбираше, че трябва да се предприемат отчаяни мерки, за да могат да се спасят. И макар че трепваше при мисълта, че пак трябва да влезе в отвратителното селище на арабите, тя се съгласяваше с всички доводи на своя спътник.

Вертер извика високо на часовете при вратата, хвана Джейн за ръката и храбро се запъти вътре. Часовете бяха безкрайно учудени. Обстоятелството, че предателят се е върнал в лагера доброволно, съвсем ги обезоръжи. Те отговориха на поздрава и огледаха пленницата му.

Без да губи време, Вертер се запъти към заместника на Ахмед Зек — Мохамед бей. Дръзката смелост на белгиеца разпръсна съмненията. Мохамед бей му повярва и заговори дружески с него.

Джейн Клейтън беше настанена пак в същата хижа. Тя живееше с мисълта, че това е една комедия, която тя и Фреко играят, за да могат да се спасят.

Вързаха я и този път. Преди да излезе от хижата, Вертер ѝ прошепна няколко окуражителни слова. Оттам той отиде право при Мохамед бей. Бързаше, много бързаше, защото всеки момент в лагера можеше да пристигне новината за смъртта на Ахмед. Беше решил да рискува и да се опита да спечели Мохамед бей на своя страна.

Арабинът седеше на рогозка, подвил крака и пушейки тютюн. При влизането на европейца той повдигна глава:

— Привет на теб, о, братко мой! — каза той.

— Привет и на теб! — отговори Мохамед. Известно време помълчаха. Пръв заговори Мохамед бей.

— Как се чувстваше господарят Ахмед, когато ти го видя за последен път? — попита той.

— Никога не е бил по-защитен от греховете и опасностите, които заплашват смъртните — отговори белгиецът.

— Това е добре! — продума Мохамед бей и изпусна струйка син дим.

— Ами ако е умрял? — попита провокационно Вертер.

Беше решил да разкаже истината на арабина и да се опита да го подкупи.

Мохамед бей се наведе напред, очите му се присвиха.

— Вертер! — каза той. — Много мислих за това, че ти се върна така неочаквано в лагера на човека, когото измами и който те диреше с гняв в сърцето. Аз живях доста години с Ахмед и го познавам така, както и майка му не го познава. Той никога не прощава и не се доверява на човек, който веднъж го е измамил. Затова дойдох до заключение, че той е мъртъв. А сега ми кажи за какво се върна тук? Кажи ми какво искаш? Ако пазиш още скъпоценностите, за които ми говореше Ахмед, аз не виждам защо да не ги поделим заедно с теб, а после да тръгнем на север и да си поделим откупа за бялата жена. Кажи какво мислиш?

Вертер нямаше какво толкова да премисля, нито пък имаше време за това.

— Да — каза той. — Ахмед Зек е мъртъв. Беше убит в битката с абисинците, същите, които ме държаха в плен. Съмнявам се дали някои от хората на Ахмед са останали живи. Златото, за което те отидоха там, сега е в ръцете на Абдул Мурак. Навярно сега той и хората му бързат насам. Те са твърде много и ако не побързаме, ще ни постигне същата съдба, каквато постигна Ахмед.

Мохамед изслуша мълчаливо разказа. Той не знаеше може ли да се вярва на думите на неверника, но все пак те му даваха основание да напусне лагера и да тръгне на север.

— Ако дойда с теб — каза той, — ти ще ми дадеш половината от скъпоценностите си.

— Добре — съгласи се Вертер.

— Тогава ще заповядам да се тръгне утре сутрин от лагера.

Мохамед бей стана и тръгна да излиза от палатката. Вертер сложи ръката си върху рамото му.

— Почакай — каза той. — Ако тръгнем с жени и деца, абисинците ще ни стигнат много лесно. По-добре е да вземем само малка охрана от най-верни и храбри хора. На другите ще кажем, че отиваме на запад.

— Змията не е толкова мъдра, колкото си ти, Вертер! — каза Мохамед бей с усмивка. — Всичко ще бъде направено така, както ти искаш. С нас ще тръгнат двадесет души, а посоката ще бъде запад.

— Добре — доволно изрече Вертер.

Рано сутринта Джейн Клейтън бе събудена от оживен разговор край хижата. След малко при нея влезе мосю Фреко, придружен от двама араби.

Те развързаха въжетата около краката и ръцете ѝ и ѝ помогнаха да стане. Дадоха ѝ малко сухари за закуска и я изведоха навън.

Тя погледна въпросително Вертер и той прошепна на ухото ѝ, че нещата се нареждат чудесно. Младата жена се успокои и в душата ѝ се настани радостта.

Скоро групата беше готова и потегли на път. След около половин час ход през джунглата в посока запад конниците възвяха на север. Мосю Фреко разговаряше много рядко с Джейн. Тя разбираше, че за осъществяването на плана му това беше необходимо.

Макар че Вертер успяваше да избегне разговорите с младата жена, той не можеше да изгони образа ѝ от мислите си. Хиляди пъти очите му се спираха върху нея. Той се любуваше на красотата на лицето и тялото ѝ. Страстта му към нея растеше непрекъснато, докато се превърна в истинска мания.

Вертер беше решил да убие Мохамед бей, ако ношуват в една палатка. Той се страхуваше от момента, в който арабинът ще поиска своя дял от скъпоценностите, които всъщност белгиецът не притежаваше. За него остана загадка защо торбичката не беше у Ахмед. Той не знаеше, че съдбата му е спестила едно огромно разочарование. Това разочарование тя бе подарила на Ахмед. Само че арабинът го беше разгълкувал по друг начин.

В една от кратките си почивки, когато преследваше Вертер, разгледа съдържанието на торбичката. Яростта му беше огромна. Вътре в нея, гушнати едно до друго, лежаха чисти речни камъчета.

Ахмед се почувства двойно измамен — един път от Вертер, а втори — от Абдул Мурак.

Белгиецът забеляза как на втория ден Мохамед бей през цялото време язди до Джейн Клейтън. В душата на този арабин се беше зародила силна страст към американката още щом я видя за първи път като пленница на Ахмед Зек. Докато беше жив неговият господар, Мохамед бей не можеше и да мисли за осъществяването на желанието си. Сега нещата бяха променени. Той спокойно можеше да убие неверника и да вземе цялото съкровище. Тогава нямаше защо да

продава пленницата — сумата, която биха му предложили за нея, бе нищожна в сравнение с щастието, което Джейн би му дала.

Той яздеше редом с нея и не откъсваше очи от фигурата ѝ. Колко е хубава! Ръцете му се свиваха и разтваряха в непреодолимо желание да я хване и да я задуши в прегръдките си.

— Знаеш ли къде те води този човек? — попита той, надвесен над нея.

Джейн Клейтън кимна утвърдително с глава.

— И ти си готова да станеш играчка на черния султан?

Младата жена се изправи в цял ръст, отвърна глава встрани, но не отговори. Тя се страхуваше да не издаде себе си и мосю Фреко.

— Ти можеш да избегнеш тази участ — продължи арабинът. — Мохамед бей ще те спаси.

Той неочаквано протегна мургавата си ръка и стисна пръстите ѝ така силно и неочаквано, че издаде чувствата си към нея.

Джейн Клейтън отскубна ръката си.

— Животно! — извика тя. — Ако не ме оставиш, ще повикам мосю Фреко.

Мохамед бей смръщи вежди. Зъбите му се оголиха в усмивка.

— Мосю Фреко ли? — учуди се той. — Тук няма такъв човек! Има един, който се казва Вертер и е измамник, крадец и убиец. Дойде при Ахмед, след като беше убил капитана си. Точно той поведе Ахмед към твоето имение. Точно той последва мъжа ти, за да открадне златото му. А днес ми призна, че ти го смяташ за свой покровител. Така по-лесно ще те отведе на север, за да те продаде. Твоята надежда е само Мохамед бей.

С тези думи той пришпори коня си и се присъедини към предната част на групата, оставяйки пленницата да мисли върху думите му.

Джейн не знаеше кое е истина в думите му и кое не. Но във всеки случай в душата ѝ изгасна и последната искрица надежда.

Вечерта след разговора си с Мохамед бей Джейн седеше пред входа на палатката си. Тя току-що беше приключила вечерята си. Очите ѝ се плъзгаха по поляната пред нея, но мислите ѝ бяха далеч оттук.

Тя виждаше далечна къща, оградена със спокойствие и щастие. Виждаше висок, плещест мъж, който язди през полята, виждаше и себе

си, застанала до входната врата с букет рози. Всичко това отмина, унищожено от огъня и омразата на тези хора.

Сдържайки плача си, тя влезе вътре в палатката и се хвърли на купчината мръсни одеяла.

Джейн отдавна спеше, когато от съседната палатка се измъкна висока, тъмна фигура. Тя се приближи към часовоя пред входа на нейната. Наведе се и му прошепна нещо. Часовоят кимна и се скри в тъмнината.

Високият човек развърза ремъците на входа и безшумно влезе вътре.

XXI

БЯГСТВО В ДЖУНГЛАТА

Вертер не спеше. Той се мятеше в постелята си и мислеше за прекрасната жена в съседната палатка. Белгиецът беше забелязал внезапния интерес на Мохамед бей към пленницата. Сърцето му се свиваше в дива ревност. Неговите намерения не бяха по-почтени, но той можеше да предложи брак на Джейн, докато Мохамед бей никога нямаше да го направи. Разсъждавайки върху случая, Вертер дойде до заключението, че има пълните основания да очаква Джейн да предпочете него пред арабина.

Внезапна решителност го обзе. Той стана, обу се, опаса си патрондаша, взе револвера и излезе.

Пред палатката на пленницата нямаше часовой. Сърцето на Вертер заигра от вълнение. Той приближи и смело влезе вътре.

Слабата лунна светлина осветяваше вътрешността на палатката. Някакъв силует се беше навел над купчината одеяла. Нещо се прошепна и друга фигура се надигна от постелята. Очите на Вертер привикнаха към тъмнината и той различи Мохамед бей.

Червени петна заиграха пред очите на белгиеца. Не! Този мръсен арабин няма да я получи! Тя принадлежеше на него и само на него!

Вертер се хвърли върху Мохамед бей. Арабинът бе изненадан от нападението, но той не беше човек, който лесно се предава. Пръстите на белгиеца търсеха гърлото му. За Мохамед беше лесно да го отхвърли, но в последния момент Вертер успя да го удари тежко по лицето. Арабинът се олюля и падна на земята. Белгиецът успя да извади револвера си и натисна спусъка. За зла участ той засече.

В това време Мохамед се съвзе и се хвърли върху противника си. Борейки се отчаяно, двамата се валяха по тесния под на палатката, а жената с широко отворени очи ги следеше, без да смее да мръдне.

Вертер се опита на няколко пъти да измъкне револвера си. Мохамед, който не очакваше да бъде нападнат, бе дошъл в палатката само с един нож. Той успя да го извади.

— Куче! — изрева той. — Виж добре този нож. С него Мохамед бей ще изреже черното ти сърце.

С тези думи той се хвърли върху Вертер. В отчаянието си европеецът се дръпна до самата стена и протегна крак.

Хитростта сполучи. Мохамед се спъна и падна на земята. Скокна веднага, но Вертер беше успял да извади револвера си. Чу се силен изстрел, слаба светлина блесна в тъмнината и Мохамед бей грохна върху постелята на Джейн.

Из лагера се чуха възбудени гласове.

— С какво да ви се отблагодаря, друже мой? — попита лейди с протегнати към Вертер ръце. — Като си помисля, че днес едва не повярвах на гнусните лъжи на този мръсник.

Той стоеше, гледаше я и не намираше думи да ѝ отговори. Нейното доверие съвсем го обезоръжи.

В това време се чу, че към палатката идват хора. Свирепите разбойници биха разкъсали всеки, който се е осмелил да пролее кръвта на вожда им. Трябваше бързо да намери някакво решение.

Като сложи револвера си в кобура, той излезе бързо от палатката и се озова лице в лице с арабите. Той се усмихна и протегна ръка, преграждайки пътя им.

— Жената се противеше — каза той — и Мохамед беше принуден да стреля. Само леко е ранена. Можете да си отидете. Ние с Мохамед ще останем при нея.

И той се обърна към палатката, а разбойниците, доволни от обяснението, се върнаха към прекъснатия си сън.

Вертер влезе вътре и усети в себе си едно ново чувство, което се беше промъкнало в душата му. Джейн несъзнателно бе закачила струната на неговата почтеност и тя бе зазвъняла отново.

За пръв път той осъзна колко е безнадеждно положението на прекрасната пленница. Твърде много подлости беше извършил, за да се надява някога да ги изкупи. Той искрено желаше да поправи злото, което беше причинил на тази нежна жена.

Той стоеше, мълчалив и размишляващ, сякаш се вслушваше в отдалечаващите се крачки на арабите. Джейн прекъсна размислите му.

— Какво ще правим сега? — попита тя. — Утре трупът ще бъде намерен и те ще ви убият.

Вертер помълча няколко минути.

— Имам план — обърна се той към жената. — За изпълнението му от вас се иска много храброст и самообладание. Вие вече доказахте, че ги имате. Имате ли сили за още едно изпитание?

— Готова съм на всичко, за да може да се спасим оттук — отговори тя с ентузиазъм.

— Ще се опитам да ви скрия в джунглата, а на сутринта ще дойда да ви взема и ще доведе два коня.

— Но как ще обясните смъртта на Мохамед? — попита тя. — Тя ще бъде открита, преди още да сте се спасили оттук.

— Няма да обяснявам нищо — отговори Вертер. — Мохамед бей ще обясни сам. Ние ще предоставим това на него. Съгласна ли сте за риска?

— Да.

— Тогава аз ей сега ще ви донеса оръжие и патрони.

Той излезе и след минутка се върна с втори револвер и с още един патрондаш на пояса.

— Готова ли сте? — попита той.

— Напълно — отговори младата жена.

— Тогава легнете на лявото ми рамо.

Вертер коленичи.

— Така — каза той, изправяйки се. — Сега отпуснете ръцете, краката и главата съвсем свободно. Помнете, че трябва да изглеждате мъртва.

Следващия миг белгиецът вече минаваше през лагера с тялото на жената през рамо. Двамата часовои отмерено крачеха при ярката светлина на огъня. Единият забеляза приближаването на Вертер.

— Кой си ти? — викна той. — Какво носиш на рамото си?

Вертер отметна качулката си така, че да може да го виждат.

— Това е трупът на жената — обясни той. — Мохамед бей ме помоли да го отнеса в джунглата, защото той не може да гледа лицето на тази, която е обичал. Трябваше да я убие. Сега страда жестоко и е безутешен. Аз едва го задържам да не се самоубие.

Върху рамото му Джейн примря от страх. Разбира се, арабинът ще се изсмее и няма да повярва на тези приказки. Ще се досетят за хитростта, към която са прибегнали те двамата с мосю Фреко. Тя вече мислеше как да помогне на спасителя си, когато той влезе в борба с арабите.

В същото време Джейн чу гласа на часовоя.

— Сам ли ще отидеш, или ще събудиш някого да те придружи?
— попита арабинът и в гласа му не прозвуча никакво учудване по повод на неочакваната чувствителност в характера на Мохамед бей.

— Ще отида сам — отговори Вертер и мина покрай часовоя през тесния отвор на оградата.

След няколко минути той потъна в джунглата с товара си. Когато стъблата на дърветата скриха от него пламъка на лагерния огън, той се спря и положи Джейн на земята.

— Ш-ш-т-т! — прошепна той, виждайки, че тя иска да заговори. Повървяха още малко и се спряха под едно високо дърво. Там той я препаса с патрондаша, даде ѝ револвера и ѝ помогна да се качи на долните клони.

— Утре сутрин — прошепна той — ще дойда да ви взема. Бъдете мъжествена, лейди Грейсток! Ще успеем да се спасим!

— Благодаря ви — отговори тя тихо. — Вие бяхте извънредно добър към мен.

Вертер не отговори, а тъмнината скри руменината, която обля лицето му. Той побърза да се обърне и да тръгне към лагера.

Часовоите го видяха как влиза в своята палатка, но не видяха как пропълзя от задната ѝ страна и как се промъква към палатката на Джейн, където лежеше мъртвото тяло на Мохамед бей.

Като вдигна задния край на тентата, Вертер пролази вътре. Без да се бави и минута, той хвана за китките мъртвеца и повлече тялото подире си. Пълзешком излезе навън и се огледа внимателно. Никой не го следеше.

Той се върна при трупа, натовари го на гръб и бързо претича през откритото място, което делеше палатката на Джейн от палатката на Мохамед бей. Пред копринената завеса той се спря, сложи тежкия си товар на земята и се спотаи, заслушвайки се.

Като се увери най-последно, че никой не го е видял, той се наведе, вдигна завесата на палатката и пропълзя вътре, влачейки подире си това, което някога е било Мохамед бей. Положи трупа върху постелята му и започна да рови в тъмнината, търсейки револвера на арабина. Скоро го намери, върна се към постелята, коленичи и пхна в дясната си ръка револвера. С лявата обви в няколко пласта дебело платно

оръжието. После натисна спусъка и стреля, като едновременно с това се изкашля.

Глухият изстрел не можеше да се чуе дори в непосредствена близост до палатката. Вертер беше доволен. Злорада усмивка се появи на устните му. Той извади револвера изпод завивките и го тикна в дясната ръка на Мохамед. После пооправи одеялата и излезе внимателно от палатката.

След това отиде при палатката на Джейн и също оправи завивките и завесите. Най-накрая се прибра в своята и се хвърли върху постелята.

На сутринта беше събуден от виковете на слугите:

— По-скоро! По-скоро! — викаше един от тях. — Мохамед се е самоубил!

Вертер скочи уплашено, но чувайки последните думи на слугата, се усмихна.

— Ей сега идвам — извика той и бързо се заобува.

Развълнувани араби и негри тичаха от всички страни на лагера към палатката на Мохамед бей. Когато Вертер влезе, вече цяла тълпа беше там.

— Кой е направил това? — заплашително попита той.

В отговор се чу цял хор гласове.

— Мохамед бей не е убит! Той се е самоубил.

И те посочиха револвера в ръката му.

Отначало Вертер симулира недоверие, но после се остави да бъде убеден, че Мохамед бей се е самоубил, разкаян за смъртта на жената, която е обичал така горещо.

Белгиецът собственоръчно обви с покривало трупа, като се мъчеше да прикрие местата, обгорели от изстрела. Шестима чернокожи изнесоха тялото на поляната и го положиха в плитък гроб. Когато буците пръст покриха Мохамед бей, въздишка на облекчение се откъсна от гърдите на Вертер. Дотук всичко вървеше по план.

Със смъртта на Ахмед Зек и на Мохамед бей разбойниците останаха без предводител. След кратко съвещание те решиха да се върнат на североизток, където бяха техните племена.

Като разбра в каква посока заминават, Вертер заяви, че заминава на изток, към морето. Разбойниците нямаха нищо против той да си върви по пътя.

Белгиецът спря коня си по средата на поляната и гледайки как арабите потеглят, благодари на бога, че най-последно се е отървал от тях.

След като ги изпрати с поглед, той пришпори коня си и тръгна към мястото, където беше оставил лейди Грейсток. Щом стигна до дървото, той се спря и радостно извика:

— Добро утро!

Отговор не последва. Вертер напразно се взираше в гъстия листак. Дървото беше пусто — Джейн Клейтън беше изчезнала.

XXII

СЪЗНАНИЕТО НА ТАРЗАН СЕ ВРЪЩА

Когато Тарзан преглеждаше камъчетата, захвърлени от Ахмед Зек, мислите му ненадейно се върнаха към купчината жълт метал, заради която се биха абисинци и араби.

Какво общо имаше между купчината нечист метал и красивите камъчета, които по-рано пълнеха торбичката му? Какъв беше този метал? Откъде се беше взел? Каква е тази мъчителна и неясна мисъл, която го преследва през цялото време? Какво означаваше онзи смътен спомен или почти увереност, че тази камара метал има някакво отношение към неговото минало и че му принадлежи?

Какво имаше в миналото му? Той поклати глава. Бледите спомени от детството му, прекарано сред маймуните, бавно минаваха пред очите му, а след тях идваше странна бърканица от лица, фигури и случки, които сякаш нямаха отношение към Тарзан от племето на маймуните, но му се струваха познати.

Бавно и мъчително неговата памет се възстановяваше.

За пръв път образите, които се появяваха, започнаха да му се струват познати и близки. Той не можеше да открие мястото им в живота си, нито да ги назове по име.

Особено често в болния му мозък се появяваше образът на прекрасната самка. Коя беше тя? Каква беше на Тарзан от племето на маймуните? Струваше му се, че той някога я е виждал на същото място, където абисинците откопаха златото. Само че местността беше друга.

Там имаше една постройка... Не. Там имаше много постройки... и там имаше огради, живи плетове и цветя. Тарзан намръщи чело. Той беше в недоумение. В един миг му се стори, че е намерил обяснение на всичко, но изведнъж всичко се размъти и пред очите му изплува цяло стадо танцуващи космати маймуни.

Тарзан поклати глава и въздъхна. Защо не можеше да си спомни? Във всеки случай той беше убеден, че купчината злато, мястото,

където лежеше то, нежният аромат на самката, образът на бялата жена и самият той са неразделно свързани.

Щом в спомените му жената беше свързана с мястото на златото, то тогава тя трябваше да бъде там. Тарзан ще тръгне да я търси. Той праметна празната торбичка и се запъти към равнината.

След време той срещна арабите, които диреха Ахмед Зек. Той се скри, а после продължи към развалините.

В равнината той се натъкна на малко стадо антилопи, което пасеше на поляна, оградена с храсталак. Обстоятелствата благоприятстваха успешен лов. В продължение на половин час Тарзан следи една тлъста, млада антилопа. И най-после с един скок се хвърли към нея и я повали с ловджийския си нож. Слънцето вече клонеше на запад, когато Тарзан седна край жертвата си, за да се наслади на плодовете на своето изкуство, хитрост и сила. Като насити глада си, той стана и се упъти към реката. Засити жаждата си и се огледа. Нощта вече се спускаше, а той беше на половин километър от мястото, където лежеше жълтият метал и където той се надяваше да намери тайнствената жена или поне да открие следи, които да го заведат при нея.

В очите на обитателите на джунглата времето няма някакво определено значение, а бързането е нещо крайно неприятно.

Тарзан беше близо до целта, но сега той беше уморен и искаше да спи.

Той се разположи на най-близкото дърво и потъна в дълбок сън. На сутринта го събудиха гладът и жаждата. Той слезе от дървото и се запъти към реката при мястото за водопой. Като приближи, той видя, че лъвът Нума го беше изпреварил. Огромният звяр стоеше край брега и жадно лочеше вода. Щом чу крачките на Тарзан зад себе си, той извърна глава и погледна дръзкия нарушител на спокойствието му. Изрева глухо, а Тарзан, като разбра, че лъвът е дошъл на водопой след закуска, само се отби встрани от пътеката и излезе при реката на няколко метра от хищника. Той пропъзля и потопи лицето си в студената вода. Една минута лъвът гледа човека. После възви глава и продължи прекъснатото си занимание. Човек и звяр zasiщаха жаждата си, застанали почти редом.

Нума свърши пръв. Той вирна глава и заби поглед в срещуположния бряг с онази втрещеност, характерна за тези животни.

Той стоеше съвсем неподвижно и ако лекият ветрец не играеше в гривата му, можеше да се помисли, че това е статуя, излята от позлатен бронз.

Дълбока въздишка се откъсна от могъщите дробове. Масивната глава се обърна бавно, а жълтите очи се спряха върху човека. Косматата устна се повдигна. Царят на животните пак изрева предупредително и като се обърна величествено, закрачи по пътеката към гъстите тръстики.

Тарзан от племето на маймуните продължаваше да пие, но с крайчеца на очите си следеше всяко движение на Нума.

Тарзан се гмурна в прохладните води, закуси с яйца, които намери случайно в тръстиките, и тръгна нагоре по реката към развалините на къщата.

Учудването и огорчението му бяха големи, когато видя, че жълтите кюлчета са изчезнали. По земята, утъпкана от хора и коне, не можеше да се намерят никакви определени следи. Златото сякаш се беше изпарило във въздуха.

Човекът маймуна не знаеше какво да прави сега. Къде да върви? Нищо не подсказваше, че самката е била тук. Кюлчетата бяха изчезнали, а между тях и самката имаше някаква връзка. Изглеждаше безсмислено да се чака тук.

Всичко беше изчезнало: красивите камъчета, жълтият метал, самката, неговите собствени спомени. Тарзан беше недоволен, всичко му беше омръзнало и опротивяло. Той ще се върне в джунглите и ще намери Чолк.

Тарзан се придвижваше напред без определена цел, радвайки се на неограничената си свобода и надявайки се да се натъкне на следите на Чолк или на самката. Той не ги търсеше, но щеше да се радва, ако ги срещнеше.

Така се скита два дни. Хранеше се, утоляваше жаждата си, спеше тогава, когато го изискваше организъмът му, и изобщо не мислеше за бъдещето си. На третия ден до ноздрите му достигна слаба миризма на човек и кон. Без да се бави и минута, той промени посоката и тихичко по клоните на дърветата започна да се движи нагам, откъдето долетя мирисът.

Не след дълго той видя самотен конник, който яздеше на изток. Още в първия миг Тарзан установи, че това беше човекът, който

открадна от него красивите камъчета. Гневен блясък се появи в сивите очи на човека маймуна.

Един бърз скок и Вертер почувства как нещо тежко падна на задницата на изплашения му кон. Животното зацвили и полетя напред. Чифт стоманени ръце се обвиха около конника. Вертер не успя да си поеме дъх, когато го смъкнаха от седлото на земята. Той се видя проснат върху пътеката, а отгоре му човекът маймуна го пронизваше с поглед.

Лицето на белгиеца се покри със смъртна бледнина. Стоманените пръсти на Тарзан стискаха гърлото му. Вертер се опитваше да викне, да моли, да проси, но жестоките пръсти не му даваха възможност да говори.

— Къде са красивите камъчета? — викаше човекът маймуна. — Какво направихте с красивите камъчета? Красивите камъчета на Тарзан?

Пръстите около гърлото му се поразхлабиха. Задушавайки се от кашлица, Вертер проговори:

— Арабинът Ахмед Зек ги открадна от мен! Той ме принуди да му дам торбичката и камъчетата.

— Аз видях това — отговори Тарзан, — но камъчетата в торбичката не бяха онези! Това бяха камъчета от дъното на реката. Когато арабинът ги видя, той гневно ги захвърли. Аз искам моите хубави камъчета. Къде са те?

— Не зная, не зная! — викна Вертер. — Аз ги дадох на Ахмед, защото той щеше да ме убие. Когато успях да го застрелям, не намерих в него торбичката.

— Казвам ви, че я намерих! — изрева Тарзан. — Аз намерих камъчетата, които Ахмед Зек захвърли с презрение. Това не са камъчетата на Тарзан. Вие сте ги скрили. Кажете ми къде са или ще ви убия!

И загорелите пръсти стиснаха още по-здраво гърлото на белгиеца.

Вертер се мъчеше да се освободи.

— Боже мой, лорд Грейсток! — с мъка изхриптя той. — Нима ще извършите убийство заради шепа камъчета?

Пръстите на Тарзан се разтвориха. Лицето му изразяваше учудване и възторг.

— Лорд Грейсток! — повтори човекът маймуна. — Лорд Грейсток! Кой е този лорд Грейсток? Къде съм чувал това име?

— Та вие сте самият лорд Грейсток! — извика белгиецът. — Вие бяхте ударен от къс скала в тунела на Опар по време на земетръс. Вие отидохте там с вашите вазири, за да вземете злато. От удара загубихте паметта си. Вие сте Джон Клейтън, лорд Грейсток, няма не помните?

— Джон Клейтън, лорд Грейсток — повтори Тарзан.

Няколко минути той мълчаливо и съсредоточено събираше мислите си. После потърка с разтреперана ръка чело и в очите му заблестя искрица разбиране. Забравеното име събуди неговите спомени. Човекът маймуна пусна гърлото на белгиеца и скочи на крака.

— Джейн! — извика той и неочаквано се обърна към Вертер. — Жена ми? — попита той. — Какво стана с нея? Целият ми имот е разрушен и вие имате отношение към това. Вие тръгнахте след мен в Опар, вие откраднахте скъпоценностите. Вие сте подлец и крадец! Не се мъчете да ме разубеждавате!

— Той е нещо по-лошо от крадец — изрече спокоен глас зад тях.

Тарзан се обърна учудено. На пътеката, на няколко крачки от него, стоеше висок човек във военна униформа. Зад него бяха застанали няколко черни войници в униформата на свободната държава Конго.

— Той е убиец, сър! — продължи офицерът. — Аз го търся отдавна, за да го предам на съд заради убийство на старши офицер.

Вертер скокна на крака, блед и разтреперан от ужас. Съдбата все пак го настигна дори тук, вдън джунглите. Той се втурна инстинктивно да бяга, но Тарзан протегна ръка и го задържа за рамото.

— Почакайте — каза човекът маймуна, — вие сте нужен на този господин, а и на мен също. Когато аз се разправя с вас, той ще ви получи. Кажете ми какво стана с моята жена?

Белгийският офицер разглеждаше с любопитство този почти гол гигант. Странен контраст — ето това беше човекът пред него. Облечен като дивак и говорещ прекрасно френски език. Офицерът не можа да определи социалното положение на това странно същество, но никак не му харесваше тонът, с който този юначага се готвеше да му присвои пленника.

— Простете ми — изрече той, пристъпвайки напред и слагайки ръка върху рамото на Вертер, — но този господин е мой арестант. Той трябва да тръгне с мен.

— Той ще тръгне с вас, когато аз приключа сметките си с него.

Офицерът се обърна и даде знак на войниците си. Купчината чернокожи се втурнаха напред и оградиха Вертер и Тарзан.

— Законът и силата са на моя страна! — заяви офицерът. — Да не спорим. Ако имате лични сметки, можете да дойдете с нас и по общия ред да подадете жалба против него до авторитетен съд.

— Вашите законни права са твърде съмнителни — отговори Тарзан — и вашата заповед има само привидна, а не действителна сила. Вие се осмелявате да стъпите на британска територия с въоръжени войници. Кой ви е дал право на такова нахлуване? Къде е заповедта за арестуване на този човек? И откъде имате тази увереност, че аз не мога да доведа тук такава въоръжена сила, която да възпрепятства вашето завръщане в Конго?

Офицерът загуби търпение.

— Аз нямам намерение да влизам в преговори с един гол дивак — завика той. — Ако не искате да пострадате, не се намесвайте в работата ми. Фелд-фебел, отведете арестувания!

Вертер промълви на ухото на Тарзан:

— Не ме предавайте на тях и аз ще ви покажа мястото, където видях миналата нощ вашата жена. Тя не може да бъде далеч оттук.

Войниците се приближиха, за да хванат дезертъора. Тарзан сграбчи Вертер и го помъкна със себе си като чувал. Той скочи напред, мъчейки се да пробие пръстена на войниците, които ги заобикаляха. С юмручен удар той перна един от тях по лицето. Войникът полетя право към другарите си. Чернокожите войници падаха един след друг под мощния напор на Тарзан. Те не се осмелиха да стрелят, защото можеше да застрелят някой от своите. Тарзан почти беше успял, когато един чернокож го издебна отзад и му нанесе тежък удар с приклада на пушката.

Когато гигантът се свести, той се видя вързан. До него стоеше Вертер, също така омотан във въжета. Белгийският офицер беше доволен от себе си. Той се шегуваше с арестуваните, като казваше, че не се е надявал на такава бърза и лесна победа. Той не успя да вбеси Тарзан. Затова пък Вертер беше словоохотлив и високо изказваше

възмущението си. Той уверяваше, че Тарзан е английски лорд. Това съобщение предизвика силния смях на офицера. Той посъветва Вертер да запази красноречието си за пред съда.

След известно време групата потегли към пограничната линия на свободната държава Конго.

Привечер отрядът се спря край една река, разположи се на лагер и се приготви за вечеря. От гъстия листак на близките джунгли един чифт диви очи с напрегнато внимание следеше войниците. Когато огромният човек маймуна стана, за да вечеря, израз на нещо като силно учудване се появи по лицето на това същество. Глух гърлест звук се отдели от устните му. Мигом Тарзан се ослуша. Искаше му се да отговори, но се страхуваше да не привлече вниманието на войниците и да не си навлече тяхното подозрение.

Осени го бляскава мисъл. Той се обърна към Вертер.

— Сега аз ще говоря високо на език, който вие не разбирате. Престорете се, че слушате внимателно, и от време на време говорете нещо, което да е сходно с езика, на който ще говоря.

Вертер кимна с глава в знак на съгласие. Тарзан заговори на странен език, който едновременно можеше да се сравни с кучешки лай и с брътвежа на маймуните.

Войниците гледаха учудено. Някои от тях се разсмяха, а някои се отдръпнаха в суеверен страх. Офицерът се приближи към арестуваните и се спря зад тях, вслушвайки се с интерес и любопитство в този странен език. Когато Вертер избърбори в отговор нещо, той не се съдържа и като се приближи, ги попита на какъв език разговарят.

— На гръцки — отговори Тарзан.

— О, така си и мислех! — каза офицерът. — Но откакто съм го изучавал, са минали доста години, така че не бях сигурен. За в бъдеще ще ви помоля да разговаряте на език, който разбирам.

Вертер се обърна, за да скрие усмивката си и прошепна:

— Е, че какво! Гръцкият език е прекрасен. Един от чернокожите войници каза на другаря си:

— Аз съм чувал това и по-рано. Една нощ се бях заблудил в джунглата и чух как косматите хора по дърветата разговарят помежду си. Това, което каза белият човек, много прилича на това, което чух тогава. По-добре да не бяхме го срещали. Той не е човек, а зъл дух. Над всички нас ще се струпат много нещастия, ако не го пуснем.

И негърът с ужас погледна към гората.

Другарят му нервно се разсмя и отиде при групата, за да им разкаже с разкрасяване всичко, което чу. След половин час личността на белия великан беше оградена с ореола на черната магия и внезапната и тайнствена смърт.

А надалеч, в обвитата от нощна тъма джунгла, едно човекоподобно космато същество се носеше на юг по клоните на дърветата.

XXIII

УЖАСНАТА НОЩ

Джейн Клейтън седеше в клоните на дървото, където я остави Вертер, и ѝ се струваше, че тази дълга нощ няма да свърши. Най-накрая слънцето изгря и един час след това по пътеката се зададе конник. Сърцето на младата жена се изпълни с надежда.

Широкото наметало и качулката скриваха лицето и фигурата на конника, но Джейн знаеше, че това е мосю Фреко.

Страховете ѝ от безсънната нощ се разпръснаха. Тя не забеляза тъмното лице под бялата качулка, нито колоната мургави конници, които яздеха зад вожда си.

Наведена напред, тя поздрави с радостен вик приближаващия. Човекът вдигна глава нагоре и Джейн с ужас видя лицето на Абдул Мурак. С ужас се дръпна назад, но беше късно. Той ѝ заповяда да слезе. Тя, разбира се, не искаше, но когато видя как по негова заповед един от войниците започна да се катери, реши, че всичко е безполезно, и слезе сама.

Джейн отиде право при Абдул Мурак и в името на човеколюбието и справедливостта го помоли да я пусне. Разгневен от скорошното си поражение, от загубата на златото и от бягството на пленниците, абисинецът изобщо не беше склонен да чуе молбите ѝ. Разжалване, а може би и смърт го чакаха у дома. Един хубав подарък може да смекчи гнева на Менелик. Този нежен цветец от чужда раса ще бъде приет от императора с голяма благодарност.

Когато Джейн свърши с речта си, той накъсо и отговори, че е готов да ѝ даде покровителството си и че ще я отведе при своя повелител.

Младата жена изобщо не попита за какво е потребна на императора. В нейната душа отново угасна надеждата за спасение. Тя се остави покорно да я качат на седлото зад един от войниците и отново тръгна към това, което и се струваше неизбежна съдба.

Мурак беше загубил своите водачи и понеже не познаваше местността, загуби пътя. Пътуваше на запад с надежда да срещне село, където би могъл да намери водачи. Но когато настъпи нощта, той беше така далеч от целта си, както и призори.

Умърлушени, паднали духом, измъчвани от глад и от жажда, абисинците се разположиха на лагер в дивия гъстак на джунглата. Лъвовете, примамени от конете, диво ревяха край трънливата ограда и тътнежът от дивите им гласове се сливаше с цвиленето на изплашените животни. Никой не можеше да заспи. Броят на часовете беше удвоен не толкова поради страх от нападение, колкото за поддържане на огньовете, които бяха добра защита.

Беше вече среднощ, но Джейн Клейтън не можеше да заспи. Предчувствието за нещастие висеше над лагера. Храбрите воители на абисинския император нервничеха и се вълнуваха. Абдул Мурак често ставаше от леглото си и неспокойно се разхождаше нагоре-надолу между вързаните коне и пращящите огньовете. Младата жена видя огромния му силует на фона на яркия пламък и по бързите му движения разбра, че се страхува.

Ревът на лъвовете ставаше все по-силен и по-яростен. Земята се тресеше от невероятния шум и цвилене. Конете се мъчеха да скъсат въжетата, които ги задържаха. Един от по-смелите войници се хвърли сред обезумелите от страх животни, мъчейки се напразно да ги успокои.

Един огромен лъв, свиреп и безстрашен, скочи до самата ограда. Часовоят вдигна пушката и стреля. Малкото оловно топче навлече всичките адови сили върху лагера.

Куршумът остави дълбока, болезнена бразда в хълбока на звяра и го доведе до неописуема ярост. Ако не беше раненият лъв, може би бодливата ограда и яркият пламък на огъня щяха да спасят хората. Но болката и яростта накараха ранения лъв с един скок да прескочи преградата.

Той се озова при конете. Няколко от тях скъсаха юздите и бясно препуснаха из лагера. Хората скочиха към оградата със заредени пушки. Много лъвовете, окуражени от примера на другаря си, нападнаха лагера.

По един, по два те прескачаха оградата и малкото обградено пространство се изпълни с викове и писъци на хора и цвилене на коне,

които се бореха отчаяно за живота си.

Джейн Клейтън гледаше поразена кървавата кланица, която кипеше около нея. Сред пушечните изстрели и рева на хищниците се чуваха охканията на жертвите. Скачащите, обезумели от кръвта лъвове и препускащите коне пречеха на абисинците да се организират. Всеки мислеше как да се спаси и в общата битка беззащитната жена беше забравена. Спасението изглеждаше невъзможно. Около нея летяха куршуми, препускаха коне, кръстосваха лъвове. От време на време лъвовете се хвърляха върху купчината изплашени хора и коне. Някой изплашен кон, доведен до безумие от страх и болка, прескачаше пръстена, а после и оградата и хукваше към джунглата.

Улучен от случаен куршум, един кон се строполи до Джейн. Лъвът скочи през трупа на умиращото животно право срещу воина, който беше насреща. Човекът вдигна пушката си и с нея удари широката глава на Нума. В следващия момент той беше на земята, а хищникът стоеше върху него.

Викайки от ужас, войникът със слабите си юмруци удряше по косматата гръд в напразно старание да отблъсне огромната котка от себе си. Лъвът наведе глава. Разтворената паст се наведе, и нещо изхрущя между зъбите му. После се обърна назад и повлече след себе си безжизнения, окървавен труп.

Джейн гледаше всичко това с разширени очи. Тя видя как лъвът, блъскайки се в тялото на жертвата си, мина на две крачки от нея. Като закована тя не можеше да откъсне очи от него.

Трупът пречеше на лъва да се движи и това още повече го разяри. Той тресеше злобно безжизненото тяло, ръмжеше и ревеше. Най-после го изостави. Вдигна глава и се огледа, дирейки нова жертва, върху която би могъл да стовари злобата си. Неговите гневни жълти очи се спряха върху жената, четинестата му уста се разтвори, показвайки оголени зъби. Ужасяващ рев се откъсна от дивата му гръд. Грамадният звяр се залепи за земята и се приготви да скочи върху беззащитната си жертва.

* * *

Лагерът на войниците, които бяха арестували Тарзан и Вертер, заспа рало. Двама бодри часовои равномерно крачеха нагоре-надолу, взирайки се внимателно в тъмната джунгла.

Тарзан тихо и мощно разпъваше въжетата, които свързваха китките на ръцете му. Мускулите се напрягаха под гладката загоряла кожа, жилите на челото му се бяха издули от силното напрежение. Едно въже се скъса, друго, трето... едната му ръка се освободи.

От джунглата се чу къс гърлен звук и човекът маймуна застина, безмълвен и неподвижен като статуя. Ушите и ноздрите му се мъчеха да уловят през черната тъма онова, което очите не можеха да видят.

Пак се чу тайнственият звук от гъстака зад лагера. Часовоят се спря, мъчейки се да види нещо в мрака. Той извика с глух шепот другаря си.

— Чу ли? — попита той.

Другият се приближи разтреперан.

— Какво? — попита и той.

Странният звук се повтори и от лагера се чу също такъв звук. Часовоите се притиснаха един до друг, взирайки се в неизвестното.

Дърветата се свеждаха над оградата. Двамата не смееха да приближат нататък. Онемели от страх, те дори не се сещаха да разбудят останалите. Стояха, вцепенени от ужас, в очакване на онова страшно, което трябваше да се появи от джунглите.

Нещо голямо и тъмно скокна в лагера. При вида на този призрак единият от часовоите дойде на себе си и се развика. После се втурна и хвърли огромен наръч съчки в огъня.

Пламъкът се вдигна високо, осветявайки целия лагер. Пробудените хора в суеверен страх отстъпиха назад пред онова, което им се изпречи пред очите.

Десет или дванадесет огромни космати чудовища се подадоха иззад дърветата. Белият великан с помощта на едната си освободена ръка се повдигна и извика на тези страшни нощни посетители на странен, лаещ език.

Вертер също се опита да седне. Той видя дивите лица на приближаващите човекоподобни и не знаеше дали да се радва, или да се страхува. Огромните маймуни се затичаха с рев напред към Тарзан и белгиеца. Чолк беше най-отпред.

Офицерът извика високо, заповядвайки на хората си да стрелят. Но негрите не помръдваха, изпълнени със суеверен страх пред косматите горски хора и уверени, че белият великан, който може да извика зверовете от джунглата, е нещо повече от човек.

Като знаеше какво впечатление ще произведе върху плашливите същества стрелбата, Тарзан извика да побързат. В това време офицерът стреля и няколко маймуни се обърнаха и побягнаха. Но Чолк и още няколко се хвърлиха напред, грабнаха Тарзан и Вертер и ги понесоха към джунглата.

Със заплахи и ругатни белгийският офицер успя да накара своята черна разтреперана команда да даде един залп по отдалечаващата се група. Това беше разпокъсан, разпилян залп, но един куршум попадна в целта си.

Когато джунглите скриха косматите спасители, Чолк, който носеше Вертер, се залюля и падна. След секунда той пак беше на крака, но по несигурния му вървеж Вертер разбра, че е тежко ранен. Той се бавеше, изоставаше от другите и чак след няколко минути, когато всички спряха по заповед на Тарзан, той успя да се довлече, като рухна под товара си.

При падането си Чолк изтърва Вертер, така че белгиецът се озова напърно на гърба му. Той почувства близостта на нещо, което не беше част от косматото тяло. Въпреки че ръцете му бяха вързани, той успя да напипа малка торбичка, пълна с твърди камъчета. Вертер се задъха. Той позна този предмет. Изглеждаше невероятно, а всъщност беше истина.

Той трескаво се опита да снее торбичката, но с вързаните си ръце му беше трудно да се справи. Все пак успя и я пъкна в панталона си.

Тарзан седеше до него и развързваше последните въжета, които го стягаха. Най-после успя и отхвърляйки последното от себе си, скокна. Приблужи към Вертер и прегледа Чолк.

— Мъртъв е! — с мъка в гласа каза той. — Беше великолепно същество!

Постоя надвесен над маймуната. Не му се искаше да повярва, че е загубил един приятел. После въздъхна и се обърна към Вертер. Освободи китките на ръцете му и посегна към краката.

— Аз ще се оправя — каза белгиецът. — Имам малко ножче.

Прерязвайки ремъците на краката си, той незабелязано преряза и въженцето, на което висеше торбичката. Като свърши, той незабелязано я премести в пазвата си.

Алчността го обзе наново. Забравени бяха всички добрини, които Джон Клейтън му направи. Торбичката унищожи всичко.

Вертер не можеше да си представи как тя е попаднала у огромната маймуна. Но във всеки случай съдържаше съкровищата на Опар. Това беше несъмнено и беше всичко, което Вертер искаше да знае.

— Сега — каза човекът маймуна — изпълнете обещанието си и ми посочете мястото, където видяхте жена ми.

Уморително и скучно беше да се върви зад бавно движещия се белгиец. Тарзан се дразнеше изключително много от този ход, но нищо не можеше да се направи.

Маймуните донякъде ги придружаваха, но после им омръзна. Първата се спря на една полянка, изтегна се и останалите последваха примера ѝ. Вертер и Тарзан продължиха пътя си сами. Поведението на маймуните никак не учуди и не огорчи белия великан.

Още не успели да се отдалечат от полянката, и до тях достигна лъвски рев. Тарзан не обръщаше внимание на познатите звуци, докато до него не достигнаха изстрели. И когато последва отчаяно цвилене на коне, почти непрекъснатата престрелка, примесена със свирепия рев на цяло стадо лъвове, той каза:

— Някой е попаднал в беда. Ще отида. Може да са приятели.

— Може би жена ви е между тях — изказа подозрения белгиецът.

Откакто намери торбичката, той започна да се страхува от човека маймуна и през цялото време мислеше как да избяга от него.

При тези думи Тарзан подскочи, сякаш ударен от камшик.

— Боже мой! — извика той. — Тя може би е там. Останете тук! Ще се върна при вас.

И като скочи на едно дърво, леко и бързо се понесе напред като безтелесен дух.

Минаха няколко минути и Вертер продължаваше да стои на същото място. Хитра усмивка се появи по лицето му.

— Да остана тук ли? — каза си той. — Да остана тук, докато се върнеш и ми отнемеш съкровището? Не, друже мой, аз не съм глупак!

Обърна се и тръгна на запад през гъстия храсталак. След малко той се скри завинаги от лорд Грейсток.

XXIV У ДОМА!

Колкото повече Тарзан приближаваше лагера на абисинците, толкова повече се уверяваше, че хората там не могат да се справят с положението. Накрая между дърветата се показаха лагерните огньове. Тарзан увисна на един клон, откъдето можеше да види цялото сражение. Той веднага забеляза фигурата на жена, която стоеше на два метра от огромен лъв. Само трупът на един кон ги делеше.

Лъвът вече се готвеше за скок, когато човекът маймуна увисна точно над него.

Джейн сякаш се беше вкаменила под погледа на звяра. Очакваше с пълно безразличие неговото нападение. Чакаше равнодушно късите мъчения, които ще ѝ причинят страшните зъби и кривите жестоки нокти, преди да настъпи пълната забрава на скръбта и страданията.

Защо да бяга? Все едно, няма спасение! Тя дори не затвори очи, за да не гледа разтворената паст на лъва. Видя го как подви задни лапи под корема, готвейки се за скок. Видя как в същия момент, в който скочи Нума, към него се метна бронзово тяло.

Тя забрави за лъва, за опасността, в която се намира, виждайки чудото на възкресението. С полуотворена уста, притиснала ръце към гърдите си, младата жена се наведе напред, омаяна от странното видение.

Тарзан, нейният Тарзан беше жив! Вик на неизказана радост се откъсна от устните ѝ и замря, като видя, че мъжът ѝ е без оръжие.

Бързият поглед на човека маймуна се спря на рязана пушка, която лежеше до обезобразеното тяло. Когато лъвът се изправи на задните си лапи за да хване дръзкото същество, осмелило се да противопостави нищожната си сила на Нума и плячката му, тежката пушка проряза шумно въздуха и се стовари върху широката му глава.

Това не беше обикновен удар. Това беше безумната ярост на дивия звяр и неговите стоманени мускули.

Разтрошената цев се заби дълбоко в пръснатия череп, а тежкото желязно дуло се изви под остър ъгъл.

В момента, когато Джейн се хвърляше в прегръдката на съпруга си, лъвът падаше бездиханно на земята. Тарзан притисна скъпото същество към мощната си гръд, подхвана го и пак скокна на дървото.

Абисинците видяха голото видение. Видяха как уби Нума, как отвлече пленницата им и как изчезна неочаквано, както се и появи.

Те бяха заети със самозащитата си и не се опитаха да си хабят скъпоценните патрони, които в следващия миг можеше да им потрябват.

Тарзан лесно се скри, отнасяйки Джейн със себе си. Дълго още до тях достигаха звуците на битката. С препълнено от радост сърце Тарзан отиваше към мястото, където беше оставил Вертер. Той беше много щастлив и реши да му прости. Нещо повече, реши да укрие беглеца. Но когато дойде на мястото, Вертер не беше там. Тарзан го извика няколко пъти, но отговор не последва. Като се убеди, че белгиецът нарочно се е укрил от него, той реши да не излага жена си на повече опасности.

— С бягството си той признава своята вина, Джейн — каза той. — Нека го оставим на участта, която сам си е приготвил.

Те се упътиха към мястото, където някога бяха щастливи, където беше техният дом и където цареше опустошение и разорение.

Пътят им минаваше през селището на Ахмед Зек. Те се спряха в изненада. На мястото му имаше обгорели и димящи остатъци от оградата и хижите — неми свидетели на отмъщението на могъщ враг!

— Това е работа на вазирите — извика Тарзан.

— Да ги благослови бог! — продума Джейн.

— Те трябва да са съвсем близо пред нас — каза Тарзан. — Там е Басули, а с него са и другите. Златото пропадна, пропаднаха съкровищата на Опар. Но ние имаме любовта си, имаме и нашите вазире. Останаха ни любовта, предаността и дружбата. Какво значат златото и съкровищата в сравнение с това?

— Да беше жив Мугамби — отговори тя, — той и другите храбри воители!

Обзети от радост и тиха печал, те вървяха през познатите джунгли. Привечер до ушите на Тарзан долетяха слаби гласове.

— Приближаваме вазирите — каза той. — Чувам гласовете им. Навярно се приготвят за нощуване.

След половин час те достигнаха групата черни воители, които Басули беше събрал. С тях бяха и жените от племето им, които те намериха в лагера на Ахмед Зек. До Басули се открояваше висока черна фигура. Това беше Мугамби, когото Джейн смяташе за загинал.

О каква среща беше! Цялата история беше разказана стотина пъти. Най-често споменаваното име беше това на Вертер. Единствено лейди Грейсток можеше да каже нещо достойно за него, но то не можеше да се свърже с никое от гнусните му дела.

— Дълбоко в сърцето си всеки човек носи зрънце справедливост — каза Тарзан. — Твоето доверие и безпомощност са пробудили в него за миг заспалата му съвест.

Изминаха няколко месеца. С помощта на златото от Опар верните вазии възстановиха разрушените имения на Грейсток. Животът в големия африкански чифлик започна да тече спокойно, както и преди. Забравени бяха скръбта и несгодите от миналото.

За първи път след толкова месеци труд лорд Грейсток си разреши едно малко развлечение. Той уреди голям лов, с който искаше да се отпразнува завършването на строителството.

Ловът беше изключително сполучлив и след десет дни тежко натоварените ловци се запътиха обратно към равнината Вазии.

Лейди и лорд Грейсток заедно с Мугамби и Басули яздеха напред и смеейки се, разговаряха. Конят на Джон Клейтън се спря и изцвили. Нещо го беше уплашило.

— Какво е това? — извика Тарзан, скачайки от него.

След минута четиримата заобиколиха купчина човешки кости. Тарзан се наведе и вдигна една кожена торбичка, която се търкаляше между тях. Вик на учудване се откъсна от устните му, когато напипа вътре в нея малки твърди предмети.

— Съкровището на Опар! — извика той. — А това е всичко, което е останало от Вертер.

И той посочи купчината в краката си. Мугамби се засмя.

— Погледни вътре, бвана — извика той, — и ще видиш какви са съкровищата от Опар. Ще видиш за какво е рискувал живота си този белгиец.

Чернокожият воин се смееше високо.

— Защо се смееш? — попита Тарзан.

— Аз напълних торбичката на белгиеца с речни камъчета, преди да избягам от лагера на абисинците. Отвори и ще видиш.

Тарзан развърза ремъка и изсипа върху дланта си шепа камъчета. Очите на Мугамби се разшириха, а Джейн извика от възторг. Камъчетата искряха с всички цветове на дъгата.

— Съкровищата на Опар! — извика Тарзан. — Но как са попаднали отново у Вертер?

Но Чолк и Вертер бяха мъртви, никой друг не можеше да даде отговор на този въпрос.

— Горкият! — продума човекът маймуна, скачайки на седлото си. — Дори след смъртта си той ми връща откраднатото! Нека костите му почиват в мир!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.